ERIN WATT
YOUNG
Un lucru mic
DE LA AUTOARELE SERIEI
FAMILIA ROYAL
ȘI A BESTSELLERULUI
CÂND TOTUL E ADEVĂRAT
TREI
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Erin Watt

Un lucru mic

Traducere din limba engleză
de Oana Dușmănescu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Oana Apostolescu

Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: One Small Thing

Autor: Erin Watt

Copyright © 2018. ONE SMALL THING by Erin Watt

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1618-8

ISBN (EPUB): 978-606-40-1929-5

Această carte le este dedicată asistentelor și agentelor,
care ne ajută să ne gestionăm existențele:
Nicole, Nina, Natasha și Lily

1

— Hei, cățelule!

Mă pufnește râsul când Morgan, câinele familiei Rennick, străbate peluza în goană și-mi sare pe pantalonii kaki.

— Morgan, vino-ncoace, strigă exasperată doamna Rennick. Scuze, Lizzie, spune ea, venind într-un suflet ca să ia potaia mare și neagră de pe mine, fără prea mare succes.

Ea e mică, iar câinele e atât de mare, încât par amândoi de aceeași dimensiune.

— Nu e mare scofală, doamnă R. Îl ador pe Morgan.

Mă las pe vine și-l scarpin pe uriaș între urechi. El schelălăie fericit și mă linge pe obraz.

— Ah, acum prefer Beth, îi reamintesc vecinei mele.

Am 17 ani și Lizzie este un nume pe care mi-aș dori să-l văd foarte, foarte departe. Din păcate, nimeni nu pare să țină minte.

— Așa e, Beth, atunci. Nu-l încuraja, mă ceartă ea, trăgându-l de zgardă.

Îl mai mângâi de câteva ori după urechi și-l las să plece.

— Mama ta o să facă o criză de nervi, se îngrijorează doamna R.

Mă uit la firele de păr ale câinelui care acum îmi murdăresc cămașa albă, deja plină de pete de mâncare de la muncă.

— Oricum trebuie să mă spăl.

— Chiar și așa. Spune-i că-mi pare rău.

Îl târăște pe Morgan de zgardă.

— Promit c-o să am mai multă grijă de el.

— Nu e nevoie, zic. Mă bucur de momentele pe care le petrec cu Morgan. Merită pedeapsa. În plus, nu mai avem niciun motiv să nu avem și noi un animal de companie.

Scot bărbia în afară. Motivul pentru lipsa animalelor de companie din casa noastră a dispărut de trei ani, chiar dacă părinților mei nu le place să recunoască acest lucru.

Doamna R. tace mâlc preț de câteva clipe. Nu știu dacă se abține să mă dojeneasscă pentru că sunt crudă sau să spună despre mama că e prea strictă. Și, de vreme ce nu știu, sunt prea lașă să insist.

— Sunt convinsă că are motivele ei, zice într-un final doamna R. și flutură din mână în semn de la revedere.

Nu vrea să pice la mijloc. Bună alegere. Și mie mi-ar plăcea să nu fiu la mijloc.

Morgan și doamna R. dispar în garajul lor. Mă-ntorc și mijesc ochii spre casa mea, dorindu-mi să fiu oriunde pe lume, numai acolo nu.

Mă uit la telefon. Nu am niciun mesaj de la cea mai bună prietenă a mea, Scarlett. De dimineață am vorbit să ieșim în oraș diseară, după ce termin tura la Ice Cream Shoppe. Școala începe marți. Pentru Scarlett, vara plină de distracție se încheie. Pentru mine, înseamnă că sunt cu o zi mai aproape de adevărata libertate.

Îmi întorc gâtul într-o parte și în alta, încercând să scap de încordarea care apare mereu când îmi văd casa. Oftez greu și le comand picioarelor să înainteze.

Înăuntru se aude dinspre antreu melodia „Bad Blood" a lui Taylor Swift. Playlistul mamei e pus într-o buclă eternă din 2015, cu Sam Smith, Pharrell și One Direction, de pe vremea când One D era încă o trupă cu cinci membri. Mă descalț de pantofii negri și urâți de la muncă și-mi las geanta pe banchetă.

— Tu ești, Lizzie?

Ar muri dacă mi-ar spune Beth? Măcar o dată?

Scrâșnesc din dinți.

— Da, mamă.

— Te rog, fă-ți curat în dulap. E haos acolo.

Privesc în jos la partea mea de băncuță. Nu e *atât* de mare haos. Am câteva jachete în cui, un teanc de cărți de-ale lui Sarah J. Maas pe care le recitesc pentru a 80-a oară, o cutie de bomboane cu mentă, un spray de corp pe care mi l-a cumpărat Scarlett la ultimele reduceri de la Victoria's Secret și câteva rechizite pentru școală.

Îmi înăbuș un oftat, apoi pun totul peste teancul de cărți și intru în bucătărie.

— Ai strâns pe-acolo? întreabă mama, fără să se obosească să ridice ochii de la morcovii pe care-i taie.

— Dap.

Ce gătește nu arată deloc apetisant, însă toată mâncarea pare așa după ce ies de la muncă.

— Ești sigură?

Îmi torn un pahar cu apă.

— Da, mamă. Am făcut curat.

Probabil că nu par credibilă, pentru că-și lasă cuțitul jos și se duce în antreu. Două secunde mai târziu aud:

— Lizzie, credeam c-ai spus că ai făcut curat.

Îhhh! Trântesc paharul pe masă și mă duc după ea.

— Am făcut! exclam, arătând spre teancul ordonat de rechizite și cărți.

— Și cu asta ce-i?

Îi urmăresc degetul care arată spre geanta de poștaș care atârnă de cârligul din partea vecină cu a mea.

— Ce-i cu aia?

— Geanta ta e în spațiul lui Rachel, spune ea. Știi că n-o să-i placă.

— Așa, și?

— Și? Ia-o de-acolo.

— De ce?

— De ce?

Chipul i se încordează și ochii îi ies din orbite.

— De ce? Știi bine de ce. Ia-o de-acolo acum!

— Eu... Știi ceva, bine.

Trec pe lângă ea pufnind și arunc geanta în partea mea.

— Gata. Ești fericită?

Mama strânge din buze. Se abține de la vreun comentariu sarcastic, dar îi citesc furia din ochi destul de limpede.

— Ar trebui să te porți mai frumos, spune ea, înainte de a se întoarce cu spatele. Și curăță părul ăla de câine de pe haine. În casa asta nu avem voie cu animale de companie.

Îmi vin la gură tot felul de replici furioase care mi se blochează în beregată și-mi umplu mintea. Trebuie să strâng din dinți atât de tare, încât îi simt cum mi se înfig în maxilar. Dacă nu fac asta, cuvintele vor țâșni afară. Cuvintele urâte. Cele care mă fac să par nepăsătoare, egoistă și geloasă.

Și poate că așa și sunt. Poate că sunt. Dar eu sunt cea care e încă în viață și asta ar trebuie să însemne ceva, nu-i așa?

Doamne, de-abia aștept să termin liceul. De-abia aștept să plec din casa asta. De-abia aștept să scap din *nenorocita* asta de pușcărie.

Trag de cămașa de pe mine. Un nasture plesnește și sare pe gresie. Înjur în tăcere. Va trebui s-o rog pe mama să mi-l coasă diseară, pentru că am o singură cămașă cu care merg la serviciu. Dar s-o ia naiba de cămașă! Cui îi pasă? Cui îi pasă dacă am cămașa curată? Clienții de la Ice Cream Shoppe vor trebui să-și ferească privirea dacă niște fire de păr de câine și niște sos de ciocolată sunt atâââât de jignitoare.

Îndes cămașa murdară în chiuveta din antreu și-mi scot pantalonii, ca să fiu sigură. Intru în bucătărie în chiloți.

Mama scoate un sunet dezgustat din fundul gâtlejului.

Când dau să urc treptele, îmi atrage atenția un teanc de plicuri albe de pe blatul din bucătărie. Scrisul îmi e cunoscut.

— Ce sunt alea? întreb neliniștită.

— Cererile tale de înscriere la facultate, răspunde ea, cu glasul golit de orice emoție.

Simt cum mă cuprinde groaza. Mi se face un mare gol în stomac în timp ce mă holbez la plicuri, la scrisul de pe ele, la adresa expeditorului. Ce caută acolo? Mă duc valvârtej și încep să scotocesc prin ele. *USC, University of Miami, San Diego State, Bethune-Cookman University.*

Barajul emoțiilor pe care de-abia îl țineam sub control se rupe. Lovesc cu palma în teancul de plicuri.

— Ce caută astea aici? întreb. Eu le-am pus la căsuța poștală.

— Și eu le-am scos, spune mama, cu ochii ațintiți asupra morcovilor dinaintea ei.

— De ce? De ce să faci una ca asta?

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, așa cum se întâmplă mereu când sunt furioasă sau supărată.

— De ce te-ai înscrie acolo? Oricum nu mergi la niciuna dintre ele.

Se întinde după o ceapă. O prind de încheietură.

— Cum adică nu mă duc la niciuna dintre facultățile astea?

Îmi îndepărtează mâna și-mi înfruntă privirea arțăgoasă cu ochii ei disprețuitori și distanți.

— Noi plătim ca să mergi la școală, ceea ce înseamnă că o să te duci la școala pe care o vrem noi — Darling College. Și nu mai e nevoie să te tot înscrii. Ți-am completat noi formularele pentru Darling. Ar trebui să te accepte prin octombrie sau cam așa ceva.

Darling este una dintre facultățile acelea de pe internet unde plătești ca să-ți iei diploma. Nu e o școală adevărată. Nimeni nu ia în serios diploma de la Darling. Peste vară, când mi-au spus că vor să merg acolo, am crezut că e o glumă.

Rămân cu gura căscată.

— Darling? Nici măcar nu e o facultate adevărată. E...

Ea flutură cuțitul prin aer.

— Am încheiat discuția, Elizabeth...

— Dar...

— Am încheiat discuția, Elizabeth, repetă ea. Facem așa pentru binele tău.

Mă holbez la ea.

— E pentru binele meu să nu mă lăsați să mă duc la facultate? Diplomele de la Darling nu fac nici cât hârtia pe care sunt tipărite!

— Nu ai nevoie de diplomă, spune mama. Vei lucra la magazinul de bricolaj al lui taică-tu și când iese el la pensie, o să-l preiei tu.

Mă trec fiori pe șira spinării. O, Doamne! O să mă țină aici pentru totdeauna. Nu o să-mi dea niciodată drumul, niciodată.

Visul meu de a fi liberă s-a stins, așa cum stingi flacăra unei lumânări cu o mișcare a mâinii.

Vorbele îmi zboară, negândite, de pe buze. Nu-mi doresc să iasă, dar se bulucesc ca o cascadă.

— E moartă, mamă. A murit de trei ani. Nu geanta mea agățată pe cuiul ei o împiedică să vină acasă. Nu câinele pe care mi l-aș lua eu ar împiedica-o să se ridice din groapă. E moartă. E *moartă*! țip eu.

Jap.

Nici nu văd palma venind. Mă pocnește peste obraz. Verigheta ei mi se agață de buză. Sunt atât de surprinsă, încât tac, ceea ce își dorea, desigur, și ea.

Mama cască ochii la mine. Ne holbăm una la alta, gâfâind.

Cedez prima, rupând-o la fugă din bucătărie. Poate că Rachel a murit, dar în casa asta spiritul ei e mai viu decât voi fi eu vreodată.

2

— Nu vreau să merg.

Tonul ferm al lui Scarlett nu șovăie deloc. Stăm de 20 de minute în fața benzinăriei, ciorovăindu-ne în privința planurilor noastre și cea mai bună prietenă a mea e de neclintit.

Și eu. Obrazul încă îmi zvâcnește din cauza palmei pe care mi-a dat-o mama mai devreme.

Fetele care ne-au invitat la petrecere se sprijină de portiera unui Jeep negru decapotat, iar fețele lor machiate la greu se schimonosesc iritate. Tipul brunet de la volan pare nerăbdător. Mă mir că stau după noi. Adică, nici măcar nu ne cunosc. Invitația lor a fost rezultatul unei discuții de cinci secunde la standul cu chipsuri, după ce i-am spus blondei că-mi place fusta ei.

— Bine. Atunci nu veni, îi spun lui Scarlett.

Ochii ei căprui exprimă ușurare.

— Ah, OK, bine. Deci nu mergem?

— Nu, *tu* nu mergi.

Ridic bărbia.

— Eu da.

— Lizzie...

— Beth, o întrerup tăios.

Nu-mi scapă sclipirea iritată din ochii ei.

— Beth, se corectează ea, rostind silaba cu mare greutate.

La fel ca părinții mei, cea mai bună prietenă a mea se adaptează cu dificultate la noul meu nume. Scarlett nu crede că numele Lizzie ar fi infantil — *E mai infantil să strigi pe cineva altcumva după ce i-ai zis Lizzie toată viața!* a fost reacția ei când am anunțat-o, la începutul verii, că de-acum încolo folosesc numele Beth. Dar ei îi convine, normal. Scarlett e un nume dat naibii. Cui i-ar trece vreodată prin cap să și-l schimbe?

— Nici nu le cunoști pe fetele astea, îmi atrage ea atenția.

Ridic din nou din umeri.

— O să le cunosc acum.

— Beth, zice ea, tristă. Haide.

— Te rog, Scar, răspund, la fel de tristă. Am nevoie de chestia asta. După tot ce mi s-a întâmplat azi, am nevoie

de o seară distractivă și dezlănțuită în care să nu fiu nevoită să mă mai gândesc la nimic.

Chipul i se îmbunează. Știe tot despre palmă și despre trădarea cu înscrierea la colegii — doar despre asta am vorbit de când am ajuns la ea acasă în seara aceasta. Cred că e unul dintre motivele pentru care a propus să ieșim la plimbare cu mașina. S-a săturat să audă la nesfârșit despre același lucru.

— Chiar n-am chef să merg, să știi, recunoaște ea. Dar nici nu vreau să te duci singură.

— N-o să pățesc nimic, zic eu. Mă duc câteva ore, văd care-i treaba și apoi mă-ntorc acasă la tine. Și putem sta treze toată noaptea și să mâncăm înghețată.

Scarlett își dă ochii peste cap.

— Înghețata e toată a ta. Sunt la dietă strictă până luni. Trebuie să arăt sexy în prima zi din clasa a douășpea.

Dinspre Jeep se aude un claxon zgomotos.

— Frate! Hai odată! strigă șoferul.

— Ne vedem mai târziu, Scar, zic eu repede. Lasă-mi ușa din spate descuiată, OK?

Apoi, înainte să poată obiecta, mă duc iute spre Jeep.

— Eu vin, le spun fetelor, pentru că dacă nu fac ceva ca să rup rutina bătută în cuie impusă de părinții mei, o să explodez.

N-o să mai rămână din mine decât niște fâșii. Exact așa mă simt acum, de fapt, de parcă n-aș fi altceva decât niște fâșii de om lipite laolaltă de părinții mei.

— Era și timpul, mormăie una dintre ele, în timp ce cealaltă face un balon roz din gumă de mestecat.

— Beth! strigă Scarlett.

Privesc peste umăr.

— Te-ai răzgândit?

Ea scutură din cap.

— Ai grijă!

— O să am.

Mă urc lângă blondă, pe bancheta din spate. Prietena ei suie pe locul din dreapta și-i șoptește ceva șoferului. Mă aplec într-o parte ca să vorbesc din nou cu Scarlett.

— Dacă sună ai mei, spune-le că dorm. Mă-ntorc peste câteva ceasuri. Promit.

Îi trimit o bezea și, după o clipă de șovăială, ea se preface c-o prinde și și-o lipește de obraz. Apoi se îndreaptă spre mașina ei, în timp ce băiatul de la volanul Jeepului bagă în marșarier și ieșim din parcarea benzinărici.

Vântul mi se încurcă-n păr și mi-l zburătăcește, iar eu socotesc toate păcatele pe care tocmai le-am comis.

Am acceptat să merg la o chermeză cu niște puști pe care nu-i cunosc.

Mă duc la o petrecere într-o localitate vecină, într-o zonă unde nu sunt doar gărduleț albe și meri copți, ca în orășelul meu natal, unde mă simt în siguranță.

M-am urcat într-o mașină cu niște străini. Acesta e, probabil, cel mai mare păcat. Părinții mei mă vor expedia la o mănăstire dacă află.

Dar ghici ce?

Mă. Doare. În. Cur.

Deja m-au anunțat c-o să-mi petrec anii de facultate alături de ei. Suntem în război.

Mă simt captivă în propria viață, trasă în jos de regulile lor, de paranoia și de temerile lor. Am 17 ani. Ar trebui să mă bucur că începe clasa a douăsprezecea. Ar trebui să fiu înconjurată de prieteni, să-mi dau întâlnire cu tipi drăguți și să mă distrez nemaipomenit. Lumea spune că de-aici încolo totul o va lua la vale și asta e de-a dreptul deprimant, pentru că, dacă ăștia ar trebui să fie cei mai frumoși ani, cât de nasoală o să devină viața mea în continuare?

— Cum te cheamă, de fapt? întreabă blondina.

— Beth. Pe tine?

— Ashleigh, dar poți să-mi spui Ash.

Arată spre locurile din față.

— Ei sunt Kylie și Max. Suntem toți la Lexington High. Intrăm într-a unșpea.

— Eu o să fiu într-a douășpea la Darling, îi zic.

Un rânjet i se lățește pe buzele rujate.

— A, OK. Ești o fată de la Darling.

Mă zbârlesc din cauza insinuării.

— Nu toată lumea de la Darling e bogată.

Nu mint; familia mea nu e cu siguranță la fel de bogată ca alte familii din oraș. Însă suburbia noastră de oameni din clasa mijlocie e sigură și liniștită.

Petrecerea la care mergem e la Lexington Heights — sau Lex, cum îl numesc localnicii —, un cartier muncitoresc unde casele sunt mai mici, oamenii sunt mai săraci și puștii sunt mai necioplți. În Darling, cocaina și pastilele de ecstasy se găsesc laolaltă cu hașișul. În Lex, e mai probabil să ți se ofere metamfetamină.

Părinții mei ar înnebuni dacă ar ști că sunt aici. Scarlett aproape că a făcut un atac de panică atunci când a trebuit

să ne oprim să alimentăm cu benzină în Lexington, seara trecută.

— Și ce cauți în Lex sâmbătă seara? mă chestionează Kylie, întorcându-se spre mine. Cauți niște mici atenții de petrecere?

Ridic din umeri.

— Vreau doar să mă distrez puțin înainte să-nceapă școala.

Max țipă zgomotos.

— Uite o fată pe gustul meu! Îmi mai spui o dată cum te cheamă, petrecăreațo?

— Beth, repet eu.

— Beth.

Cu o singură mână pe volan, își întinde celălalt braț spre mine.

— Dă-mi și mie ceva bun, Bethie. Hai să-nceapă petrecerea.

Îl plesnesc stânjenită peste mână și reușesc să zâmbesc vag. Brusc mă simt prost pentru că am lăsat-o baltă pe Scarlett, dar înăbuș vinovăția până când o îngrop adânc și uit de ea. În plus, în cele din urmă, a fost de acord să plec, deși nu cred că pricepe pe deplin de ce a trebuit s-o fac. Părinții lui Scar sunt mișto. Sunt relaxați și amuzanți și i-au oferit atât de multă libertate, încât nici nu știe cum s-o întrebuințeze.

Eu înțeleg. Chiar înțeleg. *Pe bune*. Mama și tata au pierdut o fiică. Eu mi-am pierdut sora. Cu toții am iubit-o pe Rachel și ne este dor de ea, nimeni însă mai mult decât mine. Dar accidentul surorii mele exact asta a fost — un accident. Și persoana responsabilă a fost pedepsită. Nu asta ar trebui să ne dorim și gata? Rachel nu se mai întoarce niciodată — nu așa funcționează viața. Dar s-a făcut dreptate, atât cât s-a putut.

Iar eu sunt încă în viață. Sunt încă vie și *vreau să trăiesc*.

E atât de rău să-mi doresc acest lucru?

— Am ajuns! anunță Ashleigh.

Max parchează vizavi de o căsuță acoperită cu șindrile albe, cu o peluză neîngrijită plină cu adolescenți. Sticlele de bere și jointurile trec de la unul la altul la vedere, ca și cum nimănui nu i-ar păsa dacă ar trece pe-acolo vreo patrulă de poliție.

— Al cui e locul ăsta? întreb.

— Al unuia, Jack, răspunde Ash pe un ton absent.

E prea ocupată să fluture din mână către niște fete de pe peluză.

— Părinții lui sunt acasă?

Kylie pufnește în râs.

— Ăăă. Nu.

OK atunci.

Coborâm din Jeep și ne croim drum prin mulțime, până la ușa de la intrare. Kylie și Max dispar din clipa în care pătrundem în casă. Ashleigh rămâne lângă mine.

— Hai să ne luăm ceva de băut! zice aceasta.

O aud cu greu din cauza cântecului hip-hop asurzitor care zguduie pereții. Casa e plină de trupuri și aerul miroase ca un amestec de parfum, spray de corp, transpirație și bere stătută. Nu e tocmai peisajul meu preferat, dar basul e supertare și puștii par destul de prietenoși. Mă așteptam oarecum să văd niște încăierări cu mâinile goale și oameni trăgându-și-o pe pereți, dar nu e nimic altceva decât dans, băutură și discuții foarte gălăgioase.

Ash mă trage într-o bucătărioară cu blaturi acoperite cu mușama și cu tapet demodat. Vreo cinci–șase băieți stau lângă ușa cu plasă, fumând un joint.

— Harley! țipă ea bucuroasă, apoi se aruncă și-l îmbrățișează pe unul dintre tipi, care se desprinde imediat de grup. Doamne, Doamne! Când te-ai întors?

Băiatul înalt o ridică de la pământ și o sărută cu chef pe gură. Cred că e drogat, pentru că ochii lui par în întregime încețoșați. Mă reazem stânjenită de blat și mă prefac că sunt de-acolo. Asta e ceea îmi doresc, îmi spun. O petrecere monstruoasă care i-ar scoate din minți pe părinții mei.

— Azi-noapte, foarte târziu, zice el. Ne-am oprit să mâncăm de seară în Chicago și apoi am băgat viteză tot restul drumului. Marcus a zis că preferă să conducă toată noaptea decât să dea bani la vreun motel.

— Trebuia să mă suni dis-de-dimineață, se plânge Ash.

El o cuprinde cu brațul pe după umeri. Oare e iubitul ei? Nu ne-a făcut deocamdată cunoștință, așa că habar nu am.

— Nici nu m-am trezit până acum vreun ceas, spune Harley râzând. Altfel te-aș fi sunat.

Mijește ochii.

— L-ai văzut cumva pe Lamar?

— Nup. Nici n-am de gând.

— Tonya zice că l-a văzut aseară cu Kelly la sala de jocuri.

— Mă bucur pentru Kelly. De-abia aștept s-o părăsească și Lamar ca pe o boarfă, așa cum a făcut și Alex.

Harley. Marcus. Tonya. Kelly. Lamar. Alex.

Cine mama dracului sunt toți ăștia? Stau aici, lângă blatul de la bucătărie, simțindu-mă din ce în ce mai stingheră pe măsură ce Ashleigh și poate iubitul ei își aruncă unul celuilalt nume la întâmplare.

Mă uit în jurul meu prin bucătărie. Ash și Harley încă discută, aproape certându-se, despre prietenii lor. Nu contează. N-am venit aici ca să le ascult bârfele. M-am săturat să fiu pasivă, să le permit altora să mă controleze. În ultimii trei ani, am făcut ceea ce mi s-a spus, am mers la cursurile opționale care mi s-au recomandat, m-am dus la slujba pe care mi-au ales-o părinții mei.

Și care e răsplata?

Alți patru ani adăugați sentinței inițiale. Ușa celulei s-a închis brusc, înainte să fi avut vreo șansă de a păși în afara ei. Arunc o privire la lada cu bere. M-aș putea îmbăta, dar e prea simplu. M-aș putea droga, dar e prea periculos. Trebuie să fac o nefăcută între alcool și droguri, în urma căreia eu să mă simt bine, iar părinții mei să se enerveze la culme.

O mișcare îmi atrage atenția și mă răsucesc. Dau cu ochii de un tip foarte arătos care se oprește și se sprijină de tocul ușii. Are cel mai închis albastru al ochilor pe care l-am văzut vreodată. E incredibil. Sprânceana stângă are un spațiu gol în ea. De la distanță, seamănă cu o cicatrice. Sau cu un accident de pensat, dar nu pare deloc genul care să se penseze.

Obrazul îi e acoperit de o barbă scurtă, blond-închis, care-l face să pară mai matur decât ceilalți băieți de-aici. Tipii din bucătărie, inclusiv Harley, nu au deloc barbă sau mustață. Și nu sunt nici la fel de înalți ca Ochi Albaștri, nici la fel de bine făcuți, nici la fel de atrăgători.

El. De asta am nevoie. Un băiat foarte rău care să mă atragă pe o cale foarte greșită.

Simt cum mă străbate un fior al puterii. Asta i-ar înfuria pe părinții mei mai mult decât orice altceva. Toți copiii beau, dar nu toți se combină la întâmplare cu vreun străin. Ar scoate-o din minți pe mama mea foarte riguroasă.

Îmi frec în gând mâinile de bucurie și încep să-mi fac planuri. Nu se uită la mine, dar nici nu privește fix la altcineva — fată ori băiat. Nu pot spune că stă izolat, dar e destul de mult spațiu între el și ceilalți. Ca și cum le-ar fi teamă să se apropie de el. Are aerul unei persoane mișto și echilibrate.

Exact așa cum nu sunt eu.

Mă uit în jos, la blugii mei skinny sfâșiați și la bluza scurtă cu bretele, asigurându-mă că fermoarul e închis și că sânii sunt acoperiți cum trebuie. Nu sunt cea mai sexy fată de pe-aici, dar el e singur și la fel sunt și eu.

În plus, dacă spune nu, cui îi pasă? N-o să-l mai văd niciodată. Și scopul ieșirii mele din această seară e să fac lucruri pe care nu le-aș face niciodată. Să simt gustul vieții reale.

— Cine e prietena ta?

Tresar la auzul glasului lui Harley. M-a observat, în cele din urmă.

— Hei, zic eu, desprinzându-mi privirea de la Ochi Albaștri pentru a-i zâmbi lui Harley. Eu sunt Beth.

— Harley.

Îi dă drumul lui Ashleigh și vine spre mine, luându-mă în brațe. Se pare că lui Harley îi place să ia oamenii în brațe.

— Mă bucur de cunoștință. Vrei să te droghezi?

— Ăăă, poate mai târziu? spun degajată, sperând că nu-mi observă roșeața din obraji, și-mi dau seama că nu am fumat în viața mea iarbă.

— Da, mai bine mai târziu, mă aprobă Ash, spre ușurarea mea. Hai să dansăm.

Trece de cealaltă parte a mea și mă prinde de braț.

Să dansăm? Trag cu ochiul spre ușă, dar constat că Ochi Albaștri a dispărut. Mă simt cuprinsă de dezamăgire. Mă-ntreb unde s-o fi dus. Poate că și el se îndreaptă spre ringul de dans — ăăă, nu. Nu pare genul care ar da din fund pe ritmuri tehno. E prea serios pentru așa ceva. Oricum, majoritatea băieților nici nu dansează. Își imaginează că sunt prea cool pentru așa ceva.

— Haide, spune Ash, trăgându-mă de braț.

Îl pun la păstrare pe Ochi Albaștri. O să dansez cu Ashleigh și o să-l urmăresc mai târziu. O las pe noua mea prietenă să mă târască în living, unde muzica e mai zgomotoasă și atmosfera e mai încinsă. Încep să transpir, dar e OK, pentru că toată lumea din jur transpiră. Ash își lovește fundul de șoldul meu și amândouă râdem și ne fluturăm părul în toate direcțiile și dansăm până când ni se taie răsuflarea.

Asta îmi doream pentru această seară. Să mă distrez și să mă simt tânără și să nu mă gândesc la faptul că toată viața mea e o glumă proastă. Eu nu *am* o viață. Nu am voie să mă duc la petreceri, ci numai acasă la prietenele

mele și numai dacă părinții lor sunt acasă. Chiar și plimbarea din seara asta cu Scarlett, cu mașina, este interzisă. Părinții lui Scar știau și ei — ai mei au fost stânjenitor de vocali când le-au explicat regulile tuturor prietenilor de familie. Cred că mamei lui Scar îi e milă de mine. Când Scar și cu mine am ieșit din casă, doamna Holmes s-a prefăcut că nu observă și o ador pentru lucrul acesta.

Și ador locul acesta. Muzica, gălăgia și camera plină de străini care habar nu au cine sunt eu. Nimeni nu știe despre Rachel. Nimănui nu-i e milă de mine. Nimănui nu-i pasă.

Îmi dau părul pe spate și-mi lovesc din nou șoldul de șoldul lui Ash. Apoi mă opresc brusc, pentru că îl zăresc iar pe Ochi Albaștri.

E soarta. Trebuia să ne întâlnim în seara aceasta.

Vine spre canapeaua de colț și se apleacă, spunându-i ceva unui băiat îndesat care poartă un tricou roșu. Are părul mai lung decât credeam; i se ondulează sub urechi și i se revarsă pe frunte. Are părul blond-închis în aproape aceeași nuanță ca a mea.

O prind pe Ash de braț.

— Cine-i ăla?

— Ce? strigă ea ca să acopere muzica.

Îmi apropii buzele de urechea ei.

— Cine-i ăla? repet, de data asta mai tare. Tipul de lângă canapea.

Ea se-ncruntă.

— Care dintre ei?

Mă-ntorc și-mi înăbuș un oftat. A dispărut din nou! Ce mama naibii? Tipul ăsta apare și dispare ca un ninja. De data asta nu-l mai las să-mi scape.

— Trebuie să fac pipi, îi zic lui Ashleigh.

Ea dă din cap și se duce să danseze cu altcineva. Îmi croiesc drum ca să ies din mulțime. Ochi Albaștri s-a întors, rezemându-se din nou de cadrul ușii de la bucătărie.

Inspir profund și mă silesc să înaintez. Nu m-am mai dat niciodată la un tip. O să fie un mare dezastru.

Văd un șir de shoturi pe masă. Iau unul și-l dau pe gât, iar lichidul oribil mă arde pe beregată. Îmi duc o mână la gură ca să-mi înăbuș tusea. Pe deasupra degetelor, mă uit fix în ochii tipului.

Cu un curaj pe care nici nu știam că-l am, iau cu mine două păhărele.

— Mi se pare că ai nevoie de un pahar, îi spun, oferindu-i unul.

Îl ia.

— Mie mi se pare că ăsta e primul shot pe care l-ai băut vreodată.

Mă bucur foarte mult că e întuneric și nu mă poate vedea nimeni cum roșesc.

— Neah, am băut ceva la viața mea, mint eu.

— Mmm-hmm, face el, ducând paharul la buze.

Îl bea dintr-o înghițitură, apoi îl vâră în buzunarul din față al blugilor. Cobor privirea, apoi o ridic iute, trezindu-mă că mă privește amuzat.

— Știi cine sunt? întreabă el.

Îmi trec limba peste buza de jos, întrebându-mă ce-ar trebui să spun. Oare e celebru? Nu vreau să par bătută în cap.

— Normal.

Ridic din umeri cât pot de nonșalant.

— Nu știe toată lumea?

O umbră îi străbate chipul.

— Probabil că da. Dar tu ești încă aici și vorbești cu mine. Îmi aduci de băut.

Bate ușor în paharul meu.

— Cum spuneam, mi s-a părut că ai nevoie de băutură.

Își trece o mână peste față. Umbra s-a evaporat, însă e înlocuită de o expresie ostenită.

— Probabil așa e. Așadar, de ce ești aici? Vrei să vezi cum e pe planeta oamenilor care se distrează dezlănțuit?

Ultima lui frază e rostită cu mare dispreț. La nivel intuitiv, știu că adevărul nu m-ar favoriza, pentru că, dacă voi recunoaște că mă aflu aici pentru a-mi călca părinții pe nervi, Ochi Albaștri o să dispară și-mi doresc cu disperare să nu se întâmple așa ceva.

Nu neapărat pentru că aș crede că asta ar fi calea perfectă de a mă răzbuna pe părinții mei, ci pentru că tipul ăsta are ceva interesant. Pentru că vreau să-l cunosc mai bine. Pentru că vreau să mă cunoască mai bine.

Nu-i pot spune motivul adevărat, dar pot fi sinceră, oricât de stânjenitor ar fi.

— O fată n-are voie să-i aducă un pahar unui gagiu sexy? Am încercat să-ți atrag atenția și mai devreme, dar ai dispărut. Stăteai acolo singur-singurel și m-am gândit să-mi încerc norocul. Dacă la tine asta înseamnă distracție dezlănțuită, probabil că nu ieși prea des din casă.

Își înclină capul.

— Asta a vrut să fie o glumă?

— Da. Dar nu e o glumă foarte bună, pentru că nu râzi.

Mă uit fix la el, cu paharul în mână. A mers mai rău decât mi-am imaginat. El expiră prelung.

— Pentru că n-am aptitudini sociale. Glumă sau nu, amândoi știm că *nu* am ieșit prea mult în lume în ultimii trei ani.

Habar nu am ce înseamnă asta, dar de vreme ce m-am prefăcut deja că știu totul despre el, nu pot să-i cer prea multe explicații.

— Asta înseamnă că ar trebui să mă car?

— Nu. Ar trebui să rămâi.

Zâmbește vag.

— N-o să te mint. Îmi prinde foarte bine la ego.

— Mie nu mi-a prins bine deloc, recunosc eu, puțin iritată.

Zâmbetul lui vag se transformă într-un zâmbet întreg și simt că mă sufoc când văd cât este de frumos.

— Nicio fată așa drăguță ca tine nu mi-a dat vreodată mai mult de bună ziua.

Inima mi-o ia din loc și sunt atât de uimită, încât nu pot da nicio replică spirituală. El își lasă capul în jos, stânjenit.

— Prea siropos?

Îmi regăsesc glasul.

— Prea senzațional. Am capul atât de mare în acest moment, că nu cred că încap în casa asta.

— Atunci hai să ieșim de-aici.

— Pe bune?

Fac ochii mari.

— Unde?

— Afară. Îmi place mult afară.

— Și mie.

Îmi întinde mâna, iar palma mea alunecă repede într-a lui. Degetele lui lungi îmi cuprind dosul mâinii. Îi simt bătăturile aspre din palmă. Lăsăm paharele pe blat când ieșim din bucătărie. Nu am nevoie de alcool acum. Mă țin de mână cu cel mai sexy tip de pe planetă și mă simt de parcă aș pluti.

Ne croim loc prin mulțime, iar unii se holbează la noi. Ridic capul. *Da, sunt cu sexosul ăsta.*

Afară, zgomotul se estompează și oamenii se împuținează. Lăsăm terasa în urmă și ne îndreptăm spre o magazie.

— Aici ții cadavrele, nu-i așa? glumesc eu.

El se oprește brusc.

— Ai un umor tare negru, nu-i așa?

Remarca mă face să mă gândesc la râsul isteric care-mi gâlgâia în gât în timpul înmormântării lui Rachel. Cum îmi acopeream fața ca să nu izbucnesc și toată lumea credea că suspin. Nu era umor negru, ci mai mult un mecanism de apărare.

— Prefer să râd decât să plâng, recunosc eu. Plâng din nimic. E unul dintre lucrurile pe care le urăsc la mine.

El se așază pe iarbă.

— Nu e o filosofie rea — să preferi râsul în locul plânsului.

— Mi-aș dori să-mi pot stăpâni mai bine lacrimile. E enervant când sunt furioasă, dar toată lumea crede că sunt tristă.

Mă las pe pământ lângă el, întrebându-mă de ce-i destăinui lucrurile acestea. Așa că tac și ascult greierii care țârâie, în timp ce muzica din casă se aude în surdină.

— Ai și tu un nume? mă necăjește el.

— Eu sunt Beth.

Își trece mâna prin părul răvășit. Privirea mea nu ratează felul în care i se încordează bicepsul. Are niște brațe incredibile. Sculptate.

— Eu sunt Chase.

Înclină capul spre mine.

— Și în continuare cred că ești prea mișto ca să stai aici, afară, cu mine.

— Nu mă ții cu forța, zic eu. Vrei cumva să plec?

— Nu. Nu vreau.

Oftează și trupul lui perfect se ghicește preț de un moment pe sub tricoul de bumbac subțire.

Doamne, e splendid!

— E tare frumos aici, nu-i așa?

Ridic privirea spre cerul nopții, apoi spre chipul lui Chase. E atât de înnorat, încât cu greu se zărește luna, cu atât mai puțin stelele.

— Este?

El e tare frumos. Cerul? Nu prea. Chase chicotește ca pentru sine.

— Ar putea ploua torențial și eu tot aș fi fericit.

— Și eu.

Pentru că sunt cu tine, îmi spun. Nu m-am mai simțit atât de împăcată cu mine însămi de câteva săptămâni, poate luni întregi. Cearta cu mama mi se pare acum o amintire urâtă, foarte veche.

Mâna lui se sprijină pe pământ, între noi. Îmi apropii mâna de ea, până când degetele noastre mici se ating.

— Ai degete lungi.

Își desprinde privirea de la cer și trage cu ochiul la degetele noastre.

— Poate că ale tale sunt foarte scurte.

— Eu am mâini de dimensiuni normale.

— Hai să vedem.

Îmi acoperă mâna cu palma lui și degetele mele dispar sub ale sale. Inima începe să-mi bată cu putere și mi se usucă gura. Simt fiori în zone ale corpului în care nu am simțit vreodată fiori.

— O să mă săruți? mă ia gura pe dinainte.

Buzele lui iau forma acelui zâmbet senzațional.

— Da. Cred că da. E OK?

Dau din cap.

— A trecut mult timp, să știi, recunoaște el.

Sinceritatea lui mă derutează.

— Și la mine.

— Mă bucur.

Îmi dă părul după ureche. Vine mai aproape.

— Atunci putem s-o dăm în bară împreună. Spune-mi dacă fac ceva greșit.

Îmi cuprinde obrazul în palmă și-l mângâie ușor. Buzele i se unesc cu ale mele într-o apropiere înceată.

3

Chase se rostogolește pe o parte. Se întinde după ceva pe noptiera din dormitorul în care am ajuns. Aud fâsâitul unei brichete. Mirosul fumului îmi umple nările în timp ce stau acolo, pe spate, holbându-mă în tavan. Trage adânc un fum de țigară, apoi se lasă pe spate și mai trage unul. Cearceaful aspru de bumbac îi acoperă partea de jos a corpului. Are pieptul dezgolit.

Eu mi-am pus hainele la loc pe mine din clipa în care s-a terminat. Remușcările vin și pleacă din mintea mea atât de repede, încât mă simt paralizată. Acum eu ce fac?

Ce am făcut, adică? Tot trupul îmi e încins de rușine și inima îmi bate mai tare ca basul care încă zguduie casa.

Chase mai trage un fum. Se poartă ca și cum ceea ce tocmai am făcut n-ar fi mare scofală. Poate pentru el nu e. Și probabil chiar nu e. Probabil că el face sex cu sute de fete pe la petreceri.

Nu i-am spus că eram virgină.

Eu...

— Trebuie să plec, spun brusc, ridicându-mă iute în picioare.

Nu zice nimic. Nu mă privește în ochi. Mă bucur, pentru că nu-mi doresc în mod special să-mi citească rușinea din priviri.

De-abia când pun mâna pe mânerul ușii îl aud vorbind.

— Unde ți-e telefonul?

Îmi întorc capul spre el și, într-un final, privirile noastre se întâlnesc. Expresia lui nu spune nimic. Pe piept are o peliculă fină de sudoare de la... Îmi desprind imediat privirea.

— La mine-n geantă, mormăi. De ce?

— Scoate-l.

Nu sunt în stare să spun nu când vine vorba despre băiatul ăsta. Cu fața înfierbântată, scot telefonul din geantă și aștept.

El bombăne niște cifre.

Mă uit fix la el, încă amețită. Și trupul meu, deși resimte dureri, reacționează la vederea mușchilor săi abdominali.

— Bagă numărul ăsta la tine în telefon.

Are un glas aspru.

— Scrie-mi când ajungi acasă la prietena ta ca să știu că ești teafără.

Mă holbez în continuare la el.

— Beth, spune el, iar eu reușesc, în sfârșit, să-mi regăsesc vocea.

— Mai dă-mi o dată numărul, șoptesc.

El repetă cifrele și eu le scriu cu atenție în telefon.

— Și, da, sună-mă dacă ai vreodată nevoie de mine, spune el răgușit.

Încuviințez, dar cred că amândoi știm că în afară de mesajul pe care i-l voi trimite de la Scarlett, nu voi mai folosi niciodată, în ruptul capului, numărul lui de telefon.

4

Marți este prima zi de școală. Prima zi a ultimului meu an de liceu; ar trebui să jubilez. Nu mai am decât un an de petrecut sub acest acoperiș. Un an până când mă duc la facultate, facultatea pe care vreau *eu* s-o urmez, departe de controlul constant și atent al părinților mei.

În acest moment, ochii lor sunt ațintiți asupra mea. Au multe întrebări. Simt tensiunea din aer. Dezamăgirea mamei amestecată cu frustrarea și resentimentele tatei au format un nor negru de furtună care se agață de tavan și de pereți ca fumul scos de o tigaie care a luat foc.

Încerc să mă port normal, ca și cum azi-noapte n-aș fi făcut lucruri pe care le regret dureros. Lucruri despre care am mințit-o pe Scarlett, mi-am mințit părinții, m-am mințit pe mine însămi. De când am deschis ochii dis-de-dimineață, m-am chinuit să nu mă gândesc la Chase. Dar e greu să nu mă gândesc. Și când gândul la el iese din nou la suprafață, îmi vine să plâng.

Ieri am făcut sex pentru prima oară. Voiam să fac și am savurat momentul. Chiar mi-a plăcut — atunci când s-a întâmplat. Dar nu a durat foarte mult până când strălucirea clipei a început să se estompeze. Fiorul unei fapte total noi, rebele și palpitante s-a dus și a fost înlocuit cu o rușine care m-a pătruns până-n măduva oaselor.

Prima mea dată a fost cu un străin. A fost o aventură de o noapte.

Ce mama dracului fac eu cu chestia asta? Nici măcar nu pot să mă gândesc și-mi doresc ca părinții mei să nu se mai holbeze la mine. Mi-e teamă că, dacă se uită prea mult, vor fi în stare să-mi citească gândurile.

— Te-ai distrat acasă la Scarlett? întreabă mama, rupând tăcerea.

Sunetul glasului îmi aduce o durere fantomă în obraz. M-a *lovit* ieri. Se poartă ca și cum nu-și amintește. Sau poate că doar încearcă să uite. Sau speră că o să uit *eu*. Slabă șansă.

— Lizzie? insistă ea. Te-ai distrat?

— Aha.

Împing soteul de dovlecel la marginea farfuriei. Scarlett dormea când m-am furișat în patul ei. Când s-a făcut

dimineață, de-abia i-am zis două vorbe. Mă tot bătea la cap să-i dau detalii despre petrecere, dar am reușit să-i dau doar niște răspunsuri vagi. Nu vreau să afle că mi-am pierdut virginitatea cu un străin sexy, la o petrecere aiurea. E mult prea stânjenitor.

— Ce ai făcut?

Furculița mi se oprește brusc într-o parte, cu o bucată verde de mâncare în formă de semilună pe unul dintre dinți. Genul ăsta de întrebare îți este adresat doar când părinții sunt suspicioși și vor să te prindă cu minciuna. Cu cât vorbești mai puțin în momente ca acesta, cu atât mai bine.

— Diverse.

Mă străduiesc să-mi mișc mâna, să mă prefac că inima nu mi-o ia la galop și că trupul nu mi s-a încordat de frică.

— Cum ar fi?

Tonul mamei e relaxat, dar iscoditor.

— Ca de obicei.

Trec câteva clipe de tăcere, timp în care îmi dau seama că ei știu ceva și așteaptă o mărturisire. Îmi țin ochii lipiți de farfurie.

Dau ciupercile la o parte din drum. Le urăsc. Întotdeauna le-am urât, și totuși mama continuă să le folosească.

Ciupercile erau preferatele lui Rachel.

Se aude un foșnet de hârtii. Ceva alb îmi apare în coada ochiului. Nu vreau să mă uit, dar nu mă pot abține.

— Știi ce e asta? e rândul tatei să mă chestioneze.

Își fac, ca de obicei, programul de polițist bun/ polițist rău. Mama se preface preocupată și, când eu nu manifest niciun strop de remușcare, intervine tata, cu glasul lui sever și cu replicile și mai severe.

— Nu.

Măcar aici sunt sinceră.

— Sunt mesajele tale tipărite.

— Ce?

Înșfac șocată teancul de hârtii. Ochii mei parcurg pagina, fără să-mi vină să cred. Ori am halucinații, ori chiar citesc transcrierea mesajelor pe care le-am schimbat cu Scar când am plecat azi-noapte de la petrecere.

217-555-2956: Cum e la petrecere? Ești OK?

217-555-5298: Sunt OK. Petrecerea e marfă. Mă-ntorc acum. Mă sui în taxi.

217-555-5298: Au sunat părinții?

217-555-2956: Nu
217-555-5298: KK acoperă-mă dc sună
217-555-5298: Am ajuns, teafără și nevătămată.

Simt un gol în stomac. Ultimul e mesajul pe care i l-am trimis lui Chase. Aproape că-mi vine să plâng de bucurie că nu am spus ceva mai incriminator.

Întorc foaia și mai văd și alte mesaje.

217-555-2956: petrecere diseară?
217-555-5298: daaaaaa
217-555-2956: și părinții?
217-555-5298: le spun că avem de lucru

Teama, furia și iritarea mi se învârt prin cap. Nici măcar nu știu ce să spun. Și, în mintea mea, îmi tot repet *Slavă Cerului*. Slavă Cerului că nu i-am scris lui Scarlett despre Chase și că nu i-am mărturisit că am făcut sex pentru prima oară. Slavă Cerului că nu i-am scris lui Chase despre ceea ce s-a întâmplat între noi. Simplul gând că părinții mei ar putea afla despre asta citind niște mesaje mă îngrețoșează.

— Nu-mi vine să cred că mă spionați! strig, trântind hârtiile pe masă.

Lacrimile nedorite îmi izvorăsc în ochi.

— Nu aveți niciun drept să-mi citiți mesajele!

— Eu plătesc pentru telefonul ăla al tău, tună tata.

— Atunci o să plătesc singură pentru el!

Sar de pe scaun și mă-ndepărtez de masă. Tata mă înșfacă de încheietură.

— Stai jos. N-am terminat.

Expresia din ochii lui îmi spune că ori mă așez singură, ori mă va obliga el s-o fac. Înainte nu era deloc atât de dur, atât de strict. Înainte de moartea lui Rachel, el era tatăl cel amuzant. Spunea cele mai siropoase bancuri pentru că-i plăcea să ne audă oftând și crispându-ne la auzul lor. Acum nu cred că mai ține minte cum să zâmbească.

Înghit în sec, încerc să-mi găsesc curajul, dar nu mi-a rămas nimic din el. Mă așez.

— Nu faptele tale ne dezamăgesc, spune mama, ci minciuna. Pur și simplu, nu putem avea încredere în tine.

— De aceea îți luăm mașina, adaugă tata.

— Mașina?

Mă uit urât la ei. Mașina îmi oferă puținele momente de libertate de care dispun. Mi-au dat mașina veche a mamei în clipa în care mi-am luat permisul de conducere. M-aș fi descurcat foarte bine cu autobuzul sau pe jos, dar părinții mei au considerat că aș fi mai în siguranță decât pe jos, prin intersecții sau în stații de autobuz.

La urma urmelor, Rachel era pe jos când a fost ucisă. Aparent, asta înseamnă că nu mă mai pot apropia pe jos de un vehicul cu motor în viața mea.

Doamne, ce amar a sunat asta. Urăsc când am aceste sentimente, mai ales când știu, în străfundul sufletului meu, că părinții mei nu sunt oameni răi. Pur și simplu nu și-au revenit după moartea lui Rachel. Mă-ndoiesc că-și vor reveni vreodată, fără ani și ani de terapie — la care oricum refuză să meargă. Când le-am sugerat, mama m-a anunțat cu asprime că fiecare jelește în mod diferit, apoi s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră.

Dar îmi fac mie rău ca rezultat al durerii lor nesfârșite, iar eu sunt înverșunată. Și acum îmi iau mașina?

În mașina mea, pot să dau muzica tare, să urlu măscări și să dau glas tuturor necazurilor mele interioare. Ar fi înfiorător s-o pierd.

Mă gândesc repede la motive care să-i convingă că e un lucru greșit.

— Și cum o să ajung la muncă? Sau la adăpostul de animale?

În ultimul an, am făcut voluntariat la un adăpost local de animale, de două ori pe lună. Alergia lui Rachel nu ne lăsa să avem animale de companie și chiar și acum, când ea nu mai era, regula legată de animăluțe era încă în vigoare. Așa că voluntariatul era singura mea șansă de a mă afla în preajma câinilor, care, după părerea mea, sunt mult mai buni decât oamenii.

Mama nu mă privește în ochi. Tata își drege glasul.

— N-o să te mai duci nici colo, nici dincolo. I-am anunțat pe șeful tău de la Ice Cream Shoppe și pe Sandy de la adăpost că vei fi prea ocupată cu școala și nu mai poți lucra sau face voluntariat.

— Voi..., inspir profund. M-ați *retras* de la slujbele mele?

— Da.

Sunt atât de șocată, încât nu am nicio reacție. Nu văd decât cum mi se închid ușile în nas, în viața mea deja restricționată. Fără mașină. Zbang. Fără job cu jumătate de normă. Zbang. Fără voluntariat. Zbang. Zbang. Zbang.

— Vreți să spuneți că o să mă duc la școală și înapoi. Asta e tot?

Nodul din piept mă amenință cu sufocarea. E ultimul meu an de liceu. Ar trebui ca lumea să devină mai mare, nu mai mică.

— Da, până când ne poți dovedi că ești demnă de încrederea noastră.

Mă-ntorc spre mama.

— Nu poți fi de acord cu chestia asta. Știu că știi că e greșit.

Mama refuză să mă privească în ochi.

— Dacă am fi fost mai stricți și înainte...

Nu-și termină ideea, dar eu știu ce înseamnă *înainte*. Viețile noastre sunt clar împărțite în ÎR și DR.

— Marnie, hai să nu discutăm acum despre asta.

Tatei îi place să pretindă că ÎR nu s-a întâmplat niciodată.

— Normal, desigur, dar să știi că facem asta pentru că te iubim. Nu vrem să se repete trecutul. Am discutat cu tatăl tău și...

— E o porcărie! izbucnesc eu.

Sar în picioare și mă-ndepărtez de tata, ca să nu mă mai înhațe.

— Nu folosi tonul ăsta când vorbești cu noi.

Tata dă din degetul arătător spre mine.

De data asta nu mă mai fac mică. Sunt prea furioasă ca să-mi mai fie frică.

— E o porcărie, repet eu, cu nesăbuință.

Lacrimile îmi curg pe obraji — lucru pe care-l urăsc —, dar nu mă pot opri. Nu-mi pot stăvili cuvintele.

— Asta e o pedeapsă pentru că eu trăiesc și Rachel a murit. De-abia aștept să plec dracului de-aici. Nu mă întorc niciodată. Nu mă întorc!

Mama izbucnește în plâns. Tata urlă. Mă răsucesc și o iau la fugă spre camera mea. Îi aud țipând în urmă. Urc treptele din două în două și trântesc ușa dormitorului. Nu am încuietoare, dar am un birou. Îmi rup trei unghii și mă lovesc de două ori la fluierul piciorului de lemnul lui, dar, în cele din urmă, îl târăsc până în fața ușii.

La fix, pentru că tata e la ușă, încercând s-o deschidă.

— Deschide ușa asta imediat, spune el.

— Sau ce? țip eu.

Nu m-am simțit în viața mea mai neajutorată.

— Sau ce? Mă pedepsiți? Mi-ați luat deja slujba, mașina, intimitatea. Nu pot să dau un telefon sau să scriu un

mesaj fără să știți voi. Nu pot nici măcar să respir fără să fiu nevoită să vă dau vouă raportul. Nu mai aveți cu ce să mă pedepsiți.

— Facem asta pentru binele tău.

Asta e mama, implorându-mă să fiu rezonabilă.

— Nu te pedepsim din cauza surorii tale — nici măcar nu poate rosti numele lui Rachel —, încercăm doar să te ajutăm. Te iubim foarte mult, Lizzie. Noi...

Glasul i se frânge.

— Nu vrem să te pierdem.

Mă-ntind pe pat și-mi trag perna peste cap. Nu-mi pasă ce au de spus. Nu există nicio justificare pentru acțiunile lor. Nu m-aș fi furișat dacă mi-ar fi îngăduit un strop de libertate. Părinții lui Scarlett nu o închid în casă și ea nu se strecoară niciodată afară pe furiș. Dacă se duce la o petrecere, îi anunță. Dacă se îmbată, îi poate suna, iar ei vin s-o recupereze. Și adevărul e că rareori se îmbată, pentru că, din când în când, ei îi dau voie să bea câte un pahar de vin sau de bere. E vina părinților mei că eu sunt așa. Ei m-au transformat în această fată — cea care nu ascultă, cea care se strecoară pe furiș și minte, își încalcă promisiunile și-și pierde virginitatea cu un necunoscut.

Îmi îngrop fața în saltea și mă copleșește rușinea. Îi urăsc. O urăsc pe Rachel. Iar pe mine mă urăsc cel mai mult dintre toți.

Din cauza faptelor mele, vor suferi bietele animăluțe de la adăpost. Cine o să mai scoată cățeii la plimbare? Cine o să-i dea medicamentul lui Opie? Eu sunt singura care îi poate intra în voie rottweilerului. Urăște pe oricine altcineva de la clinică. Și George, șarpele? Toți asistenții se tem de piton.

Sunetul de metal care se lovește de metal și huruitul unui burghiu îmi atrag atenția. Mă ridic în capul oaselor și caut din priviri sursa zgomotului.

Dau cu ochii de tata, care ține ușa în mâini. Îmi aruncă o privire urâtă înainte de a pleca. Mă uit uluită la cadrul gol al ușii. Mi-a scos ușa. Mi-a scos ușa, în pizda mă-sii.

Sar în picioare și dau fuga la biroul care se află în continuare în dreptul intrării.

— Ce faci? spun total neajutorată.

Mama apare pe culoar.

— Iubita mea, te rog.

— Vorbiți serios?

Întind mâna, încă nevenindu-mi să cred că tata mi-a scos ușa din perete, însă balamalele goale atârnă acolo, ca

niște dovezi batjocoritoare.

— E doar ceva temporar, spune ea.

— Va fi ceva permanent dacă nu se potolește, strigă tata de la parter.

— Mamă. Am 17 ani. Am nevoie de ușă la dormitor.

Nu-mi vine să cred că vocea mea e atât de calmă, deși măruntaiele mi se răscolesc.

— Până și deținuții au ușă!

Privirea îi coboară spre podea.

— E doar temporar, repetă. Până când vom avea din nou încredere în tine.

Mă dau înapoi.

— Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred așa ceva, în pizda mă-sii.

— Nu înjura, se răstește ea. Știi cât de mult detest chestia asta.

— Corect, pentru că Rachel nu înjura niciodată.

— Nu e vorba despre Rachel.

— Ba bineînțeles că despre ea e vorba. Tot ce se întâmplă în viața mea e despre Rachel. Pe Rachel ați lăsat-o să facă tot ce voia. Nu a fost obligată să urmeze nicio regulă și asta vi s-a întors ca un bumerang, așa că, acum, cu mine, procedați exact pe dos. M-ați ținut în lesă de când a murit și acum lesa asta e atât de strânsă încât o să mor sufocată!

— Nu vorbi așa.

Ochii mamei sclipesc periculos. Înaintează, oprită doar de birou.

— Nu vorbi așa. Nu pronunța cuvântul ăla.

— Sau ce? o înfrunt. Mă mai pocnești o dată?

Fața îi cade brusc.

— Îmi pare rău că te-am lovit, șoptește ea. Am...

— Ce se petrece aici?

S-a întors tata. Se uită la mine, apoi la mama.

— Nimic, spunem amândouă în același timp.

Și apoi tăcem mâlc cu toții, pentru că nu mai avem nimic de spus, în afara unor replici caustice și dureroase și deja ne-am provocat destulă suferință unul altuia. Mă-ntorc la mine-n pat, închid ochii și ignor mormăielile tatei care îndepărtează biroul din dreptul ușii și miorlăielile mamei care se vaită că toată casa noastră s-a transformat într-o zonă de război.

Asta e viața mea acum. Sunt prizonieră în propria casă, fără intimitate și fără cale de scăpare. De-abia aștept să vină absolvirea.

5

Autobuzul duhnește de emoții și sudoare rece. Copiii de clasa a noua sunt îngrămădiți în față, dar mirosul temerilor lor plutește până aici, în spate. Lângă mine, Sarah Bunting trăncănește la nesfârșit despre noua ei manichiură și despre perechea de Converși „supermarfă" pe care i-a cumpărat de la Premium Outlets din Rosemont.

Îmi dau muzica și mai tare în căști și mă prăvălesc în scaun. Am 17 ani, am permis, am mașină, și tot merg cu autobuzul. Cât de umilitor!

Îmi țin capul în jos în timp ce merg spre dulapul meu din aripa rezervată elevilor de clasa a douăsprezecea. Nu salut pe nimeni și toată lumea mă lasă în pace, fără să-mi dau seama dacă din cauza mutrei mele îmbufnate sau a altei chestii.

Formez combinația încuietorii dulapului, deschid ușița și-mi înghesui rucsacul înăuntru. Prima oră este Algebră pentru avansați. Ura! Măcar n-o să fie vreo predică fără sfârșit — doar o mulțime de probleme practice. Îmi iau rechizitele pentru următoarele trei cursuri și trântesc ușa la loc. Dincolo de ea, apare mutra lui Scarlett și mă străduiesc să nu sar în sus de surpriză.

— Hei, mormăi.

— Îmi pare extrem de rău.

Arată ca și cum ar regreta sincer.

Prima chestie pe care am făcut-o dis-de-dimineață a fost să-i scriu pe internet, avertizând-o că am fost prinsă. Pentru că părinții mei aveau dovada faptului că Scar și cu mine fugiserăm și altădată la petreceri, trebuia s-o atenționez în cazul care ai mei ar fi pârât-o.

— Nu contează.

Chiar nu e vina ei.

— Totul se duce naibii, ha? oftează ea. Ai cel mai mare ghinion — mai întâi părinții tăi și TextGate, apoi asta.

Presupun că se referă la pedeapsă.

— Mi-au luat și telefonul, spun pe un ton sumbru.

— Ah, OK, deci *de-asta* nu mi-ai răspuns la cele un milion de mesaje pe care ți le-am trimis.

— Dap.

Plesnește din limbă cu părere de rău.

— Nu știu, poate că e mai bine că nu ai telefon în perioada asta. Nu-mi pot imagina ce-ți scriu oamenii. Copiii pot fi foarte tâmpiți.

Simt cum îmi iau foc obrajii. De ce mi-ar scrie cineva? M-a văzut cineva la petrecere? Știu oare ce s-a întâmplat între mine și Chase? Știu ce se petrece la mine în casă? Oare părinții mei au spus altor părinți că mi-au scos ușa din țâțâni? Doamne, anul ăsta îmi va aduce o serie de umilințe după alta, totul grație părinților mei.

— Mă rog.

Mă silesc să ridic dintr-un umăr, mimând nepăsarea.

— Nu contează ce cred ceilalți. După anul acesta, probabil că n-o să-i mai văd niciodată pe jumătate dintre copiii ăștia.

— Doamne, sper că nu.

Scarlett dă să-mi ia cărțile.

— Lasă-mă să duc eu astea.

— De ce? Pot să-mi car singură cărțile.

— Știu că poți. Voiam doar... Lasă.

Mă ia de braț.

— Hai la Algebră.

— De ce am crezut noi vreodată că Algebra pentru avansați e o idee bună?

— Ne-am imaginat că o să dea bine pe formularele de înscriere la facultate. Te-ai hotărât ce facultăți vizitezi în toamna asta?

Dispoziția mea se strică și mai tare, gândindu-mă la formularele pe care le-a furat mama. Ghici ce. O să iau altele noi și o să mă înscriu din nou. Problema e că nu pot face asta online pentru că am nevoie de un card de credit ca să pot plăti taxele. Am putut trimite cu mandat poștal. Nu prea știu cum o să mă descurc cu tura viitoare de înscrieri la facultate, dar o s-o scot eu cumva la capăt. Într-un fel sau altul.

— USC, Florida, Miami, San Diego State.

Îmi recit destinațiile mult visate. Desigur, habar nu am ce specializare îmi doresc să urmez, dar cel puțin locurile îmi sunt foarte clare. Scarlett zâmbește larg.

— Hmm. Sesizez pasiunea pentru plajă.

— Ești deșteaptă, Scar.

— Știu, dar nu cred că vrei să pleci atât de departe de mine, nu-i așa? O să-mi fie tare dor de tine.

Orice reacție pe care aș fi putut-o avea piere la vederea unei siluete înalte și masive care apare la capătul

coridorului. Nu l-aș fi observat, însă toți puștii de pe coridorul celor de clasa a douăsprezecea au amuțit.

Simt cum inima începe să-mi bată nebunește și privirea îmi cade pe o pereche bine cunoscută de ochi albaștri. O, Doamne. O, Doamne. Ce caută aici?

— Ce *caută* aici? rostesc cu glas tare înainte să mă pot opri.

La naiba. Acum Scarlett o să mă întrebe de unde-l cunosc și va trebui să recunosc că l-am întâlnit la petrecere, iar ea va citi printre rânduri și-și va da seama exact ce am făcut. Sau poate că nu știu cine din Darling ne-a văzut pe mine și pe Chase împreună și a spus tuturor, așa că Scarlett știe deja. Oricum ar fi, stânjeneala îmi face obrajii să ia foc.

Scarlett îmi urmărește privirea și se oprește brusc:

— Nu-i așa? Ce tupeu are tipul ăsta! Să apară aici.

Face câțiva pași și apoi se întoarce, încercând să-mi blocheze perspectiva spre Chase.

— Nu-mi vine să cred că nu l-au obligat să meargă la o altă școală, dar cred că are legătură cu faptul că mama lui e acum soția primarului.

Plesnește din nou din limbă.

— Favoritismul e superscârbos.

— E fiul vitreg al primarului? spun plat.

— Și eu am aflat azi-dimineață. Wendy Bluth a zis că maică-sa avea o relație secretă de câțiva ani cu primarul și că s-au căsătorit astă-primăvară. Nu cred că l-ar mai fi votat cineva dacă ar fi știut adevărul.

— Adevărul? întreb nedumerită.

Scarlett se încruntă, aruncându-mi o privire empatică.

— Înțeleg. Nu vrei să vorbești despre asta.

Se uită peste umăr să vadă dacă Chase e tot acolo.

— E ciudat. Nici măcar nu l-am recunoscut la început pentru că arată cu totul altfel, dar nu poți confunda cicatricea.

Confuzia mea se adâncește. Scarlett nu are niciun motiv să-l recunoască. Ea nici măcar nu a fost la petrecere.

Mă răsucesc și mă holbez. Nu arată cu nimic diferit față de sâmbătă seară. Arată fix la fel. Incredibil de atrăgător. Azi nu mai are deloc barbă. Părul blond-închis i se revarsă pe frunte, acoperind în mare parte cicatricea care-i străbate sprânceana.

În noaptea cu pricina am sărutat de câteva ori cicatricea aia.

Fierbinţeala ruşinii mă copleşeşte din nou. Nu-mi vine să cred că mă aflu acum la mai puţin de trei metri de el. Credeam că n-o să-l mai văd niciodată şi îmi convenea, pentru că era cea mai puţin umilitoare opţiune. Să dau nas în nas cu el după ceea ce făcuserăm e de un milion de ori mai umilitor.

Privirile ni se întâlnesc. Respiraţia mi se opreşte. Scarlett spune ceva, dar eu nu o aud din cauza ţiuitului zgomotos din urechi. Sau simt oare cu totul şi cu totul altceva? Înghit în sec şi nodul din gât mă zgârie.

— Haide, zice ea. Ignoră-l şi gata. Nu merită să-i dai atenţie.

De unde ştie ea?

— Are o reputaţie proastă? întreb răguşită, pentru că brusc îmi dau seama ce s-a putut întâmpla.

Dacă Chase avea reputaţie de fustangiu, poate că s-a lăudat despre noaptea de sâmbătă la toată lumea care a stat să-l asculte. Darling şi Lexington Heights sunt orăşele învecinate — vorbele circulă repede dacă se ocupă oamenii potriviţi.

— Adică dacă ştie toată lumea despre el? întreabă ea.

Dau din cap uitându-mă la ea.

— Sigur că ştie toată lumea, pufneşte ea dispreţuitor. Ah, uite-l pe Jeff.

Un petic de verde îmi atrage atenţia. Chiar dincolo de umărul lui Chase apare capul brunet al lui Jeff Corsen.

Nu sunt prea surprinsă că-l văd. Am auzit că se întoarce la Darling. După moartea lui Rachel, Jeff s-a prăbuşit total. De-abia a reuşit să termine clasa a zecea şi apoi a dispărut, timp de doi şi ani ceva. Durerea, au spus părinţii lui. L-au trimis în Anglia la bunicii lui, dar se pare că nu a terminat clasa a douăsprezecea acolo, pentru că a revenit la Darling High. E ciudat că iubitul surorii mele, care era cu doi ani mai mare decât mine, e acum în aceeaşi clasă.

Îmbrăcat în hanoracul verde-aprins şi jeanşii uzaţi, Jeff înaintează şi-l loveşte intenţionat cu umărul pe Chase, ceea ce ne întrerupe contactul vizual. Chase strânge din buze şi se încordează, anticipând o confruntare. Dar apoi se răsuceşte imperceptibil, ignorând gestul jignitor.

Nu e tulburat de nimic. Nici de faptul că, în prima lui zi la o şcoală nouă, a văzut-o la capătul holului pe fata cu care s-a combinat. Nici de faptul că a fost împins de un alt băiat. Nici de privirile lungi şi de tăcerea cu care e întâmpinat de noii lui colegi de clasă.

Îl invidiez pentru asta. Doamne, îi invidiez enorm autocontrolul. Îmi amintește de ce am fost atrasă de el, de la bun început. Are o anumită siguranță. De parcă ar fi în stare să rămână aici, pe hol, ferm pe picioare, cu spatele drept, și dacă ar trece uraganul.

Pariez că părinții lui n-ar avea tupeul să-i scoată din țâțâni ușa camerei.

Zgomotul îmi ia cu asalt creierul. Apariția lui Jeff a rupt vraja aruncată de Chase. Câțiva colegi râd. Alții se reped să-l salute pe Jeff. Era popular înainte de a pleca. El și Rachel formau cuplul de vedete. Dacă ea ar fi trăit și ar fi ajuns în clasa a douăsprezecea, ar fi fost regele și regina balului de absolvire.

Dacă ea ar fi trăit... Inima începe să-mi bată mai repede și un gol familiar mi se lasă în stomac. Nu vreau să mă gândesc la asta.

În schimb, mă-ntreb cum o fi fost pentru Rachel să fie atât de iubită de un tip care a trebuit să se mute într-o altă țară ca să-și revină după moartea ei. A iubit-o mai mult decât mine? Știu că părinții mei cred că nu am iubit-o destul de mult pe Rachel, că nu i-am jelit dispariția așa cum s-ar fi cuvenit. Dacă aș fi făcut-o, acum m-aș purta mai frumos.

Dar am iubit-o. Era diferență de doi ani între noi, dar nu m-a tratat niciodată ca și cum aș fi fost sora mai mică și mai răsfățată, nici măcar atunci când ea a început liceul și eu eram încă în școala generală. Ne ajutam reciproc la teme. Jucam volei. Dădeam petreceri în pijama la ea în cameră. Era sora mea mai mare. *Normal* că o iubeam.

Îmi înăbuș din nou durerea. O alung. Spre deosebire de părinții mei, nu-mi voi îngădui să fac din Rachel o obsesie. Nu-mi permit.

— Hei, Lizzie, spune Jeff când ajunge în dreptul meu.

Mâna lui cu degete lungi și elegante care pluteau peste clapele pianului se întinde și mă mângâie peste ureche.

— Nu ne-am văzut de mult.

— Acum sunt Beth.

Când el face o mutră nelămurită, repet:

— Beth. Nu-mi place să mi se mai spună Lizzie.

— Bine. Atunci Beth. Ce mai faci?

— Bună, Jeff! ciripește Scarlett de lângă mine înainte să apuc să răspund.

— Scarlett, spune el, cu un glas diferit, cu accent.

Scarlett observă asta.

— O, Doamne. Te-ai întors cu accent. Ce marfă!

— Serios?

Jeff înclină din cap. În spatele lui, îl remarc din nou pe Chase. Chipul îi este pe jumătate ascuns de ușa dulapului, dar știu că este el.

Simt fiori în tot trupul. Cred că aș ști că e el și dacă aș fi legată la ochi. Între noi s-a creat o legătură în noaptea aceea — una pe care niciunul dintre noi nu o poate nega, după felul în care ne-am uitat unul la celălalt, înainte să apară Jeff.

De ce mi-e rușine de ceea ce s-a întâmplat? A fost alegerea mea. Am dorit să se întâmple. Ar trebui să fiu mai stânjenită de faptul că am rupt-o la fugă ca o fetiță speriată. Dar nu mă pot abține.

N-am fost niciodată una dintre fetele care și-au imaginat lumânări aprinse și petale de trandafiri pentru prima dată când fac sex, dar cel puțin credeam că o să ies în oraș cu băiatul căruia i-am oferit virginitatea. Credeam că va fi iubitul meu, că o vom lua ușor, că la început ne vom giugiuli și ne vom prosti până când, în cele din urmă, vom comite fapta finală. Dar nu s-a întâmplat așa și habar nu am ce simt în privința asta.

Știu însă cu precizie că nu-i pot permite, nici lui, nici altcuiva, să vadă cât sunt de zdruncinată. Îmi îndrept umerii. Chase are încredere în sine. Asta-mi doresc și eu.

— Mă bucur să te văd, Jeff, spun și apoi fac câțiva pași înspre Chase.

— Stai...

Scarlett mă prinde de mână.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— De ce nu? ridic eu din umeri. E evident că merge aici la școală. Pot să dau ochii cu el acum în loc să-ncerc să mă ascund de el pentru următoarele nouă luni.

— Nu ai niciun motiv să discuți cu el, zice Jeff. O să-l ținem la distanță.

Aruncă o privire sumbră peste umăr, spre Chase, care și-a luat manualele și se îndepărtează.

Dap, Chase are categoric o reputație nasoală. Chiar și Jeff, care a fost plecat atât de mult timp, a auzit, se pare, că s-a petrecut ceva între mine și Chase. Asta înseamnă că zvonul s-a răspândit peste tot.

Furia mi se aprinde în stomac când mi-l închipui pe Chase lăudându-se în fața tuturor puștilor din Lex că i-a tras-o unei fete de la Darling.

Grăbesc pasul, străbătând în viteză coridorul, cu ochii lipiți de spinarea lui Chase.

E ca o insulă. Ca și cum ar exista, literalmente o bulă de aer în jurul lui, ceea ce e de-a dreptul șocant, având în vedere cât de mare e anul meu. Sunt trei sute de elevi de clasa a douăsprezecea la Darling. Coridoarele sunt pline ochi în această dimineață, totuși nimeni nu pare că e în stare să-i încalce spațiul personal. La naiba. Îmi cam place chestia asta.

Merg și mai repede, făcând cu mâna colegilor de clasă, însă nu mă opresc până când nu-l ajung din urmă pe Chase, în fața clasei de Algebră pentru avansați. Fix ce trebuia.

Îmi strâng cărțile la piept cu putere și-mi dreg glasul.

— Chase.

Se răsucește încet și acum stăm unul în fața celuilalt.

— Beth.

În ciuda furiei mele la gândul că poate a spus oamenilor despre noi, apreciez faptul că-mi spune Beth. Mă cunoaște doar sub acest nume. Nu trebuie să-i reamintesc că așa prefer să mi se spună acum.

— Cui i-ai spus? spun direct.

Se încruntă.

— Să spun?

— Da, cui i-ai spus? repet eu, mai sigură pe mine și mai arțăgoasă decât mă simt pe dinăuntru.

Simpla lui prezență îmi întunecă mintea.

— Despre sâmbătă noaptea.

În loc să roșească sau să pară intimidat, mă privește drept în ochi.

— Nimănui.

— Nimănui, zic eu ca un ecou, în continuare bănuitoare.

— Da. De ce să spun cuiva?

Dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, îl cred. Cred că a păstrat tăcerea în privința celor întâmplate la petrecere. Probabil că ne-a văzut altcineva. Poate că m-a văzut cineva ieșind din dormitor. Ashleigh sau poate proprietarul casei. Oricine ar fi fost, știu că nu a fost Chase.

— Bine, atunci, spun, dând ușor din cap.

Ochii i se îngustează, ușor amuzați.

— Bine, atunci, spune și el.

Cu furia evaporată, trec pe lângă el, deschid ușa clasei, apoi mă-ntorc, îl prind de o mânecă a cămășii de blugi, scoasă din pantaloni și neîncheiată la nasturi, și-l trag înăuntru.

— Deci nu știu dacă ai auzit bârfele, dar profa de algebră avansată e un monstru. Se spune că stă nopțile trează și-și

petrece weekendurile gândindu-se la noi moduri de tortură pentru elevi. Așteaptă-te la întrebări din senin și la extemporale nemiloase.

El pare amuzat.

— OK.

Înăuntru sunt câțiva elevi. Macy Stedman flutură din mână spre mine până când îl observă pe Chase. Apoi lasă mâna jos și mutra îi devine neliniștită.

— Lizzie, vino-ncoace, îmi face ea semn.

— Lizzie? face Chase, cu o nuanță stranie în glas.

— Beth, îi spun. Elizabeth Jones.

Urmează o pauză prelungă și tensionată.

— Elizabeth Jones? se înecă el rostind.

— Da. Dar toată lumea îmi spune Beth.

Își trage brațul din strânsoarea mea. Mâna îmi cade pe lângă trup. Mă îmbujorez puțin, stânjenită de dorința lui bruscă de a se îndepărta de mine.

— Mi-ai spus numele tău de familie în noaptea aceea?

Glasul lui e coborât și tăios. Trebuie să mă aplec ca să-l aud.

— Poate. Nu. Probabil că nu.

Nici eu nu-i știu numele de familie, îmi dau seama.

— De ce? Al tău care e?

— Lizzie! Trebuie să discut ceva cu tine! strigă Macy strident.

— Beth mă cheamă, îi spun printre dinți. Vin într-o secundă.

Mă răsucesc spre Chase, care s-a albit la față ca o foaie de hârtie.

— Care e numele tău de familie? repet eu.

Își umezește buzele și mai face un pas îndărăt. Și încă unul. Până când între noi sunt două pupitre.

— Sunt Charles Donnelly. Și-mi pare rău.

Apoi se întoarce și iese din clasă.

Charles Donnelly.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Credeam că te cheamă Chase! strig după el.

Macy apare lângă mine.

— Te simți bine? Ți-a făcut ceva rău?

Mă întorc uluită spre ea, sperând că mă va ajuta să diger ceea ce tocmai am aflat.

— Ăla era Charles Donnelly?

— Aha, spune ea, dând din cap și mângâindu-mă pe braț.

— Nu l-am recunoscut.

Am o ceață peste creier. Clipesc nedumerită la nesfârșit.

— S-a schimbat mult. Închisoarea te schimbă, spune ea, rânjind spre cadrul pustiu al ușii. Haide. Pariez că ești în stare de șoc. Nu-mi vine să cred că ai cursuri comune cu el. Administrația asta e aiurea de tot. Sunt extrem de incompetenți.

Mă conduce la pupitrul de lângă ea.

— Vrei să-ți aduc niște apă? Sau poate o Cola? Îți aduc o Cola. Mă-ntorc imediat.

Cu greu îmi dau seama când pleacă, pentru că încă mă paralizează ideea că m-am culcat cu Charles Donnelly.

Tipul care mi-a omorât sora.

De-abia ajung până la coșul de gunoi înainte ca tot micul-dejun să-mi țâșnească violent din gâtlej.

6

— Ești sigură că te simți bine? întreabă Macy pentru a mia oară.

— Dap, răspund cât pot de senină.

Zumzetul obișnuit de la cantină nu mă liniștește, așa cum speram. În schimb, mă tot întreb câte dintre conversațiile celor din jur sunt despre mine. Nu am putut ignora faptul că o mulțime de perechi de ochi s-au întors după mine când am intrat.

— N-ai stat prea mult la cabinetul medical, spune încet Scarlett. Eu aș fi zăcut acolo toată ziua.

— Nici n-ar trebui să fie aici, insistă Macy. De ce nu s-a dus la Lexington Public sau la Lincoln?

— Primarul stă în Grove Heights și e o zonă arondată la școala din Darling, subliniază Yvonne, o altă prietenă.

Vocea rațiunii. Îi arunc ușurată un zâmbet vag. Ea se încruntă, ca și cum zâmbetele nu sunt permise în astfel de momente, așa că-mi cobor din nou privirea spre salata mea cea deloc apetisantă.

— Primarul ar trebui să-l înscrie la Lex. Nu acolo o ard toți delincvenții? întreabă Macy.

— Acolo a fost captura aia imensă de droguri în parcare, anul trecut, confirmă Yvonne. Coordonatorul lor de joc a fost trimis la centrul de detenție pentru minori.

— Crezi că a stat în aceeași celulă cu Charlie?

Tonul lui Macy e scandalizat, dar ea se înclină înainte, cu coatele rezemate de masă, însetată de și mai multe bârfe.

— Uau. La asta nu m-am gândit niciodată, spune Yvonne.

Toate fetele de la masă tac mâlc, contemplând această posibilă răsturnare de situație. Eu plimb niște salată prin gură și mă rog să schimbe subiectul.

Sunt Charles Donnelly. Și-mi pare rău.

Cuvintele lui tăioase mi se tot învârt prin minte și nici nu mă străduiesc foarte tare să le alung. E ca atunci când ai un cântec care te obsedează și te silești să-l asculți de 100 de ori ca să te saturi de el și să nu mai vrei să-l auzi niciodată. Eu mă silesc să mă gândesc la cuvintele lui Chase — nu, ale lui Charlie — ca să-mi imaginez expresia

lui palidă și îndurerată când și-a dat seama cine sunt. Poate că, dacă mă gândesc suficient de mult și de intens, o să pot să-mi explic ceea ce s-a întâmplat fără să vreau să-mi borăsc măruntaiele.

— E cam... sexy, nu credeți? spune Macy în șoaptă.

Scarlett oftează.

— O, Doamne, Macy.

— Ziceam și eu. E sexy și sunteți toate niște mincinoase dacă nu recunoașteți.

Macy se îmbufnează, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mă aplec peste salata din farfurie și sper ca prietenele mele să nu-mi zărească obrajii îmbujorați. Și mie mi s-a părut sexy. Sâmbătă seară, mi s-a părut cel mai frumușel tip pe care-l zărisem vreodată. Încă mi se mai pare, ceea ce mă face să-mi fie și mai rău de la stomac. Las furculița jos și încerc să respir prin pelicula de fiere care-mi umple gâtul.

— Nu e sexy. E scârbos. A omorât pe cineva, spune dezgustată Yvonne.

— Nu pe cineva, ridică vocea Scarlett. Pe sora lui Lizzie. A omorât-o pe sora lui Lizzie.

Vorbește suficient de tare încât conversațiile de la mesele din jurul nostru să se oprească. Îmi vine să mă bag sub masă. Credeam că cea mai rea zi de la școală a fost în clasa a treia, când Michelle Harvey mi-a vărsat sucul de mere în poală și apoi Colin Riley a spus tuturor că am făcut pipi pe mine. Nu, cea mai urâtă zi de la școală a fost ziua în care au organizat aici memorialul pentru Rachel. Aceea a fost, categoric, cea mai urâtă zi. N-am plâns și toată lumea mă privea bănuitoare. Ca și cum ar fi trebuit să mă ghemuiesc în poziție fetală la pământ, să intru în comă de durere și să nu mai fiu capabilă să funcționez deloc.

Schimb anxioasă subiectul.

— Deci tema de la algebră pare grea? o-ntreb pe Scarlett.

Din fericire, aceasta își dă imediat seama că mă simt stresată.

— Nu. Ne-a dat doar cinci probleme și alea din recapitulare.

— Grozav.

— Vrei să ne uităm peste ele diseară? întreabă ea. Ne putem da mesaje.

— Nu. Cred c-o să le rezolv imediat ce ajung acasă și apoi o să mă duc la culcare. Mă doare capul.

— Normal că te doare, mă consolează Macy.

Îmi trage capul pe umărul ei.

— Ar trebui să stai mâine acasă.

Așa o să fac, dacă lucrurile vor continua la fel.

Până la sfârșitul orelor, parcă sunt somnambulă. Zvonurile s-au răspândit prin școală cu viteza luminii. Îmi amintesc de prima zi de liceu, când toată lumea șoptea cu mâinile la gură:

— Uite-o pe sora fetei care a murit.

Îmi îndes căștile în urechi în clipa în care sună de ieșire și dau muzica atât de tare, încât mă dor timpanele. Le las tot acolo și le scot doar după ce autobuzul mă lasă în stație. Mă târăsc obosită spre ușa casei.

Mama mă așteaptă înăuntru, cu îngrijorarea întipărită pe chip și în toată silueta ei încordată. Îmi trec o mână șovăitoare prin păr. Nu sunt deloc pregătită pentru asta. Deloc-deloc.

— Cum ți-a mers azi? mă întreabă și încearcă să întindă mâna după rucsac.

Mă smucesc ca să n-ajungă la mine și-mi trântesc rucsacul pe partea mea de pe banca din antreu. Spațiul lui Rachel e complet gol, desigur. Mama îl păstrează așa, de parcă Rachel va apărea într-o bună zi și va avea nevoie de un loc unde să-și lase pantofii și pardesiul.

— Tu cum crezi că mi-a mers?

Din privirea ei îngrijorată, îmi dau seama că a auzit de apariția lui Charlie Donnelly la școală.

— Știai că vine la Darling High?

Ea șovăie, preț de o clipă, iar eu mă simt cuprinsă de un val de furie.

— O, Doamne, știai, o acuz eu.

Părinții mei *știau* că s-a întors în oraș și nu mi-au spus nicio vorbă?

— Îmi pare rău. Când a sunat asistenta și a spus că ți s-a făcut rău... Știu c-ar fi trebuit să-ți spun ceva aseară... Doar că... Eram prea...

Lasă frazele neterminate, incapabilă să rostească vorbele.

În mintea mea, le completez în locul ei. *Știu că ar fi trebuit să te avertizăm că tipul care a călcat-o pe sora ta cu mașina acum trei ani merge acum la școala ta, dar eram prea ocupați să fim furioși și să-ți dărâmăm ușa de la dormitor.*

Nu spun nimic cu voce tare pentru că sunt de-a dreptul extenuată. Sunt obosită de atâta dramă, de atâta atenție, de atâta milă, de atâtea griji. De tot. Țin gura închisă și

capul în jos. Îmi scot pantofii și trec pe lângă ea. Se dă la o parte din calea mea, dar supărarea ei mă urmărește ca un nor întunecat de furtună.

Mă opresc la scări.

— Nu contează. Las-o baltă.

— Ba contează. O, Lizzie, îmi pare rău. Sunt bolnavă tot timpul de grijă. În fiecare minut în care lipsești de-acasă, mă tot gândesc cum ar fi. Dacă ți se întâmplă și ție ceva? Nu pot permite să se întâmple una ca asta.

Urc treptele în fugă. Trebuie să ajung la mine în cameră, să scap de mama. Ajung la dormitorul meu și mă holbez uluită. Uitasem că mi-au scos ușa. Mă răsucesc și o văd pe mama chiar în spatele meu. E roșie la față de rușine, nici măcar nu mă poate privi în ochi.

Strâng pumnii pe lângă corp, înfigându-mi unghiile în carne adânc, astfel încât durerea pe care mi-o provoc să mă împiedice să izbucnesc, să spun niște lucruri care s-ar putea termina cu un meci urât de țipat unii la alții.

În schimb, cobor hotărâtă și mă îndrept spre ușa din spate.

— Unde te duci? țipă mama, alarmată.

Îmi sprijin capul de cadrul de lemn al ușii. În jurul clanței sunt semne negre. Probabil de la tata. Degetele lui sunt mai mereu murdare de ulei, grăsime sau pământ. Îmi trec degetul peste una dintre dâre. Nu se șterge.

— Afară, mormăi. La leagăn.

Nu mai aștept să-mi răspundă, deschid ușa cu o smucitură și țâșnesc afară. Aerul de toamnă e înviorător și curat. Frunzele uscate care tocmai au început să cadă foșnesc sub pașii mei când merg, apoi alerg spre leagănul de sfoară care atârnă într-un colț al curții.

Tata a agățat leagănul aici când Rachel avea opt ani. S-a urcat în el și, o săptămână mai târziu, și-a rupt încheietura. Mama a plâns și l-a implorat pe tata să-l dea jos, dar, surprinzător, el nu a ascultat-o. În schimb, eu nu am avut voie să mă dau în leagăn de una singură un an întreg după această întâmplare. Mama nu credea că era sigur.

În ciuda fricilor ei, nu m-am rănit niciodată din cauza leagănului și acum, după mulți ani, e la fel de solid ca întotdeauna. Mă așez. Soarele după-amiezii îmi mângâie fața. Inspir profund și mă împing în degetele de la picioare. Vreau să trec peste moartea lui Rachel, dar aici, în casa asta, în orașul ăsta, e imposibil.

Rachel este pretutindeni. Camera ei arată la fel ca în noaptea în care a murit, doar că mama a făcut patul. Rachel nu-și făcea niciodată patul. Se trezea târziu, arunca așternuturile pe jos și se ducea grăbită la baia pe care o foloseam amândouă. Jos, în antreu, mama i-a păstrat numele scris cu cretă albă pe partea ei din banca de depozitare. Pianul la care numai Rachel a cântat vreodată încă tronează în living, șters de praf cu meticulozitate în fiecare ziulică de mama. Leagănul din lemn și sfoară pe care tata i l-a construit lui Rachel încă atârnă în curte, deși nimeni nu l-a mai folosit de la moartea ei. Dacă mă duc în camera lui Rachel, îi văd echipamentul de volei agățat de ușă. Chiar și periuța ei de dinți încă supraviețuiește în jumătatea ei de baie cu dublu acces.

Odată am întrebat-o pe mama de ce. A început să plângă și a stat închisă o oră la ea în dormitor. Tata s-a uitat urât la mine în toată această vreme. N-am mai întrebat niciodată, dar mama mi-a spus mai târziu că face așa ca să nu uităm niciodată.

S-o uiți pe Rachel? Cum ai putea? Chiar dacă ai rade această casă de pe fața pământului, cu tot ceea ce are în ea, n-ai putea s-o uiți. Nu-i spun mamei nimic din toate astea. Consilierul la care m-au trimis după moartea lui Rachel spune că fiecare jelește în felul lui și că nicio expresie a acestei dureri nu e greșită. Dar eu nu pot să nu-mi măsor tristețea sau, mai degrabă, lipsa ei, cu tristețea mamei sau a tatei sau, la naiba, chiar cu cea a copiilor de la școală.

Toți se așteaptă de la mine să reacționez într-un anume fel, dar eu nu vreau decât să fiu eu însămi. Dacă aș ști cine sunt *eu*. Încerc să-mi dau seama. De-asta tot încerc diverse lucruri. Nu mă potrivesc în locul ăsta. Nimic din mulțimea de la Darling nu mi se pare potrivit. De-asta am plecat cu Ashleigh în seara aceea. E unul dintre motivele pentru care m-am culcat cu Chase — nu, scuze, cu Charlie. M-am gândit, în mod eronat, că voi afla ceva despre mine însămi.

Și cred că am aflat. Am aflat că fac alegeri căcăcioase când vine vorba de băieți.

Simt cum rușinea îmi gâdilă beregata. Înghit în sec ca s-o reprim, pentru că trebuie să nu-mi aduc atâtea acuzații. Să faci sex nu e o infracțiune. Am 17 ani — majoritatea prietenelor mele, inclusiv Scarlett, și-au pierdut deja virginitatea. Macy a făcut sex pentru prima oară în clasa a

noua, Yvonne un an mai târziu. Practic, am așteptat mai mult decât majoritatea fetelor de vârsta mea.

Dar dacă ar fi s-o fac din nou, m-aș întoarce cu spatele și aș pleca.

Nu-i așa?

Îmi trec mâinile peste față, dar un scheunat ușurel mă face să-mi ridic capul. Pentru prima oară într-o perioadă foarte, foarte lungă de timp, un zâmbet larg îmi apare pe chip.

Sar din leagăn și merg spre gardul de lemn care ne desparte de curtea familiei Rennick. Mă întâmpină cea mai drăgălașă priveliște — niște ochi mari căprui și un nas umed negru și limba scoasă și plină de salivă a potăii mari și negre, al cărei cap răsare dintre două stinghii. Găurile din gard sunt destul de mari ca să-și vâre capul printre ele, dar nu suficient de mari ca să treacă la noi în curte.

Mi-ar plăcea mult să poată veni. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să alerg cu el prin curte și să fiu destinatara pupăcelilor lui. De fapt, mi-ar plăcea ca *toți* câinii din cartier să ni se alăture — Morgan, terrierul gălăgios al domnului Edwards și pudelul uriaș al familiei Palmer. Ar fi de o mie de ori mai bine decât să stau aici și să mă gândesc cât de ratată sunt.

— Hei, amice, îi spun cățelului, îngenunchind ca să-l dezmierd.

Își scoate imediat limba ca să mă lingă pe mână. Pare atât de fericit că mă vede, încât îmi vine să plâng. Uneori animalele îmi frâng inima. Te iubesc necondiționat, profund. Chiar dacă le tratezi urât — și am întâlnit multe animale abuzate la adăpost —, ele tot nu-și doresc altceva decât să-ți facă pe plac. Mi se rupe inima, în pizda mă-sii.

— Cum ți-a mers azi, drăgălașule? îl întreb. Ai fugărit vreo veveriță? Ai găsit vreun băț? Povestește-mi totul.

Din spatele meu se aude un râs masculin, iar eu sar în picioare, luată prin surprindere. Când mă răsucesc, mă aștept să dau cu ochii *de el.*

Însă nu este el.

E Jeff.

7

— Salutare, Lizzie.

Jeff îmi zâmbește mie, apoi căpățânii uriașe care iese din gard.

— Ce cățel drăguț!

— E foarte drăguț. Și spune-mi Beth, îl corectez din obișnuință.

Surâde vag.

— Corect. Beth. Am uitat. Ai crescut foarte mult.

Întinde mâna și mă trage de o șuviță de păr, lucru pe care-l făcea când aveam 14 ani și eram superîndrăgostită de iubitul surorii mele.

Mă străduiesc să nu roșesc, dar o dau în bară.

— Ai fost plecat mult timp, spun eu, ca să-mi ascund stânjeneala.

Mă îndrept din nou spre leagănul de sfoară și mă trântesc pe scaunul de lemn. Zâmbetul lui vag se transformă într-un surâs larg. Nu arată deloc diferit față de acum doi ani, când a plecat din Darling. Are în continuare maxilarul bine conturat și ochii aproape negri, lângă care face riduri când zâmbește. Sora mea credea că e cel mai frumos băiat din lume. Iar eu nu o contraziceam.

— Doi ani, confirmă el. Dar Darling nu s-a schimbat deloc, nu-i așa? Aceleași magazine, aceleași străzi, aceiași oameni.

— Dap.

— Îmi place aici.

Își scutură praful inexistent de pe blugi.

— În străinătate totul era necunoscut și diferit, dar Darling a rămas la fel. De asta ne dorim întotdeauna să ne întoarcem acasă, deah.

— Deah? Te-ai ales cu accent, îl necăjesc.

El prinde sfoara și mă-mpinge ușor înainte.

— E greu să nu ai accent după doi ani petrecuți acolo, dar o să scap de el după un timp.

— Ți-e dor de Anglia? Mi-ar plăcea să ajung cândva acolo.

— Ți-ar plăcea? chicotește el. Nu cred. Tu ești făcută pentru orășelele din America, Lizzie. Ți se potrivesc. Nu are niciun sens să pleci vreodată de-aici. Locul acesta are

tot ce-ți trebuie. Oamenii pe care-i iubești și care te iubesc, la rândul lor. Acolo nu te cunoaște și nu te înțelege nimeni cu adevărat.

— Cina! strigă mama de la ușa din spate.

— Grozav. Mor de foame.

Jeff flutură mâna spre mama, lăsând-o să înțeleagă că am auzit-o.

— Haide.

— Rămâi la masă?

Îmi înfig vârfurile degetelor de la picioare în pământ ca să opresc leagănul.

— Da. Mi-e dor de friptura de vită a mamei tale. În Marea Britanie nu prea pupi așa ceva. Carnea nu e la fel, știi?

— Nu sunt englezii faimoși pentru vacile lor? Am citit asta undeva, pe internet.

Își petrece un braț peste umerii mei.

— Nu te-au învățat în clasa a cincea că șapteșicinci la sută din ce găsești pe net sunt porcării? Mă crezi pe mine, vechiul tău prieten Jeffrey, sau vreun gunoi online?

— Pe tine.

— Bravo.

Mă strânge la piept. Brațul lui peste umerii mei îmi dă o senzație stranie. Nu are ce căuta acolo. E iubitul lui Rachel. Brațul lui ar trebui să se afle în jurul umerilor ei.

Cina e mai puțin nereușită decât mi-aș fi imaginat. Părinții mei îl adoră pe Jeff și sunt încântați că e din nou cu noi la masă.

— Ca-n vremurile bune, oftează mama.

— Dar mai bine decât atunci, pentru că noi suntem mai bătrâni, Lizzie e mai drăguță și eu am mers la sală.

Își încordează brațele, iar mama izbucnește în râs la glumele lui copilăroase. Tata mormăie, aprobându-l întrucâtva.

— Cum merg vânzările la magazin? îl întreabă Jeff pe tata. Am auzit c-o să se deschidă un Home Depot în Lincoln, se pare că se ivește concurența, ha?

Lincoln e un orășel aflat în est, la 20 de minute de mers cu mașina.

— Așa se spune de ani întregi și nu s-a întâmplat încă. Și chiar dacă se întâmplă, nu-mi fac griji. Oamenii ăia de la magazinele mari nu știu diferența între o cheie imbus și o șurubelniță cu cap cruce, băiete. Cât timp vor angaja băiețași habarniști, oamenii de aici vor veni întotdeauna la mine.

Jeff și tata vorbesc în continuare despre magazin, apoi Jeff ne povestește despre apartamentul de la Londra al bunicilor săi, doar că-i spune casă și accentul lui mă enervează puțin, deși nu pot explica de ce. Evident că preiei unele fraze și manierisme când locuiești altundeva, timp de doi ani.

Nu e din cauza lui Jeff, cred. Eu sunt cu nervii întinși la maximum din cauza tuturor celor petrecute azi. L-am văzut pe Chase la școală. Am aflat că Chase nu e Chase. E Charles. Charlie. Băiatul care, la mine acasă, este văzut drept personajul negativ al poveștii. Un ucigaș.

Sunt Charles Donnelly. Și-mi pare rău.

Ciugulesc mâncarea din farfurie, învârtind piureul de cartofi în toate direcțiile, și mintea îmi zboară departe. Încerc să-mi reamintesc ce știu despre Charlie. Era un copil care-și petrecea doar vara aici, din câte țin minte. Părinții lui erau divorțați, iar el își vizita mama în Darling în timpul vacanței de vară, iar în restul anului locuia cu taică-su. Acesta trăia în Springfield sau Bloomington sau ceva de genul ăsta. Categoric un oraș mai mare, dar nu mai știu care. Și știam toate astea doar pentru că mi le povestiseră părinții mei. Până sâmbătă seara nu-l întâlnisem niciodată pe Charlie.

Îmi îndes niște piure în gură și mestec repede.

Cred că nici Rachel nu l-a cunoscut vreodată. Era un străin. Un adolescent care a venit aici ca să stea la mama lui peste vară, a furat o mașină, a ieșit la plimbare și a lovit-o pe sora mea.

Din nou, știu detaliile astea de la părinții mei. N-am avut voie să citesc ziarele după ce s-a întâmplat tragedia. Nu a existat proces. Nu a existat nicio furtună mediatică. Părinții mei m-au protejat împotriva acestor lucruri. Charlie a acceptat o înțelegere și a fost trimis la un centru de detenție pentru minori. Totul a mers foarte lin și frumos.

Doar că mi-a făcut harcea-parcea familia. Mi-a distrus-o.

Și, ironic, Chase nu a fost singurul care a ajuns în închisoare.

Pufnesc în râs la acest gând și toată lumea se întoarce spre mine.

— Ah. Scuze, mormăi eu. Mă gândeam la... la ceva amuzant.

Tonul tatei e profund dezaprobator:

— Nu e nimic amuzant în ce discutăm noi, Elizabeth.

Oare despre *ce anume* discută? Mă desprinsesem total de ei. Când ridic privirea, mă trezesc cu toți trei privindumă sumbru.

— În orice caz, spune Jeff, reluând conversația de unde se întrerupsese, nu sunt de acord nici cu decizia conducerii de a-l lăsa să meargă la Darling High.

Simt cum mi se accelerează pulsul. Discutau despre Chase.

Tata dă scurt din cap.

— Avem de gând să dăm glas acestei nemulțumiri când mergem să ne întâlnim cu membrii consiliului de administrație a școlii.

Îmi întorc privirea spre tata.

— Poftim? De ce vă întâlniți cu ei?

— Pentru că trebuie. Trebuie să afle și ei că nu ne convine faptul că acel *băiat* e primit înapoi în comunitate. Mă doare-n cu... în cot, spune el repede, cu cine e măritată mama lui în perioada asta. N-ar trebui să fie lăsat să meargă la aceeași școală cu — tonul tatei se ridică — cu copilul care mi-a mai rămas!

Mă crispez toată. Așa mă consideră ei? Copilul care le-a mai rămas?

Împing scaunul pe spate.

— Pot să mă ridic de la masă? mormăi încet.

— Nu, spune tata. Avem un musafir, Lizzie.

— Acum i se spune Beth.

De data asta Jeff este cel care face precizarea. Îl privesc cu recunoștință.

— Și eu ar trebui să plec, continuă Jeff, deși nu a mâncat decât jumătate din ce avea în farfurie. Am o tonă de lucruri de despachetat acasă.

— Spune-i mamei tale c-o s-o sun mâine, zice mama. Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea și cu tatăl tău.

— Și lor le-ar plăcea. Poate facem un grătar împreună weekendul acesta, cât mai e frumos afară. Ca în vremurile bune, spune Jeff, făcându-i mamei cu ochiul.

— Sună grozav. Lizzie, nu vrei să-l conduci tu pe Jeff la ușă? Și apoi te poți duce în camera ta.

Nu-i mulțumesc pentru asta, însă îi mulțumesc lui Jeff când ajungem în holul de la intrare.

— Mulțumesc că mi-ai luat partea la faza cu numele. Nu vor să mă strige decât Lizzie.

Înghit în sec.

— Și-mi pare rău dacă ai simțit că vreau să scap de tine. Nu am deloc chef de reuniuni de familie.

El dă din cap.

— Pricep. Și mie mi s-a dus orice chef când l-am văzut pe criminalul ăla azi la școală.

Mă simt cuprinsă de vinovăție și brusc mă pomenesc rugându-mă să nu mă fi văzut nimeni la petrecerea de sâmbătă cum intru într-un dormitor cu Chase. Și că nimeni nu ne-a văzut pe vreunul dintre noi ieșind din acea cameră, trei ore mai târziu, cu hainele răvășite.

Nu s-a întâmplat niciodată. Poate, dacă îmi tot repet lucrul acesta la nesfârșit, voi putea să uit.

— Dar să nu-ți faci griji, spune Jeff pe un ton scăzut și sumbru. N-o să scape basma curată după tot ce ne-a făcut.

Îl privesc prudentă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că n-o să scape.

Cu ochii căprui sclipind plini de curaj, mă strânge cu putere la piept.

— A luat cea mai importantă persoană din viața mea, din viața *noastră*. Crede-mă, va plăti pentru asta.

— Dar a plătit, subliniez eu, însă vocea îmi e vlăguită și tremurătoare și nu exprimă nicidecum o obiecție fermă.

— Trei ani într-un centru de detenție pentru minori? izbucnește Jeff.

Încă mă ține în brațe și-i simt răsuflarea fierbinte pe obraz la fiecare cuvânt plin de furie.

— Crezi că trei ani sunt suficienți pentru o viață pierdută? A omorât pe cineva.

— A fost un accident, șoptesc. Nu a lovit-o intenționat.

— Asta nu înseamnă că e mai puțin moartă, nu-i așa?

Veninul din glasul lui mă face să tresar. Înghit în sec, agitată, și mă desprind din îmbrățișarea lui.

— Ne vedem mâine la școală. Mă bucur că te-ai întors, Jeff.

Mânia din ochii lui pălește și e înlocuită de o scânteie de veselie.

— Și eu mă bucur.

Închid ușa și o încui în urma lui, după care urc iute la mine în cameră. Absența ușii mă ia din nou surprindere. Nervii mă fac să calc mai apăsat decât ar fi necesar. Camera mea e chiar deasupra salonului și zâmbesc cu o satisfacție sumbră la gândul că părinții mei aud acești pași furioși chiar în capul lor.

Mi-or fi luat ei telefonul, dar încă am laptopul și accesul la internet. Probabil că mi-au intrat în computer și au instalat tot felul de programe de spionat sau de control

parental, dar nu-mi pasă. Știu că nu mi-ar lua niciodată laptopul. Am nevoie de el pentru teme, iar pentru părinții mei școala este foarte importantă.

Mă trântesc în pat și deschid un motor de căutare. Nu-mi ia mult să aflu tot ce pot despre Chase și nu sunt multe lucruri pe care nu le știam deja. A pledat vinovat la acuzația de omor din neglijență. Fiind minor, a fost condamnat la trei ani de detenție la centrul pentru minori din Kewanee. Am auzit că a fost o sentință dură, pentru că majoritatea cazurilor obțin eliberare condiționată. Chase — adică Charlie — a intrat acolo când avea 16 ani. Asta înseamnă că acum are 19.

Singura informație valoroasă pe care o descopăr e fotografia. Toate ziarele au publicat o singură poză de-a lui Charles Donnelly, iar puștiul de pe prima pagină nu seamănă deloc cu tipul pe care l-am cunoscut la petrecere.

Nu e de mirare că nu l-am recunoscut. Pe atunci avea părul tuns scurt, aproape soldățește. Trăsăturile îi erau mai blânde, făcându-l să aibă un chip ca de bebeluș. Nu avea deloc barbă sau mustață. Pe atunci gura îi era mai degrabă bosumflată, în vreme ce acum e... mai încordată și mai resemnată.

Îmi trec degetul peste ecranul computerului, peste buzele pixelate ale lui Charlie. Oare regretă ce a făcut? Își dorește să nu fi furat mașina aceea? Să nu fi depășit niciodată viteza legală? Să nu-mi fi lovit niciodată sora mai mare și s-o fi trimis în zbor spre caldarâm?

Această imagine îngrozitoare îmi face fierea să mi se ridice în gât, dar nu mă îmboldește să strâng o gașcă, să ne luăm furcile și topoarele și să pornim spre casa lui Chase, ca o mulțime revoltată.

În schimb, îmi doresc să vorbesc cu el. Dacă aș avea telefonul, aș folosi numărul pe care mi l-a dat și... Și ce? I-aș da un mesaj? L-aș suna? Ce mama naibii i-aș putea spune băiatului care mi-a călcat sora cu mașina?

Ding.

Un mesaj îmi apare pe ecran, însoțit de un clinchet. E Scarlett. Privesc spre locul unde odinioară era ușa camerei mele. Din fericire, părinții mei nu hălăduiesc pe-acolo. Închid sonorul ferestrei de chat și citesc mesajul lui Scar.

Ești acolo, bb?

Da, îi răspund iute. Părinții nu mi-au luat și laptopul.

Ah, perfect! E ca și cum ai scrie SMS-uri.

Dap.

Nu-mi vine să cred că părinții tăi nu ți-au spus că s-a întors CD.

Erau prea ocupați să-mi scoată ușa din balamale.

CEEE? Glumești, nu?

Nu glumesc deloc. 1 sec.

Ridic computerul și-l răsucesc, astfel încât camera web să fie îndreptată spre ușă. Fac o poză, o încarc în chat și o trimit. Replica lui Scarlett e rapidă și șocată, așa cum și trebuie să fie.

OMG! NU SE POATE!

Ba se poate.

Aud niște pași ușori urcând treptele și înjur în sinea mea. Minunat.

Trebuie să-nchid, îi scriu lui Scarlett. Revin repede.

Las jos fereastra exact în clipa în care apare mama în cadrul ușii.

— Putem să stăm de vorbă? întreabă ea încet.

— Îmi fac lecțiile, răspund tăios.

— Lizzie.

— Beth.

Oftează.

— Beth.

Mă prefac că mă concentrez asupra ecranului. Mama nu-l vede, așa că habar nu are că mă holbez la o poză cu mine, Scarlett și Macy, făcută la lac astă-vară. Dar mama nu pleacă. Îi observ cu coada ochiului silueta zveltă.

Stă acolo în picioare, tăcută, răbdătoare, până când scot un geamăt zgomotos și zic:

— Bine. Vorbește.

Mama intră în cameră și se așază pe scaunul meu de la birou. Închid computerul și aștept să deschidă conversația. Ea începe cu:

— Eu și tatăl tău ne facem griji...

Nu mă pot stăpâni și pufnesc cu dispreț:

— Care-i noutatea?

— Beth, oftează ea.

— Scuze.

— Ne facem griji că *băiatul* acela o să te hărțuiască sau o să te supere la școală.

Privirea îmi zboară spre ea.

— De ce m-ar hărțui?

— Pentru că-i aduci aminte ce a făcut familiei noastre, acestui oraș. Oamenilor nu le place să li se reamintească de greșelile lor. Uneori, pot ataca pentru că se simt încolțiți.

Buzele i se subțiază.

— Nu vreau ca băiatul ăla să fie în preajma ta, Lizz... Beth.

În ciuda furiei mele, mă îmbunez puțin, pentru că apreciez efortul pe care-l depune să-mi spună Beth. Se străduiește. Mai mult decât pare a fi dispus tata să se străduiască.

— Tatăl tău și cu mine vom încerca să-l mutăm de la tine din școală, dar nu-ți pot promite că vom reuși.

Ridic dintr-o sprânceană. Se poartă ca și cum eu aș fi cea care le-a cerut să facă asta. Ceea ce nu am făcut.

— Nu vă cer să faceți nimic. Nu-mi pasă dacă merge la aceeași școală cu mine.

— Doar pentru că l-ai văzut ți s-a făcut rău azi!

Mama e vizibil zdruncinată.

— E o amenințare pentru sănătatea ta mintală și pentru buna ta dispoziție și-ți promit că vom face tot ceea ce ne stă în putere. Dar dacă vom da totuși greș, trebuie să-mi promiți c-o să păstrezi distanța față de băiatul acela.

Un hohot isteric de râs îmi frige gâtlejul. *Prea târziu, mamă, în pizda mă-sii.*

— N-o să-l mai lăsăm niciodată să-ți facă vreun rău, ție sau familiei noastre, spune ea și violența din tonul ei mă sperie. *Eu n-o să-l* las. Mi-a răpit deja o fiică și...

Glasul i se sugrumă, apoi inspiră profund. Suferința din ochii ei îmi distruge și mai mult hotărârea. Pe vremuri eram apropiate. Când eram mică, mă scotea la o plimbare o dată pe lună, doar ea cu mine. Cred că era felul ei de a-mi arăta că mă iubește la fel de mult ca pe Rachel, deși în adâncul sufletului știam că Rachel era preferata ei. Rachel era și preferata tatei. Cred că așa se întâmplă mereu cu prima născută. Dar mie nu-mi păsa că era favorita lor. Măcar atunci când Rachel era în viață, aveam și eu niște părinți care mă iubeau.

Îmi lipsește lucrul acesta.

— N-o să-mi facă niciun rău, mamă.

Ea nu pare să mă audă.

— Ce ai zis ieri, că te afli într-o închisoare...

Ridică ochii la mine. E multă neliniște în privirea ei.

— Casa asta nu e o închisoare, Beth. E un refugiu. E singurul loc unde ești cu adevărat în siguranță. Unde nimic nu-ți poate face vreun rău.

Mă holbez la ea. Pe bune? În casa aceasta *mă simt* rău. Mă sufocă de-a binelea cu temerile lor. Mi-au luat ușa de la cameră, mi-au răpit intimitatea.

Își face iluzii deșarte crezând că aici mă simt în siguranță.

La fel de multe iluzii deșarte cum îmi fac și eu când mă prefac că nu m-am culcat cu băiatul care mi-a ucis sora.

8

A doua zi de dimineață, îi găsesc pe Scarlett și pe Jeff așteptându-mă lângă dulap. Scarlett mă cuprinde imediat în brațe și se văicărește:

— Ce *porcărie* că nu ai telefon.

— Știu, zic pe un ton sumbru.

— Tatăl tău a spus că ți l-au luat pentru că ai fugit la o petrecere? întreabă Jeff.

Mijesc ochii la el. Nu-mi amintesc să fi discutat despre asta aseară, la cină.

— Când ți-a spus?

— De dimineață. M-am oprit la prăvălie să-l salut înainte de ore.

Această dezvăluire mă irită puțin, dar nu știu să explic de ce. Jeff venea la noi acasă tot timpul când era cu Rachel. Practic locuia acolo. Dar trecuse o veșnicie de când dispăruse și nu-l mai văzuse nimeni, iar Rachel a murit, așa că această apropiere instantanee de familia mea mi se pare extrem de ciudată.

— Unde a fost petrecerea asta? insistă Jeff să afle detalii. Ați fost doar tu și Scar?

— Eu nu m-am dus, îi zice Scarlett, trădătoare. Beth s-a dus singură. Cu niște puști din Lexington Heights.

Mă-ncrunt la ea, iar ea ridică din umeri, ca și cum ar spune: *Habar n-aveam că e un mare secret.*

— Niște puști din Lexington? spune Jeff, vădit dezaprobator. Toții copiii din Lex sunt niște gunoaie, Lizzie. Știe toată lumea.

— Nu toți, zic în apărarea lui Ashleigh și Harley și a celorlalți, care se purtaseră frumos cu mine sâmbătă seară. M-am distrat.

— Da? Făcând ce anume? zice el suspicios. Am tot auzit despre drogurile care se învârt la petrecerile alea din Lex.

— Eu nu iau droguri, spun înțepată.

— Așa sper.

Privirea critică a lui Jeff mă doare. Cine e el să mă judece? Nici măcar nu mă mai cunoaște. Ultima oară când m-a văzut, aveam aparat dentar și fața plină de coșuri. Nu cred că la acel moment mă sărutasem cu vreun băiat.

— În orice caz, a fost distracție, le zic lui Jeff și lui Scarlett.

Trântesc ușa de la dulap și-mi ridic rucsacul pe umăr.

— Trebuie s-o întind. Vreau să discut cu profa de algebră înainte să se sune, sunt deja cu o zi în urmă pentru că am lipsit ieri de la ora ei.

Plec înainte să apuce să spună ceva, făcându-le în grabă cu mâna peste umăr. E adevărat că vreau să ajung mai devreme la ora de algebră. Dar nu ca să vorbesc cu profa.

Inima îmi bate cu putere cât pândesc în fața clasei, iar copiii trec în ambele sensuri pe coridor. Unii intră în clasa lângă care aștept eu, alții pe alte uși de pe culoar.

El unde e?

Nerăbdarea mă face să bat din picior și să mă joc cu curelele rucsacului. Mă uit după el, cercetând fiecare băiat care se apropie. Îi scot din calcul pe cei cu părul închis la culoare, pe băiatul deșirat cu părul roșcat, pe cel cu codițe și pe amicul său cu capul ras. Aștept în continuare, chiar și după ce se sună de intrare, chiar și după ce se închide ușa clasei.

Și, în cele din urmă, răbdarea mea dă roade.

Charlie Donnelly apare la capătul coridorului. Poartă niște pantaloni negri lejeri și un tricou negru și are o expresie hărțuită. Își trece o mână prin părul blond-închis în timp ce pășește grăbit pe podeaua cu gresie. E clar ofticat că a întârziat.

Când mă vede, se oprește brusc.

— Să-mi bag, murmură el.

— Chase, zic eu, jenată.

Fac un pas înainte, dar el se ferește imediat într-o parte. Întinde repede mâna spre clanță.

— Am întârziat la oră, spune pe un ton atât de rece și de distant, încât mă face să mă încrunt.

Nici măcar nu vrea să se uite la mine.

— Nu-mi pasă că am întârziat. Trebuie să discut cu tine.

— Nu am nimic de spus, mormăie el.

— Te rog, îl implor eu.

Îl prind de mână înainte să apese pe clanță. Tresare ca și cum l-aș fi ars cu fierul înroșit, iar mie mi se răscolește stomacul de durere. Acum câteva zile, mă implora să-l ating. Acum parcă nu mai suportă nici să mă vadă, să-mi simtă atingerea, să...

Și de ce *mama dracului* îmi pasă? Mă copleșește un val de furie și de regret. Tipul ăsta mi-a lovit sora cu mașina și

a mers la închisoare pentru asta. N-ar trebui să-mi pese nici cât negru sub unghie că nu e îndrăgostit *de mine*.

— Eu am ceva de spus, mârâi eu. Și nu mă interesează că am întârziat un minut sau cinci — am întârziat oricum. Așa că ai putea să-mi acorzi câteva clipe din timpul tău prețios.

Își lasă mâinile pe lângă corp și încă face eforturi evidente să nu se uite la mine. Ochii aceia albaștri se ațintesc asupra unui loc aflat la câțiva centimetri buni deasupra capului meu. Mă simt ca o cretină uitându-mă la bărbia lui, dar vorbesc oricum.

— Acum mergi la școală aici, încep eu.

— Mă-ntrebi sau îmi spui asta?

Privirea lui cade scurt asupra mea, apoi alunecă din nou în altă parte.

— Afirm un fapt. Mergi aici la școală. Tot aici merg și eu. Avem ore împreună.

Flutur stânjenită din mână spre ușa din spatele meu.

— Așa că... da. Având în vedere situația în care ne aflăm cred c-ar fi bine... să lămurim lucrurile, aș spune.

Privirea lui uluită se întâlnește cu a mea.

— Să lămurim lucrurile.

Scoate un zgomot înăbușit.

— Eu...

Își îndepărtează din nou privirea.

— Ești sora lui Rachel Jones.

Inima mi se strânge.

— Da.

— Deci nu e nimic de lămurit, Elizabeth.

— Mi se spune Beth.

El mă ignoră.

— Dă-te la o parte din ușă.

— Nu.

Mă postez cu îndărătnicie cu picioarele în podea și-mi încrucișez brațele.

— Nu poți să te prefaci că nu exist. Nu poți să te prefaci că n-am făcut se...

— *Taci,* mârâie el.

Casc ochii larg. Aproape instantaneu, trăsăturile i se tensionează.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, spune el tăios. Și-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia...

Își lasă ideea neterminată, iar eu îmi dau seama că emoția întunecată care-i scaldă ochii nu e chiar regret.

E rușine. Și lui îi e rușine de ceea ce am făcut.

— Regreți, mormăi eu.

De data asta, se uită fix la mine și privirea nu-i mai șovăie.

— Da.

Nu pot să explic valul de suferință care mă izbește.

— Pentru că sunt sora ei?

Trebuie să pun această întrebare. Glasul îmi tremură grav la fiecare cuvânt.

— Da, repetă Chase.

Asta îmi dă o scurtă pauză de gândire.

— Dar dacă n-aș fi fost sora ei...

Trag aer în piept tremurat.

— Ai mai regreta?

Mă fixează preț de o clipă cu privirea. Ochii aceia albaștri îmi studiază chipul, apoi coboară.

— Nu, recunoaște el, în cele din urmă.

E rândul meu să mă simt rușinată. Acea silabă micuță — *nu* — îmi aduce o rază de ușurare, de fericire. Greața îmi arde gâtul și îmi vine să vomit din cauza reacției pe care o am în fața acestui tip.

În timp ce stau acolo nemișcată, Chase mă dă ușurel la o parte și deschide ușa clasei. Dispare înăuntru fără să mai spună vreo vorbă.

Mă răsucesc și-i privesc spatele lat în timp ce se îndreaptă spre bancă. Își lasă trupul înalt pe scaun și privește drept înainte.

În fața clasei, doamna Russell vorbește despre practicile matematice în algebra pentru avansați, care ne vor guverna cursul în acest semestru. Mă observă în prag și se încruntă ușor. Se uită la Chase, apoi la mine, după care spune:

— Beth, de ce nu iei loc? E o bancă liberă în spatele clasei.

Cât mai departe cu putință de Chase, adică.

Mă târăsc prin clasă, făcând eforturi supraomenești să nu mă uit la el. Conversația noastră a fost prea scurtă. Mai am multe să-i spun. Nu sunt sigură ce anume, dar știu un singur lucru. Chase și cu mine avem probleme nerezolvate.

Mă uit la ceas. Următorul curs e Istoria muzicii, ceea ce îmi oferă două ore de țesut planuri. Și o piatră poate fi erodată de apa care curge constant peste ea. Așadar, ai grijă, Chase. Te așteaptă potopul.

9

Nu mai trimisesem niciun bilețel din clasa a patra și atunci i-l dădusem lui Scarlett, întrebând-o dacă voia să învețe să se dea cu skateboardul. Văzusem pe YouTube un clip cu niște fete din Afghanistan care îl rupeau în două și voiam să fiu la fel de cool ca ele. Scarlett spusese nu.

Trebuie să vorbim. Hai să ne întâlnim la mine acasă. La miezul nopții, scriu în timp ce domnișoara Dvorak vorbește despre niște tipi albi și morți despre care o să învățăm la Istoria muzicii. *O să ies pe furiș.*

Eh. Șterg ultima parte. Nu trebuie să știe el asta. În plus, va fi oarecum evident. Împăturesc foaia din caiet și trag cu ochiul peste umăr. Stă la două rânduri distanță și la o bancă în spate, privind fix în manual. Cum să-i atrag atenția fără să mă dau în spectacol?

Tușesc ușurel.

— Ești OK?

Scarlett îmi întinde o sticlă cu apă, dar Chase nu se clintește.

Îi fac lui Scar semn că sunt OK. Bat cu creionul în pupitru. Domnișoara Dvorak se oprește în mijlocul frazei. Las creionul jos. Tot nimic din partea băiatului îmbrăcat în negru. Nu e cam clișeistic din partea lui să umble îmbrăcat complet în negru? Vrea să ne anunțe că e personajul negativ? Are *cazier* și o știe toată lumea. Ar putea să vină îmbrăcat în fiecare zi în alb și jumătate din școală tot l-ar vota să joace toate personajele negative din piesele școlare.

Mă foiesc pe locul meu, încercând să fac scaunul să scârțâie.

— Domnișoară Jones, ai nevoie la toaletă? întreabă domnișoara Dvorak. Atunci, te rog, încetează cu zgomotele de fundal, bine?

Îmi vine să mor de stânjeneală.

— Da, doamnă.

Privirea mi se îndreaptă din nou spre Chase, doar că de data asta o fac cu o totală neîndemânare, pentru că domnișoara Dvorak mă observă.

— Ah, zice ea, plesnind empatic din limbă.

Își sprijină nodurile degetelor de masă și strigă:

— Domnule Donnelly.

El ridică privirea.

— Da, doamnă?

— Te rog, du-te și stai pe coridor. Tulburi liniștea în clasă.

Chipul ei rotofei și prietenos a devenit distant.

Poftim? Mă îndrept de spate și flutur din mână, în semn că nu am pățit nimic. Câțiva băieți din spatele clasei pufnesc și chicotesc.

— Domnule Donnelly. M-ai auzit?

Toată lumea se holbează la el. Cineva aruncă în el cu o foaie mototolită de hârtie. Chase nu tresare, dar gâtul i se înroșește ușor. În tăcere, își ia manualele și se ridică în picioare.

Zumzetul de șoapte se întețește, ca un val care-l împinge din spate. Unul dintre jucătorii de fotbal american proclamă că ziua deja se anunță a fi criminală. Toată clasa izbucnește în râs și chiar și domnișoara Dvorak zâmbește pe sub mustață.

Mă uit după Chase cu groază și stupefacție. Mușchii unui braț bine definit se încordează când apasă pe clanță.

Ușa se închide ușor în urma sa, lăsând în spate valul de sunete revoltate.

— Doamne, nu-mi vine să cred că are voie să vină la școala asta, spune Scarlett.

— Nu știu de ce a vrut să vină aici, îi răspund.

Mai devreme îmi doream să mă pot ascunde sub o bancă, dar orice sentiment aș avea eu nu se compară nici pe departe cu umilirea pe care o simte Chase.

Dar ce, mi-e milă de el, naiba să mă ia? Ar trebui să-l urăsc, așa cum îl urăște și restul lumii. Ar trebui să mi se facă *rău* la gândul că i-am permis să mă atingă.

Atunci, poate că n-ar trebui să-l urăsc pe el. Poate că ar trebui să mă urăsc *pe mine*.

Mormăi tulburată, ceea ce o face pe Scar să-mi arunce o privire îngrijorată.

— Ești OK? întreabă ea.

Nu, nu sunt OK. Deloc. Dar reușesc să dau din cap că da.

— Ai văzut cum a ieșit de-aici? Numai aroganță și aiureli în capul lui. Ca și cum ar fi mândru de ce-a făcut. E dezgustător.

Prietena mea se schimonosește la față de parcă ar fi mirosit unul dintre pârțurile faimoase ale lui Allyn Todd.

— Da, zis eu slab.

Nu părea deloc intimidat — nici de ceilalți elevi, nici de profesoară, nici măcar de mine. Are ceva fascinant. Asta

m-a atras la el și înainte, când îl cunoșteam doar drept Chase, un tip sexy oarecare de la o petrecere, care mi-a acordat atenție când aveam mare nevoie.

Domnișoara Dvorak face liniște în clasă și-și continuă lecția, dar atenția mea s-a risipit. N-ar trebui să simt la fel ca Scarlett? N-ar trebui să fiu furioasă pe tipul ăsta? N-ar trebui să fiu îngrozită că trebuie să respir același aer cu el, să stau în aceeași sală de clasă? Ce se întâmplă cu mine de nu sunt îngrozită deloc?

De ce simt că, de fapt, problema sunt colegii mei de clasă și domnișoara Dvorak, nicidecum Chase? Aproape că mă așteptam să se ridice toată clasa în picioare și să strige „Rușine", ca într-o scenă din *Urzeala tronurilor*. Și asta nu mi se pare deloc corect.

Au trecut trei ani de când a murit Rachel, dar nimeni nu vrea să dau uitării acest lucru.

După ce sună de ieșire, zăbovesc la pupitrul meu până când mă observă domnișoara Dvorak.

— Te pot ajuta cu ceva, Elizabeth?

Îmi iau rechizitele și mă duc la catedră.

— În legătură cu Charlie...

— Nu-l pot da afară din clasă în fiecare zi, mă întrerupe ea. Va trebui să discuți cu directorul despre asta.

— Știu. De fapt... nu prezența lui mă deranjează.

— Nu e nevoie să spui așa ceva. Nici eu nu sunt foarte încântată să-l am ca elev.

Mă agăț de un argument care s-o convingă.

— Familia mea crede în puterea iertării, mint eu. Credem că ochi pentru ochi înseamnă că lumea va fi, în cele din urmă, oarbă. Chestii de genul acesta.

Chipul domnișoarei Dvorak se îmblânzește.

— Foarte generos din partea voastră.

Se apleacă și mă bate ușor pe umăr.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să nu te tulbure atât de mult. Cred că-l pot ruga de domnul director Geary să-l transfere în altă clasă. Dacă are nevoie de credite la arte plastice, poate urma un alt curs.

Rămân cu gura căscată. Profesoara mea a înțeles greșit încercarea mea de a calma situația, crezând că e o reclamație deghizată.

— Nu mă tulbură.

— Nu e nevoie să pari întotdeauna curajoasă, Elizabeth. O să văd ce pot face, bine? Acum du-te, să nu cumva să întârzii la ora următoare.

Distrasă și condescendentă, mă bate din nou pe umăr.

Iritată, ies cu pași apăsați din clasa domnișoarei Dvorak și plec în căutarea lui Chase, ținând în mână biletul pe care i l-am scris. Desigur, nu e ușor de găsit. Mă plimb pe lângă dulapuri, dar acolo e atât de multă lume, încât nu-i pot strecura bilețelul în dulăpior fără să mă vadă cineva.

Sau pot? Cine spune că n-ar trebui să vorbesc cu el?

— Lizzie! Ești OK?

Macy mă cuprinde în brațe.

— Am auzit că... că *ucigașul* ăla te-a necăjit la Istoria Muzicii. Cât de nasol! Școala asta e cea mai rea de pe Pământ.

— Sunt Beth, mormăi eu, dar nimeni nu mă ascultă.

— Mă anunți pe mine dacă te supără și-i dăm noi o lecție.

Așa a grăit Troy Kendall, un jucător de fotbal cu care n-am schimbat în viața mea mai mult de două vorbe.

— Ar trebui să facem asta oricum, spune un alt sportiv cu ceafa lată.

— Spune-le părinților tăi, murmură Yvonne, de lângă mine. O să se ocupe ei. Ai putea scrie ceva la ziar, ca să-ți asiguri sprijinul publicului.

Cu un gol în stomac, mototolesc hârtia în pumn. Cine spune că n-ar trebui să vorbesc cu el?

Toată lumea.

Ajung acasă după un drum de 45 de minute cu autobuzul. Urăsc autobuzul. Îl urăsc cu forța arzătoare a o mie de sori. Miroase ca un amestec rânced de transpirație, benzină proastă și gunoi. Scaunele arată ca și cum au scuipat pe ele o mie de elevi de școală generală și apoi și-au frecat fundurile jegoase pe toată tapițeria. Și drumul e denivelat ca naiba. Când cobor, simt că mi-e rău de la stomac.

Când ajung acasă, nu găsesc pe nimeni. Mama e la serviciu și tata e la magazin. În mod normal, și eu aș fi la Ice Cream Shoppe, dar mi s-a interzis să muncesc. E oribil să pierd banii de buzunar de la slujba mea cu jumătate de normă. În plus, trebuie să fac economii pentru cererile de înscriere la facultăți.

Faptul că nu mai pot fi voluntar la clinica veterinară? Insuportabil, de-a dreptul. Trebuie să fiu acolo weekendul acesta și sunt gata să deschid din nou subiectul vineri. Poate că mama și tata mă vor lăsa totuși să-mi păstrez măcar o tură.

Îmi las lucrurile pe băncuță, fără să-mi pese că unul dintre caiete cade în spațiul rezervat lui Rachel. La urma urmelor, ea nu e aici. Dacă ar fi, ar țipa la mine.

Nu mai fi așa de îngălată! ar spune. *Ăsta e scaunul meu și ăla e al tău.* Și apoi mi-ar arunca lucrurile pe jos.

Odată, când mergeam cu mașina la bunica, nu a vrut să împartă locul cu mine și m-a obligat să stau pe jos. Doamne, Rachel era uneori foarte răutăcioasă. Nu-și mai amintește nimeni? Dacă-i întrebi pe părinții mei, Rachel vorbea limba unicornilor și scotea curcubeie pe fund. Era un înger minunat și desăvârșit.

Totuși, nu e adevărat deloc. Rachel era uluitoare uneori și sclifosită alteori. Avea și ea defectele ei, ca toată lumea.

Mă-nvârt prin casă, oprindu-mă la pian. Banda adezivă pe care Rachel a lipit-o pe instrumentul scump se cojește la colțuri. Trag de o fâșie și apoi mă uit, vinovată, la clapa neagră. Mama va observa că nu mai e acolo. Odată, oamenii de la firma de curățenie au mutat o tăviță de pe noptiera lui Rachel și au lăsat-o pe birou. Mama a țipat la ei o oră întreagă la telefon. Nu mai fac curățenie în camera lui Rachel. Numai mama face.

Lipesc banda la loc.

Mă-ntreb de unde știu părinții mei că am ajuns acasă. Mama nu se întoarce de obicei de la serviciu decât pe la 5 — e contabilă la o agenție imobiliară. Tata poate veni acasă la orice oră dacă Kirk, vânzătorul cu jumătate de normă, e la magazin. Dar e miercuri. Kirk nu muncește miercurea, ceea ce înseamnă că tata nu se va întoarce acasă decât după ora închiderii.

E 4. Mama n-o să ajungă acasă decât în jur de 6. Tata, chiar mai târziu. Ceea ce îmi oferă două ore în care pot încerca să dau de urma lui Chase. Mama lui e măritată cu primarul, așa că va fi ușor de aflat unde locuiesc. Dacă aș fi avut telefonul, l-aș fi sunat, dar...

Îmi vine o idee. Mă duc țintă în camera tatei și mă holbez la biroul lui.

Telefonul meu se află în acest birou. Este singurul din casă cu sertare care se pot încuia. Dacă aș confisca telefonul cuiva, aici l-aș ascunde.

Stau pe scaunul tatei și zgâlțâi mânerul sertarului. E încuiat, firește. Oftez și-i pornesc computerul.

Cel de-al patrulea clip de pe YouTube îmi oferă instrucțiuni destul de clare despre cum se deschide un sertar încuiat.

E uimitor ce poți face cu rechizitele de birou. Mă uit cu satisfacție la sertarul deschis. Îmi scot telefonul și-l legăn în palme ca pe un copil mult iubit.

Numărul lui Chase e în aplicația de notițe. Inima îmi bate cu putere când deschid mesageria și scriu rapid:

Ne vedem la miezul nopții. La mine. E un leagăn în curtea din spate — te aștept acolo.

Îi trimit adresa și apoi aștept, bătând nerăbdătoare cu degetele în birou. Și aștept. Și aștept. Trec treizeci de minute. Nici măcar nu a citit nenorocitul de mesaj.

Agitată, șterg căutările de pe computerul tatei și închid sertarul la loc, trântindu-l cu putere. Telefonul îl iau cu mine. O să-l pun la loc înainte să ajungă acasă mama și tata, dar acum nu-i nicio grabă.

Mă duc în baia de pe hol, singura încăpere de la etaj în care pot sta jos și care are ușă. Cobor capacul toaletei și aștept să răspundă Chase. După câteva minute insuportabile, îi scriu din nou.

Te sun peste cinci minute dacă nu răspunzi.

Bula de răspuns apare imediat.

La muncă. Scuze, nu ne întâlnim.

O, nu. Cred că mă respinge.

Mă holbez enervată la ecranul telefonului. Trebuie să vorbesc cu el. Nu-mi pasă că nu vrea — eu am nevoie. Ce am făcut la petrecere... E singura persoană care mai știe, singura persoană cu care pot vorbi despre asta. Nu-mi pasă ce trebuie să fac ca să-l conving să discute cu mine. Fac orice.

Așa că, deși mi se face rău de la stomac, mă silesc să tastez următoarele cuvinte:

Mi-a întârziat.

???

Ciclul. Trebuia să-mi vină ieri.

Urmează un îndelungat moment de tăcere.

Ne vedem la miezul nopții.

Mă simt puțin vinovată că l-am mințit, dar nu la fel de vinovată ca atunci când mi-am pierdut virginitatea cu Charles Donnelly.

Șterg schimbul nostru de mesaje, dau fuga la biroul tatei și vâr telefonul la loc în ascunzătoare. Nu știu cum aș putea încuia la loc sertarul, așa că-l las deschis, în speranța că tata va crede că el l-a lăsat așa.

Mama vine acasă pe la 5 și jumătate, aducând burritos pentru cină. Tata sosește și el la scurt timp după ea, de parcă s-ar fi vorbit. Ne așezăm la masă. Mama pune întrebări. Eu refuz să răspund. Tata scoate mârâieli de nemulțumire. De îndată ce termin de mâncat, ies în curte la leagăn până se lasă întunericul și mama mă strigă să intru în casă.

Mă dezbrac în baie, pentru că dormitorul meu îmi oferă zero intimitate. După ce mă urc în pat, îmi pun pe sub așternut colanții și un hanorac cu Darling. Apoi mă așez pe o parte și iau în mână *Marele Gatsby*, pe care-l avem de citit pentru ora de Literatură pentru avansați.

Orele trec cu greu. Timpul se mișcă mai lent decât un melc care străbate o piatră de râu. Aflat la capătul unui ponton, Gatsby se uită la lumina verde, așteptându-și semnalul. Mi-ar plăcea și mie să am un semnal care să-mi spună că am cale liberă. Citesc până când, în sfârșit, se face 12 fără cinci minute.

Mă strecor jos din pat și mă furișez încet pe hol, spre scară. Toate luminile sunt stinse. Sforăitul tatei se aude din bucătărie. Încuietoarea ușii din spate scoate un sunet superzgomotos când o deschid. Încremenesc preț de o clipă. Nu aud nimic, așa că deschid ușa și țâșnesc afară.

Când ajung la leagăn, inima îmi bate cu o mie de kilometri pe minut, dar acolo nu e nimeni. Leagănul e gol. Noaptea e liniștită. Nici măcar nu aud greieri sau cicade. Mă rotesc și nu deslușesc nimic.

Mă copleșește dezamăgirea. Nu a venit. Aveam atât de multe lucruri să-i spun, iar el nu a venit!

— Aaaahhhh! țip eu înfundat, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Dau cu picioarele, furioasă, în iarba din jur. Să-l ia naiba. Să-l ia naiba. Să-i ia naiba și pe părinții mei. S-o ia naiba de școală. Să le ia naiba pe toate.

— Uneori pari puțin răsfățată, știi asta? se aude un glas de lângă copac.

Mă întorc în direcția de unde s-a auzit vocea și zăresc o siluetă întunecată desprinzându-se din umbră.

— Chase?

— Da. Eu sunt.

Pășește în lumina lunii. Mi se taie respirația. Arată ca un înger căzut, sclipind în razele nopții.

— Ai întârziat, reușesc să spun.

— Asta e replica mea, spune el sumbru. Ai mers la un doctor? Există vreunul în care să ai încredere?

Mi se pune un nod în gât de rușine.

— Ah. Am...

Înghit în sec.

— Am mințit. Îmi pare rău. Sincer, dar era singura cale de a te face să vii aici.

— Corect.

Se uită în altă parte, dezvăluindu-și obrazul perfect. Barba scurtă îi scânteiază în razele lunii. Apoi spune:

— Îmi retrag cuvintele. Ești foarte răsfățată.

Și dă să plece. Intru în panică și-l înșfac de braț.

— Te rog, așteaptă. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

Se scutură ca să scape de mine.

— Despre ce s-a întâmplat la petrecere? Amândoi știm că a fost o greșeală. Dacă aș fi știut...

Își lasă ideea neterminată. Apoi își drege glasul și continuă:

— Dacă aș fi știut că ești Elizabeth Jones, nu m-aș fi atins niciodată de tine.

Simt cum mi se strânge inima.

— De ce? De ce contează?

El își înclină capul.

— Îți urai sora sau ceva de genul ăsta?

Vorbele lui mă lovesc crunt. Mă dau în spate, dezorientată, cu lacrimi în ochi.

— Nu o uram. De ce spui una ca asta?

— Pentru că, dacă tipul care mi-a omorât sora ar sta în fața ochilor mei, nu l-aș privi ca și cum aș vrea să-i sfâșii hainele de pe el.

Șocată, scot un geamăt.

— Nu... nu asta vreau să fac.

— Ba da, vrei.

Mă privește, rece și disprețuitor, din cap până-n picioare.

— Crezi că ești singura care mi se aruncă în brațe de când am ieșit de la centrul de detenție? Mi-am petrecut trei săptămâni în Springfield după eliberare, am stat la unchiul meu, pentru că tata nu mai vrea să audă de mine și, crede-

mă, toate fetele cu care am crescut se cățărau brusc pe mine. Acum sunt băiatul rău pe care toată lumea vrea să-l îmblânzească.

Tatăl lui nu mai vrea să audă de el? De-asta s-a mutat în Darling și locuiește cu mama lui? Vreau să-i pun atâtea întrebări, dar el nu a terminat de vorbit.

— Maturizează-te, *Beth*. În viața reală, băieții răi sunt chiar răi. Nu sunt eroi. Nu e nicio șmecherie să te combini cu ei. Problemele tale de familie nu se rezolvă cu scula mea. Băieții răi fac lucruri rele și, în cele din urmă, trag pe toată lumea din jur în infernul lor. Du-te acasă, în patul tău, și uită de mine. Și eu voi face același lucru, în ceea ce te privește.

Apoi se întoarce și dispare în noapte, iar silueta lui înveșmântată în hanoracul negru e înghițită de întuneric.

10

Joi dimineața, la câteva minute după începerea orei de algebră, Chase capătă o nouă poreclă. Troy Kendall, fotbalistul de la ora de Istoria muzicii a domnișoarei Dvorak, o născocește în timp ce dă mai departe o fișă de lucru pe care ne-a dat-o doamna Russell.

— Să nu te tai, Williams, zice Troy, pasând foile în spatele său. Manson ăsta de-aici poate se excită dacă vede sânge.

Troy rânjește la propria glumă și bate entuziasmat cuba cu un alt sportiv.

Jumătate de clasă geme surprinsă. Cealaltă jumătate izbucnește în râs. Manson, adică Charles Manson, criminalul în serie. Ce glumă îngrozitoare! Nu pot să mă abțin și mă uit să văd cum suportă Chase gluma. Apoi îmi dau seama că toată lumea se holbează la el, așteptându-i reacția. Mă crispez de mila lui. Știu cât e de stânjenitor să te afli în centrul atenției, cu deosebirea că eu eram ținta milei oamenilor, în timp ce el este ținta bătăii lor de joc.

Pentru el este mult mai rău.

Privirile ni se întâlnesc și jur că pot citi în ochii lui o acuzație de trădare. E plin acolo de *et tu, Brute,* plutind în ochii ăia albaștri. Dar oare ce vrea să fac? Să mă ridic în picioare și să-i iau apărarea în fața întregii clase? Azi-noapte mi-a spus să mă maturizez. Mi-a spus să-mi văd de treburile mele, așa că exact asta am de gând să fac.

Rup contactul vizual, mă întorc spre tablă și îmi ațintesc privirea asupra doamnei Russell. E întoarsă cu spatele spre clasă. Ori ne ignoră cu bună-știință, ori nu a auzit comentariul lui Troy.

— Manson e un nume perfect pentru el, spune Scarlett lângă mine.

— Manson era un criminal în serie, mormăi eu.

— Da, iar eu pariez că Charlie n-a avut doar o singură criză de furie la volan.

— Nu a fost o criză de furie, spun, simțindu-mă brusc epuizată.

De ce mă obosesc să tot explic acțiunile lui Chase? A spus foarte limpede că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— De-abia aștept să-i povestesc lui Jeff, continuă Scar, ca și cum eu n-aș fi zis nimic.

Sau poate că nici n-am vorbit. Poate că totul a fost în mintea mea.

Pentru că doamna Russell nu ne bagă în seamă, toată lumea vorbește.

— Ai un subsol acolo, în Grove Heights, spune Troy în gura mare. Poate ascunzi câteva cadavre pe-acolo?

— Locuia în Lincoln înainte să se mărite maică-sa cu primarul Stanton, se trezește vorbind o fată din spatele clasei. Am citit în ziar.

— Cineva ar trebui să sape prin fosta lui curte.

— O, Doamne! Ar trebui să meargă la pușcărie între timp, în loc să stea aici cu noi.

— Dacă sunt cadavre pe-acolo? Nu poate fi judecat din nou? Care e treaba cu dubla aia?

Nu mai pot suporta.

— *Gura!* urlu la colegii mei de clasă.

În clasă se lasă brusc tăcerea. La tablă, doamna Russell se întoarce alarmată.

— Elizabeth, zice ea pe un ton blând, rezervat copiilor isterici. Te rog să iei loc.

Să iau loc? Nici măcar nu mi-am dat seama că mă ridicasem în picioare. Cred că am sărit cât colo de pe scaun. Toată lumea se holbează la mine. În afară de Chase. El se uită drept la doamna Russell. Jur că-i zvâcnește maxilarul, ca și cum ar încerca din răsputeri să-și țină firea.

Scar întinde mâna spre mine.

— Tăceți, oameni buni! Îi complicați și mai rău situația lui Lizzie.

Mă trage de braț.

— Stai jos, Lizzie.

Crede că am urlat la toată clasa pentru că mă supărau bârfele și acuzațiile lor.

Am țipat pentru că șoaptele alea îl supărau *pe el.*

Neputința mi se așază ca un nod în gât. O las pe Scar să mă tragă jos pe scaun, apoi îmi împreunez mâinile tremurătoare pe pupitru.

— Îmi pare rău, îi spun doamnei Russell. Sunt bine acum.

Mă privește o clipă, apoi dă din cap.

— Hai să ne concentrăm la temă, oameni buni. Dacă tot ai atâta energie, domnule Kendall, poți să ieși la tablă și să faci prima problemă.

Cu o mutră încurcată, Troy se ridică în picioare și se duce la tablă. Clasa amuțește. Cât durează ora, nu mai

sunt atentă. Stau pur și simplu acolo și mă străduiesc să nu plâng.

În clipa în care se termină ora de Algebră, mă duc la dulap chiar dacă n-am nevoie de nimic de-acolo. Dar următoarea oră am Fizica și Scarlett e și la cursul acesta și nu vreau să merg cu ea. Mi-a aruncat atât de multe priviri pline de milă și m-a strâns de atâtea ori de braț în ultima oră, încât simt nevoia de o pauză.

Îmi sprijin fruntea de dulap și mă întreb cum de viața mea a scăpat în halul ăsta de sub control. Evident, când a murit Rachel, știm deja. Trei ani în care am avut de-a face cu părinții extrem de implicați în viața mea m-au terminat de tot. Dar am senzația că în ultimele câteva zile am fost mai neputincioasă și mai supărată decât în toți ăștia trei ani la un loc.

Cu asta mă aleg pentru că am încercat să mă revolt. Voiam și eu *o* noapte. O noapte senzațională și distractivă înainte să se termine vara și să înceapă școala. O noapte în care să nu mă gândesc la răposata mea soră sau la părinții mei din cale-afară de protectori. O noapte în care să pot fi cine vreau să fiu, fără să am deasupra capului norul întunecat al accidentului surorii mele.

Ei bine, am primit ce mi-am dorit. M-am dus la o petrecere unde nu mă cunoștea nimeni, unde nimeni n-o cunoștea pe Rachel. Am fugit de părinții mei și am putut și eu, în cele din urmă, să răsuflu liberă, chiar dacă numai pentru câteva ore. M-am distrat. Am cunoscut un băiat. Mi-a *plăcut* băiatul acela. Mi-a plăcut de el din tot sufletul.

Și acum totul e o mare porcărie și nu-mi vine decât să urlu din toți rărunchii.

Inspir profund. N-o să plâng. Sunt mai puternică decât par. O să mă duc pur și simplu în clasă și...

O mână mare mă înșfacă de braț și mă răsucește.

— Hei! protestez eu. Ce...

Cuvintele îmi pier când îmi dau seama că e Chase.

— Ce vrei? îl întreb cu glas stins.

S-a zis cu puterea. O clipă în prezența lui și mâinile îmi tremură, iar pulsul îmi bubuie în urechi.

Scoate un hohot neîncrezător de râs.

— Ce vreau *eu?* Am venit să te întreb ce mama dracului vrei *tu*.

Clipesc derutată.

— Ce vrei să spui?

— Adică mă inviți la tine acasă. Îmi iei apărarea în fața clasei...

— Nu ți-am luat apărarea, îl întrerup, dar cred că știe că mint.

Voiam să nu mai spună nimeni lucruri răutăcioase despre el. De-asta le-am zis tuturor să tacă.

— Nu-ți mai băga nasul în treburile mele, Beth. Mă descurc în orice situație.

Se descurcă?

— Chiar te descurci?

— Da, mă descurc. Crede-mă, am avut de-a face cu lucruri mult mai rele. Crezi că mă sperie o mână de elevi de liceu?

Râde trist.

— Mi-am petrecut trei ani la centrul pentru minori, alături de infractori adevărați. Crezi că Troy e primul care s-a gândit să mă poreclească Manson? Astea de-aici sunt jocuri de copii.

N-ar trebui să-mi fie milă de el, dar îmi e.

— Putem... te rog, putem discuta despre toate astea?

Își încruntă sprâncenele blond-închis.

— Despre ce anume să discutăm?

În glas i se simte iritarea.

— La naiba, Beth, care-i problema ta? Nu avem niciun motiv să discutăm, OK? Nu suntem prieteni și nici n-o să fim. Nu putem. Sora ta a murit din cauza mea.

Simt cum mă ustură pleoapele.

Își coboară glasul.

— Am făcut sex, asta e. Mare lucru. Doar nu era niciunul dintre noi virgin sau ceva de genul ăsta...

Un sunet înăbușit îmi zboară de pe buze.

Sper, nu, *mă rog* să nu observe, dar deja am învățat un lucru cert despre Chase — nu-i scapă nimic. Poate că a învățat să fie atât de vigilent la închisoare pentru că trebuia să-și păzească pielea în permanență sau poate că e o abilitate pe care a avut-o dintotdeauna. Oricum ar fi, ochii lui albaștri se ațintesc asupra mea.

— Beth...

Are glasul ușor răgușit. Își drege vocea. Înghite în sec și mărul lui Adam i se mișcă puțin.

— Nu-mi spune că erai virgină.

— OK, șoptesc.

— OK ce?

— OK, nu-ți spun.

E rândul lui să scoată un sunet înfundat. Apoi lovește cu mâna în dulapul din spatele meu. Tresar la auzul zgomotului neașteptat, dar nu mi-e teamă că ar putea deveni violent cu mine.

Doamne, de ce nu mi-e frică de el? A călcat pe cineva cu mașina! Ar trebui să tremur de frică, naiba să mă ia!

— Beth, spune el din nou. Uită-te la mine.

Ridic capul, nefericită.

— E destul de stânjenitor și-așa, Chas... Charlie, mă corectez.

— Chase, spune el și asta îmi reamintește de cât de mult țin eu să mi se spună Beth.

Suntem mai asemănători decât își dă seama, îmi spun.

— Acum mi se spune Chase.

— De ce?

— E o poreclă pe care am primit-o când...

Se oprește brusc și clatină din cap.

— Nu, deviem de la discuție. Trebuie să știu dacă...

Ridică o mână și zăboveşte aproape de obrazul meu, ca și cum ar vrea să mă mângâie. Apoi o lasă să-i cadă pe lângă corp.

Mă uit repede în jur să mă asigur că nu l-a văzut nimeni aproape atingându-mă, dar coridorul e în continuare gol. Ora a început de ceva vreme.

— Erai virgină? întreabă el în cele din urmă, cu ochii lui albaștri plini de nefericire.

Inspir lent și apoi expir și mai lent.

— Mai contează? răspund cu amărăciune.

Mă îndepărtez fără să mă uit înapoi, dar îi simt privirea în tot acest timp.

11

La prânz, stau cu Scarlett și cu fetele. Jeff ni se alătură pe la jumătatea pauzei, ceea ce mi se pare ciudat, însă toată lumea, mai ales Scar, pare fericită să-l vadă. Vreau să-l întreb de ce nu stă cu prietenii lui, apoi îmi dau seama... Nu are niciun prieten. Toți cei de la el din clasă au absolvit deja. La fel ca și Chase, e în clasa a douăsprezecea și are 19 ani.

Nu mă bag prea mult în discuție. Ca de obicei, gândurile mele sunt încețoșate. Nu-mi pot șterge din minte expresia lui Chase, cea întipărită pe fața lui când a aflat că eram virgină. Nu fusese una de groază în sine, ci poate de îngrijorare? Șoc, asta cu siguranță. Și, ba da, cred că și groaza a jucat acolo un mic rol.

Crede-mă, Chase, nimeni nu e mai îngrozit decât mine.

Aproape că-mi doresc să nu fi plecat mai devreme de lângă el. Am mai fi putut discuta despre asta. Despre sex, adică. *Am nevoie* să vorbesc cu cineva. Secretul acesta mă devorează pe dinăuntru, dar în cine pot oare să am încredere?

În Scarlett? Și ea ar fi îngrozită. Și chiar dacă m-ar crede că nu știam cine e Chase înainte s-o comit, tot ar fi, probabil, puțin scârbită pentru că mi-am tras-o cu un necunoscut. Scar și-a pierdut virginitatea cu Matty Wesser, un băiat cu care a avut o relație serioasă timp de doi ani. Singurul motiv pentru care nu mai sunt acum împreună e că tatăl lui s-a transferat la Denver cu serviciul, iar familia lui Matty a trebuit să se mute acolo pe la jumătatea clasei a unsprezecea.

Macy și Yvonne? M-ar judeca fără îndoială pentru ceea ce am făcut.

Părinții mei? M-ar încuia la subsol pentru următorii 30 de ani dacă ar afla ce s-a întâmplat între mine și Chase.

De ceilalți de la școală nu sunt apropiată și doar n-o să-i fac mărturisiri lui Sandy de la adăpostul de animale. Are 20 și ceva de ani și probabil mi-ar da un sfat bun, dar în același timp mi-era și un fel de șefă, chiar dacă nu eram plătită pentru ce făceam acolo.

Așa că rămâne Chase. Dar el nu vrea să discute cu mine și am plecat de lângă el când s-a ivit ocazia. Acum regret.

— ...acasă la Kav. Părinții lui sunt plecați din oraș.

Jur că Troy Kendall are cea mai gălăgioasă voce din lume. Indiferent unde m-aș afla, mi se pare că-l aud nonstop bătând câmpii.

— Și tocmai și-au cumpărat un jacuzzi nou, spune vesel Landon Rhodes, un alt jucător de fotbal american. Unul de zece persoane.

— Tare.

— Știu, nu-i așa?

— Hei, Yvonne! strigă Troy spre masa noastră. Vii diseară la Kav?

Yvonne își dă ochii ei cenușii peste cap când îl aude pe gură-mare al nostru.

— Cine pizda mă-sii e Kav? strigă și ea.

— Greg Kavill? Kav? Kavi? Kav-ster?

— Dacă-i spui în o sută de feluri nu înseamnă că știu cine e, zice arogantă Yvonne și toată lumea izbucnește în râs, chiar și eu.

— Coordonator de joc la Lincoln Public, îi vine în ajutor Landon. Dă o petrecere acasă la el diseară. Poate veni oricine.

Troy se uită la mine, apoi la Scar și Macy.

— Și voi sunteți binevenite, fetelor, normal.

Yvonne ridică din umeri.

— Trimite-mi detaliile. Ne hotărâm mai târziu.

— Așa facem, spune Troy, apoi el și Landon se răsucesc la loc spre prietenii lor.

În clipa în care jucătorii de fotbal își văd din nou de treaba lor, Jeff spune pe un ton coborât și dezaprobator.

— N-ar trebui să vă duceți, ne avertizează el.

Replica lui îmi atrage atenția. Chiar mă gândeam să mă duc. Dacă nu-mi pot petrece seara cu câinii de la clinică, petrecerea din Lincoln ar putea fi ceva distractiv...

Aproape că mă pufnește râsul. Distractiv? *Elizabeth,* mă dojenesc în gând, *ne mai amintim ce s-a întâmplat ultima oară când te-ai dus la o petrecere într-un alt oraș?*

— De ce să nu ne ducem? îl întreabă Macy pe Jeff.

— În primul rând, e în timpul săptămânii...

Fetele izbucnesc în râs.

— Suntem în clasa a douăspea, îi spune Yvonne, chicotind. Avem voie să ieșim și în timpul săptămânii.

— Bine. Mă rog, nu e o gașcă mișto. Am auzit lucruri rele despre Kav și amicii lui.

— Nu poate fi atât de nasol dacă Troy și Lan sunt prieteni cu ei, subliniază Yvonne. În plus, petrecerile fotbaliștilor

sunt de obicei mișto.

— Atunci mă bag, ciripește Macy.

— N-o să vină nimeni la petrecerea aia în afara găștii din Lincoln și *poate* câțiva puști din Darling, spune Scarlett, pe un ton dojenitor. Și gașca din Lincoln e de rahat.

— Atunci nu vreau să merg, zice Macy.

Lângă ea, Yvonne își dă ochii peste cap. Macy se dă după cum bate vântul. Își schimbă părerea cât ai clipi din ochi. Dacă s-ar înființa fan-clubul Charlie Manson, ar fi prima care s-ar înscrie.

În ceea ce privește petrecerea din Lincoln, mi se pare din ce în ce mai ispititoare, dacă aș putea convinge măcar pe una dintre prietenele mele să meargă. De data asta, nu mai pot risca să merg de una singură, dar motivul pentru care îmi doresc să mă duc la petrecere e că acolo e o gașcă total diferită. Să nu fie acolo niciunul dintre elevii de la Darling ca să-mi arunce priviri pline de milă? Mi se pare raiul pe pământ.

— Eu vreau să merg, spun încet.

— Și eu, se bagă Macy.

Yvonne zâmbește ironic. Mă uit pe furiș la Scarlett.

— Vii și tu cu mine? Chiar dacă gașca e nasoală?

Stă puțin pe gânduri.

— Da, ce mama naibii? Îți sunt datoare cu o petrecere după ce te-am abandonat weekendul trecut.

— Marfă, rânjesc eu.

— Și, oricum, puștii de la Lincoln nu sunt la fel de naspa ca gașca din Lex.

Apoi îmi aruncă o replică enervantă.

— Dar tu ești pedepsită.

— Căcat. Ai dreptate.

Mă mușc de buza de jos, mă gândesc și ridic din umeri.

— Cred că o să trebuiască să ies pe furiș.

Și de ce n-aș face-o? În acest moment, părinții mei nu mă pot pedepsi mai mult decât au făcut-o deja. Ce-o să facă, o să-mi demoleze pereții camerei?

— Ba n-o să ieși pe furiș, spune Jeff, sumbru.

Mă-ncrunt la el.

— Nu te supăra, Jeff, dar nu poți să-mi spui ce să fac. Dacă vreau să mă duc la o petrecere, n-ai cum să mă oprești. Și să nu cumva să îndrăznești să mă torni părinților mei, pentru că ăsta ar fi un gest de dobitoc total.

Se înroșește și-mi dau seama că-i trecuse asta prin minte.

— Bine, atunci te duc eu.

Ridic din sprâncene.

— Ce?

— Dacă vrei să mergi, te duc eu.

Se întinde după sticla de apă și ia o sorbitură prelungă, apoi o așază la loc.

— Măcar o să ai acolo pe cineva care să aibă grijă de tine.

Simt un nod de entuziasm în burtă.

— Mă ajuți să ies pe furiș de-acasă?

Jeff rânjește complice.

— Nu e nevoie să ieși pe furiș.

— Dar sunt pedepsită.

— Nu-ți bate capul cu asta. Vorbesc eu cu părinții tăi. Am darul să vrăjesc părinții.

— Vreau să merg și eu, zice Macy, trăgându-l de braț pe Jeff.

El îi aruncă un zâmbet plin de regrete.

— Îmi pare rău, mașina mea are doar două locuri.

Jeff conduce vechiul Audi TT al tatălui său, sau cel puțin așa era înainte de a pleca în Anglia.

— Dacă vine Scarlett, va trebui să-și ia mașina.

— Lăsați-o baltă, spune Scar pe un ton dezumflat. Nu mai merg.

— De ce? întreb, dezamăgită.

E mult mai distractiv când e și Scarlett prin preajmă.

— Aș fi mers doar ca să-ți țin ție companie. Așa că, dacă merge Jeff, nu mai am niciun motiv să vin și eu.

Pentru mine, explicația ei nu are niciun sens. De ce nu putem să ne ținem companie toți trei? Dar Scarlett își ia telefonul și începe să se uite prin el, dându-mi de înțeles că nu are chef să fie chestionată. Așa că o las cum a căzut.

— Hai să ne întâlnim după ore, îmi zice Jeff. Te duc acasă. Acum trebuie să mă văd cu consilierul educațional.

Jeff pleacă, iar noi terminăm de mâncat. Scarlett tace mâlc tot restul prânzului. Îmi dau seama că, nu știu de ce, nu-i convine planul pentru diseară, așa că, în timp ce punem tăvile pe banda rulantă, o asigur:

— Merge Jeff. N-o să pățesc nimic rău.

— Fix din cauza lui Jeff îmi fac griji.

— Au.

Ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Însă îmi dau seama că nu-i pare rău deloc.

— Dar zilele astea nu-ți pasă decât de tine.

Și asta mă doare. Și nici nu cred c-o meritam. Poate c-am rugat-o pe Scarlett să-mi țină spatele weekendul trecut,

dar și eu i-am ținut întotdeauna spatele. O acopeream tot timpul când ieșea cu Matty.

— Jeff e băiat mare, ripostez eu. Dar dacă tot îți faci atât de multe griji pentru el, atunci vino la petrecere cu noi. Așa ai ocazia să stai cu ochii pe el.

— Ți-am spus deja, nu vreau.

Scarlett ridică din nou din umeri și se îndreaptă spre ieșirea din cantină. Nu se uită să vadă dacă o urmez, ceea ce-mi spune că a terminat cu discuția asta. Din păcate pentru ea, eu n-am terminat.

— Haide, Scar, așteaptă-mă.

O prind de braț exact când ajunge la ușă. Are o expresie îngândurată și-și azvârle părul roșcat peste umăr, ca o divă R&B.

— Ce-i? întreabă ea, înțepată.

Mă încrunt, nefericită.

— De ce ești atât de supărată?

— Nu sunt supărată.

— Pari supărată.

— Ei bine, nu sunt.

Își trece părul în cealaltă parte.

— Pur și simplu, nu-mi place că-l târăști pe Jeff la petrecerea aia din Lincoln, când e evident că n-are chef să meargă. Știu că ți-e greu cu dobitocul ăla criminal pe-aici, dar nu trebuie să profiți de prietenii tăi.

— Nu eu l-am rugat pe Jeff să mă ducă, protestez. Voiam să merg *cu tine*.

Scar strânge din buze.

— Cum spui tu, Lizzie. Cred doar că ai fi putut gestiona altcumva lucrurile.

— Beth, îi zic, iritată.

— Poftim?

— Mă cheamă Beth. Ți-am spus asta de un milion de ori, dar tu continui să-mi spui Lizzie.

— Îmi pare rău, *Beth*.

De data asta, când pleacă, nu o mai opresc.

Nu ne vorbim la orele de după-amiază. Chase apare la Istoria muzicii. Îl evit și pe el. În felul acesta, o să mă înstrăinez de toată școala până la finalul zilei.

După oră, trec scurt pe la dulap și apoi mă duc în parcare, ca să mă întâlnesc cu Jeff. E deja acolo și mă cercetează din cap până-n picioare cu ochii lui căprui când mă apropii de el.

— Ești puțin palidă, remarcă el. Va trebui să te duc să-ți dau ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Așa ți se pare acum. Până când o să ai o farfurie de nachos de la Freddie înaintea ochilor.

— Chiar nu mi-e foame, insist, dar Jeff nu vrea să mă asculte.

— Mâncăm ceva, apoi mergem la magazinul de bricolaj ca să pot vorbi cu tatăl tău. Apoi te las acasă, mă duc la mine să fac un duș și să mă schimb și mă întorc la tine pe la 7. Petrecerea nu se încinge până pe la 9 sau 10, dar părinții tăi vor deveni bănuitori dacă te iau atunci. Putem să mâncăm o înghețată sau ceva de genul ăsta până suntem gata să mergem într-acolo.

A planificat toată seara în detaliu. Sunt, în același timp, iritată și impresionată.

— Sigur, spun în cele din urmă, pentru că e clar că n-are rost să mă cert cu tipul ăsta.

O să facă exact așa cum are chef.

— Sincer, nu știu cum o să-l convingi pe tata să mă lase, zic, suind pe scaunul din dreapta al mașinii sale. Încă sunt ofticați pe mine că am plecat pe furiș weekendul trecut.

Jeff zâmbește.

— Ah, tu, necredincioaso.

Pornește motorul.

— Las' pe mine.

După zece minute la magazinul tatei, trebuie să recunosc — Jeff chiar știe cum să vrăjească părinții.

— Mulțumesc mult pentru sfat, domnule.

Jeff mută cutia de cuie în mâna stângă ca să dea noroc cu tata cu dreapta. Are o rangă la subraț, iar eu am în mână două șurubelnițe.

— Nicio problemă, fiule. Mă bucur să aud că muncești cu mâinile. Nu mulți copii de vârsta ta au răbdare pentru astfel de muncă.

— O s-o dau în bară rău de tot, dar știu că am unde să vin dacă am vreo întrebare.

Tata zâmbește și își umflă pieptul.

— Ușa mea îți este întotdeauna deschisă.

Jeff îmi așază o mână peste umeri.

— Și eu vă mulțumesc că mi-ați dat un ucenic.

— O să-i prindă bine un strop de muncă grea, spune tata, cu un hohot zgomotos de râs.

Aproape că-mi vine să vomit când îi văd pe ăștia doi împăcându-se atât de bine. Acasă, tata de-abia dacă zâmbește. Aici, cu Jeff, râde ca o școlăriță emoționată. Nu pricep — de ce nu poate fi așa cu mama și cu mine? Mama

e îngrijorată și isterică jumătate din timp, dar cel puțin ea mai poate zâmbi uneori. Încă râde când urmărește o emisiune amuzantă sau când îi spun o glumă bună. Tata însă umblă peste tot cu o expresie goală, absentă. Ca și cum simplul fapt că ne vede îi amintește de moartea lui Rachel, așa că preferă să se închidă în el.

În timp ce înghesuim cumpărăturile în portbagaj, îl privesc bănuitoare pe Jeff.

— Chiar vrei să construiești un foișor în curtea din spate?

— Ce? Nu mă crezi? rânjește el. Normal că nu construiesc așa ceva. De ce aș construi?

Ridică mâinile.

— Drăguțele astea nu sunt făcute pentru lucru manual.

Urcăm din nou în mașină, iar el îmi aruncă un zâmbet larg.

— Mă pricep sau nu mă pricep?

— Te pricepi, dar eu tot trebuie să mă-ntorc acasă până la unșpe, subliniez.

— O să obțin o prelungire. Adică, am muncit atât de mult la foișor încât am hotărât să luăm o pauză înainte să te aduc acasă, apoi am adormit și ne-am trezit în toiul nopții. Eu m-am panicat, dar apoi mi-am dat seama că tatăl tău ar prefera să nu mergem noaptea cu mașina.

Îmi dau ochii peste cap. Cred că Scarlett nu are de ce să-și facă griji în privința lui Jeff. Pare perfect capabil să se stăpânească în orice situație.

— Ce mai poveste! Părinții tăi n-o să te toarne că n-ai construit niciun foișor?

— Ah, păi chiar construim un foișor. Doar că nu-l meșteresc eu. Și părinții mei n-o să stea de vorbă cu ai tăi.

Se uită la mine.

— Nu te supăra.

Vrea să spună că părinții mei nu sunt suficient de bogați.

— Nu mă supăr.

Deși mă supăr așa, puțin, pentru că familia lui Jeff nu e cu nimic mai bună ca a mea. Da, au foarte mulți bani, dar nu banii dau valoare unei persoane.

Cel puțin nu după mintea mea.

Cinci minute mai târziu, Jeff oprește în fața localului mexican. Mie tot nu mi-e foame, dar mă îndoiesc că mă va asculta dacă-i spun. Mă-ntreb dacă Rachel știa cât de dominator poate fi Jeff. Sincer, m-ar fi deranjat dacă iubitul meu ar fi fost ca Jeff, să facă toate planurile și să nu

asculte când aș spune ceva care nu s-ar potrivi cu ce vrea el să facă.

Alung iute toate gândurile negative. Îl transform într-un monstru acum și nu e deloc așa. Jeff e un băiat de treabă. E doar foarte hotărât. Hotărârea poate fi o trăsătură pozitivă.

În plus, dacă n-ar fi fost el, aș fi rămas acasă în seara asta, stând într-un dormitor fără ușă și holbându-mă în gol pentru că părinții mei mi-au luat telefonul.

Așa că, atunci când Jeff se răsucește spre mine și întreabă:

— Împărțim niște nachos sau ce facem aici?

Eu zâmbesc larg și răspund:

— Categoric.

12

După cum a plănuit, Jeff mă ia pe la 7 și cumpărăm niște înghețată. Vorbește tot timpul despre Anglia, dar mie îmi convine, pentru că nu țin să vorbesc despre mine.

Înainte de petrecere, ne oprim acasă la Jeff.

— Trebuie să schimb mașina. Asta e prea scumpă ca s-o iau în Lincoln, explică el, trecând de porți și înaintând pe aleea care duce — nu am cum să-i spun altcumva — spre conacul său.

Nu știu cu ce se ocupă tatăl lui Jeff, dar au grămezi de bani.

Parcurge aleea circulară care duce în fața casei și oprește în dreptul unei intrări secundare.

— Așteaptă aici, zice el.

Locuința noastră întreagă poate intra într-o singură aripă a casei lui Jeff. N-am fost niciodată înăuntru, dar Rachel spune că-i amintește de o casă pe care o văzuse într-o revistă și că atunci când vorbea înăuntru, se auzea ecoul. Adică *spunea*. Atunci când era în viață.

În spate, e o piscină interioară cu tobogan și jacuzzi. În ciuda acestei recuzite, Jeff nu dă niciodată petreceri aici. Rachel spune — *spunea* — că e foarte exigent în privința oamenilor pe care-i primește în casa lui. Presupun că de-asta aștept afară, în loc să-mi ofere un pahar de apă sau ceva de genul ăsta.

Brusc, mă cuprinde un mic atac de panică. Ce naiba fac eu pierzând vremea cu iubitul lui Rachel? Mi se pare ciudat, ca o trădare într-un fel și...

Și nu mai e iubitul ei, trebuie să-mi reamintesc. Rachel nu are niciun iubit, pentru că Rachel nu mai e în viață. Și de fapt „nu pierd vremea" cu Jeff. Îmi face un favor în seara asta și-i sunt recunoscătoare, dar nu mă interesează deloc să încep o relație cu el.

Indiferent că ea e moartă sau nu, Jeff va rămâne pentru totdeauna iubitul surorii mele.

Jeff se întoarce, zornăind niște chei. S-a schimbat într-o cămașă elegantă albastră și largă, doar pe jumătate băgată în jeanși. Arată spre spatele casei.

— Mă-ntorc imediat.

— Pot să vin cu tine la mașină.

— Neah.

Îmi face un semn din mână. Poalele cămășii îi flutură când o ia la fugă.

Cobor privirea spre blugii și spre tricoul meu. Mi-ar plăcea să port o fustă, dar tata n-ar fi crezut că mă duc să ajut pe cineva să construiască un foișor dacă m-aș fi îmbrăcat ca de petrecere.

Un minut mai târziu, Jeff apare într-o berlină frumoasă cu patru uși.

— Hai sus.

Sui și admir interiorul curat.

— Îmi cer scuze pentru gunoiul ăsta, spune el, dar nu pot să-mi risc mașinuța.

Gunoi? Mașina asta e la fel de frumoasă ca a mea.

— A cui e?

— A băiatului lui Debbie.

— Debbie?

— Menajera noastră.

Jeff îmi întinde un cablu.

— Conectează-te și bagă niște muzică.

Șovăi, cu mâna pe mânerul portierei. Poate că ar trebui să luăm alt mijloc de transport. Mașina mea care merge foarte bine stă în garaj, acasă. Jeff se pricepe atât de bine să-l convingă pe tata de orice, așa că poate magia lui ar merge și în privința mașinii mele.

Deschid gura ca să-i fac această sugestie, dar Jeff apasă pedala de accelerație și pornește ca din pușcă pe alee.

— Ce se întâmplă dacă o forțezi? întreb în timp ce-mi prind centura de siguranță.

— Nu-i problema mea. Cred că au asigurare sau ceva de genul ăsta, zice el plat.

Îmi trec mâna peste tapițerie. Mașina miroase vag a lămâi și totul e foarte curat. Chiar și covorașele de pe jos arată ca și cum ar fi fost aspirate de curând. Oricine ar fi fiul menajerei, își iubește mașina la nebunie.

— Sper să nu pățească nimic mașina.

— Nu-ți face griji, spune Jeff. Dacă i se întâmplă ceva, probabil va primi una nouă de la compania de asigurări.

Nu știu exact cum funcționează asigurările, dar Jeff pare foarte încrezător. În plus, îl cunoaște pe fiu mai bine decât mine. Mă silesc să mă relaxez pe pernele scaunului.

— OK.

Jeff se întinde și mă strânge de umăr.

— Uită-te la tine, ce grijulie ești. Foarte drăguță.

Ignor senzația de disconfort când iubitul lui Rachel îmi spune că sunt „drăguță". Jeff îmi face o favoare. Dacă vrea să-mi spună că sunt drăguță, n-are decât.

Mergem o vreme în tăcere. Mintea îmi zboară înapoi, la școală și la Chase. Mă-ntreb dacă ar fi mai bine în cazul în care ar pleca. Asta e școala lui Rachel. Numele ei este pe o plăcuță „in memoriam" de lângă cabinetul de muzică. Amintirile acestea îl deranjează, nu-i așa? Și *eu* îmi doresc să scap de toate amintirile astea, așa că pentru el trebuie să fie la fel de nasol.

— Crezi că Chase ar trebui să plece de la Darling? îl întreb pe Jeff.

Probabil că și el e bântuit de Rachel, deși nu prea pare. Cei doi ani în care a fost plecat l-au ajutat, cred, mult. În locul lui, aș fi rămas la Londra.

— Chase?

— Charlie Donnelly.

— Îi spui Chase?

Mă foiesc pe locul meu când aud tonul neîncrezător al lui Jeff.

— Mi-a spus că așa îl cheamă.

Jeff oftează prelung.

— Lizzie — adică, Beth, ești prea inocentă pentru binele tău. Dacă-i spui pe numele de alint, o să creadă că l-ai iertat pentru ceea ce a făcut.

— Iar tu nu crezi c-ar trebui... iertat, nu-i așa? punctez eu.

— Nu. Ți-a omorât sora, spune Jeff, pe un ton plat.

Inutil să-i spun că nu mai era cazul să-mi aducă aminte.

Mă scurg pe scaun, iar vinovăția îmi apasă greu pe umeri. Da, Charlie a lovit-o cu mașina pe Rachel. Da, este responsabil de moartea ei. Dacă aș fi știut că Chase e Charlie, aș fi fugit mâncând pământul. În schimb, m-am aruncat în brațele sale și acum regretăm amândoi.

Mai mult decât atât, nu cred că eu regret mai mult ca el, ceea ce înseamnă că merit și mai puțin iertarea decât Chase. Ar trebui să-l urăsc. Aceeași silă care se simte în cuvintele lui Jeff când vorbește despre Chase ar trebui să se regăsească și în vorbele mele. Ar fi trebuit să mă gândesc la porecla Manson și ar trebui să fiu aceea care să-l vorbească de rău pe la spate. Ar trebui să mă duc zilnic în biroul directorului, cerând să fie exmatriculat de la Darling High.

Dar nu fac nimic din toate astea. Nu pot să nu mă gândesc nonstop la petrecere, la conexiunea dintre noi și apoi la *sex*. La ora de Educație sanitară, discuți despre bolile venerice și despre alte primejdii de ordin fizic. Nu e nicio discuție despre pericolele emoționale. Iar mie nu mi-a vorbit nimeni acasă despre toate acestea. Mama mi-a dat o carte cu păpuși de la American Girl despre educația sexuală și Rachel a spus că sunt prea mică pentru a mă gândi măcar la așa ceva.

— Hei, am ajuns, anunță Jeff, întrerupându-mi șirul de gânduri invadate de sex. Uau, locul ăsta arată mai căcăcios decât îmi imaginam.

Se întinde pe lângă mine și deschide torpedoul. Un obiect negru și lucios sclipește amenințător în lumina vagă din interiorul mașinii.

— Ăsta e... O, Doamne, ai un *pistol*? întreb cu gura căscată.

El închide iute torpedoul.

— Suntem în Darling, Beth. Toată lumea are armă. Tatăl tău le vinde la magazinul lui de bricolaj.

— Da, dar nu are un pistol în torpedou, mormăi, coborând din mașină.

— Uită-te la haznaua asta.

Vine lângă mine, pe trotuar.

— Ar trebui să iau *fata* cu mine înăuntru.

Mi-l imaginez pe elevul eminent Jeffrey Corsen plimbându-se în sus și-n jos cu un pistol vârât în elasticul blugilor lui de 300 de dolari, de la Citizens of Humanity, și mi se pare atât de amuzant încât îmi mușc obrazul de dinăuntru ca să nu izbucnesc în râs. Nu-mi vine să cred că și-a numit arma *fata*.

— Mă bucur că nu o iei cu tine, reușesc să spun, pe un ton civilizat.

El se încruntă și mă împinge ușor înainte.

— Locul ăsta pare că ar trebui demolat. Ești sigură că vrei să intri?

— Am bătut drumul până aici — e o prostie să plecăm fără să vedem cum e. Și nici nu cred că e atât de rău.

Casa e mică, dar îngrijită. Peluza e frumos tunsă și are jardiniere la ferestrele din față.

— Ești prea de treabă.

Urcă repede scările și apasă soneria. Ușa se deschide și își face apariția o fată frumoasă, cu păr nemaipomenit și cu niște ochi profunzi și întunecați.

— Da? spune ea, ridicând din sprânceană.

Jeff e absolut luat prin surprindere. Se bâlbâie.

— Eu... Noi suntem... Noi...

Face semn cu degetul mare peste umăr. Îi ocolesc brațul cu privirea și încerc să-l ajut.

— Am venit la petrecere.

— Ah, poftiți înăuntru. Nu avem voie să bem alcool în casă. Fără droguri și trebuie să suflați în chestia asta înainte să vă întoarceți acasă cu mașina.

Face un semn spre un aparat mic și negru așezat pe o măsuță.

— Ești sigură că e o petrecere? Sunt mai multe reguli decât la Clubul din Darling, glumește Jeff. Dacă vrei mai multă distracție, aș putea găsi eu ceva pentru noi. Cum te cheamă?

— *Noi,* adică tu și amica ta? Nu ai nevoie de numele meu pentru asta.

Se întoarce, fluturându-și părul lucios, și se îndepărtează.

— Mamă, ce nemernică, spune Jeff în gura mare.

— Jeff.

Îl trag de braț, stânjenită. Din fericire, nu cred că frumusețea aia de fată l-a auzit.

— Pe bune, eram amabil. N-ar lăsa-o să intre la Clubul din Darling nici dacă i-ar implora în genunchi.

E posibil să aibă dreptate, dar asta nu pentru că fata n-ar avea ce să caute acolo. Ci pentru că, în esență, Clubul din Darling e o adunătură de boșorogi albi care au crescut cu ideea că segregarea este cheia unei societăți împlinite, cel puțin după părerea mamei lui Scarlett, care tricotează, în timpul ei liber, căciulițe feministe.

— Vrei să plecăm? întreb, deoarece mă simt din ce în ce mai prost în apropierea lui Jeff.

Pare că mai are puțin și declară război oamenilor care găzduiesc petrecerea.

— Hai să vedem. Poate că mai departe de ea e mai bine.

Mă prinde de braț și mă trage spre coridorul de unde pare să vină zgomotul. Trecem printr-un living și printr-o bucătărie imaculată și ajungem în curtea din spate, pe o terasă.

Aici sunt vreo 30 de oameni și mi se pare că toți se întorc să se holbeze la noi când ieșim din casă. Unii sunt fie în jacuzziul din colțul curții, fie în jurul acestuia. Vreo opt băieți, dintre care jumătate dezbrăcați de cămașă, joacă o partidă de fotbal american. Restul sunt răsfirați pe terasa de lemn sau pe pelouză.

— Ah, la naiba, uite-l pe Manson.

Glasul lui Jeff se ridică, atingând un nivel deranjant.

— Ce mama dracului caută aici?

Manson?

Mă răsucesc în direcția indicată de Jeff și-l zăresc pe Chase pe un șezlong, undeva în spate, fumând o țigară. O altă fată drăguță, cu părul împletit în codițe, stă la picioarele lui. E întuneric acolo unde se află ei și probabil de aceea nu i-am văzut din prima.

Nu-mi vine să cred că e aici. Unul dintre motivele pentru care voiam să vin la petrecerea asta era să-mi abat atenția și să nu mă mai gândesc obsesiv la tipul ăsta. Dar el e *aici*. Cum de-i cunoaște pe puștii ăștia din Lincoln...

Pe vremuri locuia în acest cartier, îmi amintesc dintr-odată. Așa a spus cineva de la școală, că mama lui Chase stătea în Lincoln înainte de a se mărita cu primarul din Darling. Asta înseamnă că și-a petrecut verile aici.

— Manson? Nu e nimeni aici cu numele ăsta.

Un băiat înalt și bine legat urcă treptele terasei.

— Tu cine ești?

Jeff ignoră întrebarea și continuă să vorbească:

— Charles Donnelly e fix acolo. A omorât-o pe sora lui Beth acum trei ani și tocmai a ieșit de la pușcărie. Nu-i așa, Manson?

Simt că mă înroșesc din cap până-n picioare. Dacă mi s-ar prăbuși casa în cap fix în clipa asta, aș fi extrem de fericită. În schimb, privesc cum toată lumea se întoarce către Chase. Din cauza mea, se află fără să vrea, din nou, în centrul atenției.

Cred că de-asta nu-l pot urî. Îl urăște restul lumii în locul meu.

Deschid gura ca să explic, dar băiatul de pe trepte vorbește primul.

— Frate, știam deja. De ce crezi că am dat petrecerea? E petrecerea de bun-venit a lui Chase.

Termină de urcat scările până când ajunge, practic, nas în nas cu Jeff.

— Iar tu ne strici cheful, așa că de ce nu-ți iei mai bine gagica și nu vă cărați de-aici?

— De parcă aș fi vrut să o ard cu niște rataţi ca voi!

Jeff mă apucă de braț.

— Plecăm. Aici oricum pute. M-am căcat în toalete mai frumoase.

Băiatul se apropie și mai mult de noi.

— Ne pare rău, zic eu iute. Plecăm imediat.

De data asta eu îl prind pe Jeff de braț și-l trag după mine. Nu se împotrivește, dar se văicărește.

— De ce ai spus că-mi pare rău? Nu-mi pare rău deloc. Tipii ăștia sunt niște cretini. Cine dă o petrecere de bun-venit pentru un criminal? Nimeni, în afara unor ticăloși.

— Jeff, ei sunt vreo treizeci și noi doar doi, șuier eu. Poți să taci înainte să ne spulbere?

El se smulge din strânsoarea mea.

— Tu cu cine ții?

— Ce tot spui acolo?

Ajungem pe trotuar, iar el îmi aruncă o privire care-mi înfiorează brațele golașe.

— Te întreb de ce-i tot iei apărarea lui Manson, spune el pe un ton coborât.

Vinovăția mă face să bat în retragere.

— Nu-l apăr mereu. L-am apărat o singură dată și asta pentru că voi toți mă scoteați din minți. M-am săturat să tot aud de el.

— Atunci ar trebui să te duci la director și să ceri să fie dat afară.

— Nu. Nu vreau.

Dar nu mă gândisem oare la asta pe drum încoace? La cât de ușoară mi-ar fi existența dacă n-aș avea de-a face cu Chase în fiecare zi?

Jeff scutură din cap și se duce la portiera șoferului.

— Nu te înțeleg, spune el peste plafonul mașinii. Manson aduce numai rele. E absolut dezgustător, în pizda mă-sii, să te văd pe tine și pe el în aceeași școală, cu atât mai mult la aceleași ore. În plus — arată spre ușa de la intrare în casă —, uită-te la gunoaiele cu care umblă. Așa ceva nu are ce să caute în Darling. Tu ești singura care-i poate convinge să-l exmatriculeze.

— Nu e adevărat.

— Ești sora ei.

Trăsăturile i se oțelesc.

— Rach nu și-ar dori ca surioara ei să meargă la aceeași școală cu ucigașul ei.

Mă doare inima când îl aud folosindu-i numele de alint.

— Rachel nu mai e, spun șovăitor.

Furia i se citește în priviri.

— Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, ce-ar fi s-o faci de dragul meu?

— Eu...

— Crezi că *mie* mi-e ușor să-l văd în fiecare zi? A răpit de lângă mine persoana care mi-era cea mai dragă din lume. Pentru mine, Rachel era *aleasa*.

Declarația lui pasională nu mă convinge pe deplin. Jeff și Rachel aveau 16 ani când au început să iasă împreună — mi se pare cam prea devreme ca Jeff să știe că ea era *aleasa*. Și chiar dacă erau suflete pereche, nu știu cum să-i explic lui Jeff că mi se pare greșit din multe puncte de vedere să-l gonesc pe Chase de la Darling. Dacă se va întâmpla așa, cred că nu mă voi împotrivi, dar nici nu voi milita activ în favoarea exmatriculării.

— Deci? întreabă Jeff.

— Nu mi se pare corect.

El pufnește disprețuitor.

— Bine. Poate ai nevoie să te mai gândești puțin.

Deschide portiera și intră în mașină, apoi, înainte să pot reacționa, demarează, lăsându-mă în fumul care iese din țeava lui de eșapament.

— Jeff! Jeff!

Alerg după el. În față e un indicator pe care scrie STOP. O să-l prind acolo din urmă. Alerg și mai repede, dar Jeff nici măcar nu oprește. Virează în viteză și, când ajung la intersecție, luminile din spate ale mașinii sunt deja la un kilometru depărtare.

— Nenorocitule! strig după el.

Nu-mi vine să cred că m-a abandonat aici. Nici măcar nu am telefon!

Îmi înfig degetele în păr, încercând să nu intru în panică. Ce trebuie să fac acum? Oare se va întoarce după mine? Oftez șovăitor și mă ghemuiesc la pământ.

E ceva în neregulă cu mine. În mod clar. Jeff e mai ofticat din cauza lui Chase decât sunt eu. Rachel e sora mea. Jeff a ieșit cu ea mai puțin de un an. Dar el nu poate suporta să se afle în apropierea lui Chase. Eu în schimb îi iau apărarea, exact așa cum m-a acuzat Jeff.

Și faza e că mă simt vinovată pentru că nu-i țin partea și *mai mult*.

Nu mai știu ce se petrece cu mine. Sunt confuză. În privința tuturor lucrurilor. Nu am nicio direcție. Nu am obiective profesionale. Nu am nicio pasiune. N-am pe cineva care să mă ducă acasă.

Stau pe un trotuar dintr-un alt orășel, unde nu cunosc pe nimeni, în afara tipului care mi-a ucis sora. Iar el nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Nimeni nu vrea. Scarlett e supărată pe mine. Jeff e supărat pe mine. Părinții mei mă urăsc.

Mă ridic în picioare. Poate dacă aș fi mai... Mai cum? Mai ascultătoare? Ca un roboțel?

La naiba cu toate astea. Vreau să am și eu o viață. Vreau să mă distrez. Toți oamenii ăștia îmi înăbușă ultima urmă de viață din mine, spunându-mi ce ar trebui și ce n-ar trebui să fac. Inclusiv Chase. Am terminat-o și cu el. Spune că nu vrea ajutorul meu și că nici nu are nevoie de el. Atunci n-o să i-l dau și gata. Nu-l merită.

— Te-a lăsat aici? întreabă un glas profund din spatele meu.

Mă-ntorc și dau cu ochii de un necunoscut. Mijesc ochii. E cineva din casa lui Kavill?

— Cum ți-ai dat seama?

Băiatul rânjește.

— Am văzut toată tărășenia de la mine de pe verandă. S-a supărat din cauza petrecerii lui Kav? E cam puritan, dar poți veni la mine acasă. Nu am jacuzzi cum are Kav, dar îți pot oferi alte distracții.

— Parcă ai fi personajul negativ dintr-un roman de Stephen King, îi spun direct.

În mod surprinzător, băiatul își lasă capul pe spate și izbucnește în râs.

— Ai vorbele la tine, nu-i așa? spune el, întinzând mâna. Eu sunt Jay Tanner. Sunt coleg de școală cu Kav.

Își scoate telefonul.

— Uite, am numărul lui chiar aici. Sună-l și întreabă-l.

Jay habar nu are că sunt în totalitate abandonată. Crede că-i cunosc pe puștii din casa lui Greg Kavill și că am plecat pentru că petrecerea era plicticoasă. Mi-e prea rușine să recunosc că nu-l cunosc deloc pe Kav, așa că spun:

— Nu, e-n regulă.

— Atunci vino-ncoace. O să te distrezi, zice el. Promit.

Mă pomenesc urmându-l când traversează și o ia pe stradă. N-a mințit. Stă la câteva case distanță de Kav. Aud muzica de la petrecere în timp ce mergem pe trotuar. Sunt multe lumini aprinse înăuntru și, din câte constat, și aici sunt mulți copii. Simt cum îmi crește moralul.

— Eu sunt Beth, îi spun.

— Mă bucur de cunoștință, Beth. La ce liceu mergi?

— La Lex, mint eu.

Dacă aș spune Darling, ar intra la bănuieli.

— Îl cunosc pe Harvey Bassett. Ai vreun curs comun cu el?

Urcăm cele trei trepte ale verandei din fața casei. El îmi ține ușa deschisă.

— Lex e o școală mare, răspund, pentru că habar nu am cine e Bassett.

— Da, e adevărat. Pe Kav de unde-l știi?

— Prin prietenul unui prieten.

Locul e mai mic pe dinăuntru decât pare din exterior. Poate că din cauza muzicii. E atât de tare, că seamănă cu un atac fizic, dar măcar nu mai trebuie să răspund unor întrebări incomode.

Jay face un gest care imită băutul. Dau din cap. Ridică un deget și dispare undeva, în casă. Nimeni nu se uită urât la mine. Nimeni nu observă măcar că sunt aici. Dansează, se pupă pe canapea sau se joacă un joc video. Mă relaxez și-l aștept pe Jay să se întoarcă.

Revine cu două pahare roșii de plastic. Îl iau pe-al meu și sorb prudentă. Un gust mai degrabă dulce, nu amar, îmi ia limba prin surprindere.

— Îți place? îmi strigă el în ureche.

Ridic degetul mare. Dacă e alcool în pahar, nu știu, nu-i simt gustul. Iau o înghițitură zdravănă. Și încă una. Și încă una, până-I golesc de tot.

— Mă duc să ți-l umplu, strigă el.

Dau din cap recunoscătoare, dar trebuie să mă opresc imediat ce se întoarce cu spatele la mine. Datul din cap mă amețește. Simt cum mi se înmoaie picioarele. Întind un braț ca să mă echilibrez. Mă hotărăsc că trebuie să mă așez.

Găsesc niște trepte și mă trântesc pe prima dintre ele, ignorându-i pe cei doi de mai sus, care practic și-o trag.

Jay se întoarce cu alte două pahare și cu un rânjet larg pe față. *De ăsta o să trag mai mult,* îmi spun în gând. Dar e atât de bun!

Foarte bun.

Cred c-o să mai beau unul.

Sau poate două. Da. La două mă opresc.

13

Mă trezesc în zgomot de picamer. E cel mai gălăgios și enervant sunet pe care l-am auzit vreodată. E atât de zgomotos, încât aproape că mi se face rău de la el — stomacul mi se întoarce pe dos de câteva ori, iar greața îmi cuprinde gâtul ca niște liane bolnăvicioase de iederă.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că zgomotul acela asurzitor este, de fapt, la mine în cap și nu vine din exterior. Și mă simt rău pentru că sunt beată.

Mârâi ușurel și-ncerc să-mi dau seama unde sunt. Când descopăr răspunsul, stomacul mi se întoarce și mai rău pe dos.

Jay e întins lângă mine.

Mă împotrivesc greții și încerc să mă concentrez. Camera e învăluită în întuneric, dar nu sunt draperii la ferestre și razele lunii pătrund înăuntru. Ne aflăm pe un pat dublu, cu un spațiu de vreun metru între noi. El sforăie ușurel. Amândoi suntem complet îmbrăcați.

Aproape că mă prăbușesc de ușurare. Sunt încă îmbrăcată. Ah, slavă Cerului! Mă uit iute în jurul meu prin dormitorul mic și nu găsesc niciun semn că, la un moment dat, aș fi fost dezbrăcată. Cuvertura este încă pe pat, ușor mototolită de la trupurile noastre. Nu sunt folii goale de prezervative și nici lenjerie împrăștiată pe podea.

Totuși, asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic. Poate că ne-am îmbrăcat imediat după aceea. Poate — îmi vine din nou să vomit — nici nu am folosit protecție.

Lacrimile îmi inundă ochii. O, Doamne. Măcar săptămâna trecută, cu Chase, eram absolut trează. Știam ce fac. Doar pentru că am regretat după aceea nu înseamnă că m-a constrâns cineva s-o fac. *Voiam* să fac sex în seara aceea.

De data asta...

Panica mi se împrăștie prin vene. Îl zgâlțâi pe Jay, violent, de umăr.

— Trezește-te, îl implor.

Deschide ochii în mijlocul unui sforăit și scoate, speriat, un zgomot care e o combinație între un horcăit și un scheunat.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Ar fi aproape amuzant dacă n-aș fi atât de aproape de a borî și de a face o criză de nervi.

— Ce... ce am făcut? întreb, implorându-l din priviri. Nu-mi amintesc nimic. Ne-am...

Înghit dureros în sec.

— Ne-am făcut de cap?

Spre uimirea mea, Jay râde.

— Ăăă, nu.

— Nu?

Sunt sceptică, pentru că altfel de ce m-aș afla în dormitorul unui băiat?

— Nu, mă asigură el, lăsându-se pe o parte, cu fața la mine.

I se închid ochii și adaugă:

— Sunt gay, Beth. Ți-am zis asta de vreo cinci ori. Știi, când tot încercai să te giugiulești cu mine.

Simt cum mi se încing obrajii de rușine. Amintirile ies vag la suprafață și... Da, îmi amintesc cum își îndepărta gâtul de buzele mele și-mi tot spunea că, deși sunt o fată foarte drăguță, nu sunt deloc genul lui. Și apoi m-a dus la etaj, după ce am recunoscut că nu am cum să ajung acasă și nici unde să-mi petrec noaptea.

— Hai, vino înapoi în pat, zice el somnoros. Eram gata să ațipesc când ai sărit pe mine.

Era gata să ațipească? Când veniserăm aici, la etaj? Mi se pare că asta s-a întâmplat acum câteva ore. Mijesc ochii și mă uit la ceasul deșteptător de pe noptieră: 12:34 AM. Nici măcar nu e foarte târziu. Și, deși nu am telefon, am niște bani la mine. Pot să chem un taxi și să mă duc acasă în loc să-mi petrec noaptea la un tip pe care nici măcar nu-l cunosc.

Dacă părinții mei mă așteaptă treji, ceea ce sunt convinsă că vor face, mă voi preface, pur și simplu, că m-a adus Jeff. O să le servesc aceeași poveste tembelă pe care voia să le-o recite Jeff, despre cum am adormit după ce am construit imbecilitatea lui de foișor. Oricum părinții mei o vor lua razna, dar o vor lua razna mai tare dacă nu vin acasă într-o noapte din cursul săptămânii. Să întârzii e mai bine decât să nu vin acasă toată noaptea.

Când mă gândesc la Jeff, furia mi se combină cu greața din stomac. Nu-mi vine *să cred* că m-a lăsat aici.

— Pot să sun de pe telefonul tău? îl întreb pe Jay.

Nu deschide ochii, dar spune:

— Mmm-hmm. E pe birou.

Mă dau jos de pe saltea cât pot de încet, dar în clipa în care trupul meu e la verticală, un val de greață mă izbește ca un tren de mare viteză. Voma îmi ajunge repede în gât și, în loc să mă duc spre birou, fug pe hol în căutarea unei băi. Ajung la o toaletă exact la timp ca să borăsc fiecare strop de alcool pe care l-am băut în seara asta, dar și resturile de nachos pe care le-am mâncat mai devreme, cu Jeff. Sunt sigură că zgomotul pe care l-am făcut l-a trezit pe Jay și pe oricine altcineva mai era în casă, dar mă simt de un milion de ori mai bine după ce-mi golesc stomacul.

Mă rog, într-un fel. Fizic, da, mă simt mai bine. Emoțional, sunt un dezastru, în pizda mă-sii.

Mă ridic șovăitor în picioare și mă spăl la chiuvetă. Când mă uit în oglindă, îmi văd ochii injectați, părul încurcat și fața albă ca varul. Pe obraji curg câteva lacrimi. Le șterg ușor, cu dosul palmelor.

Ce mama naibii mi se întâmplă? Parcă nu mă mai pot controla și urăsc chestia asta. Urăsc persoana care mă privește din oglindă. Eram supărată și panicată pentru că Jeff m-a abandonat în acest cartier necunoscut și, în loc să reacționez ca un om echilibrat, m-am dus la o altă petrecere ciudată și am încercat să sărut un gay.

Teama mă cuprinde când îmi trece prin cap un alt tip de scenariu. Dacă Jay n-ar fi fost gay? Dacă n-ar fi fost un gentleman? Am băut mult prea mult și am fost inconștientă ore întregi. Putea să mi se întâmple ceva. Ceva foarte rău.

Mi se preling pe obraz și alte lacrimi. Le șterg. Inspir profund și mă silesc să mă privesc în ochi, în oglindă. Îmi citesc rușinea pură de pe chip.

— Nu ești persoana asta, îmi șoptesc.

Tot nu știu cine sunt.

Dar știu că nu sunt fata *asta*.

Îmi ridic bărbia, apoi ies din baie și intru la Jay în dormitor. Îi iau telefonul, ies din nou pe coridor și formez numărul de telefon al singurei companii de taxiuri pe care l-am învățat pe dinafară. Din păcate, e o firmă mică din Darling, cu numai câțiva șoferi, așa că mi se spune că va dura cel puțin 20 de minute până când va ajunge cineva să mă recupereze.

— E în regulă, îi spun dispecerei.

Cred că în acest moment nu mai are nicio importanță dacă ajung acasă la 12:45 sau la 1:00 sau la 1:15 AM, nu-i așa?

Plec din casa lui Jay străduindu-mă să fac cât mai puțin zgomot cu putință. Sunt câțiva puști adormiți pe canapelele din living, dar nimeni nu se trezește la zgomotul pașilor mei. Încă îmi zvâcnește capul când ies în aerul rece al nopții, dar măcar stomacul mi s-a liniștit. Și răsuflarea îmi e mentolată, grație apei de gură cu care m-am tratat în baie la Jay.

— Sigur nu vrei să te duc cu mașina?

E atâta liniște pe stradă încât aud glasul fetei de la câteva case distanță. Tresar alarmată și, instinctiv, mă ascund după șirul de tufe care separă casa lui Jay de cea de alături.

— Neah, e OK, spune un glas înăbușit de băiat. Prefer să merg pe jos.

Habar nu am de ce anume îmi e atât de frică. Sunt clar niște puști care pleacă de la petrecerea lui Kav, nu vreun criminal în serie care bate cartierul în căutarea prăzii.

Trag cu ochiul, dar nu deslușesc foarte bine siluetele din umbră. Sunt prea departe de mine. Apoi motorul unei mașini vuiește în noapte și două faruri străpung întunericul — un mic hatchback dă cu spatele pe aleea lui Greg Kavill. Câteva secunde mai târziu, mașina trece în trombă pe lângă tufișuri.

Expirând ușurel, ies din absurda mea ascunzătoare. Taxiul mă va lua chiar din fața casei lui Jay. Mă decid să mă așez pe trotuar și să aștept, în loc să rămân pe verandă. M-am aruncat în brațele bietului om de mai multe ori în seara asta — aș putea măcar să dispar fără să fac valuri de pe proprietatea lui.

Scot fără să vreau un geamăt îngrozit și îmi acopăr fața cu mâinile. Cum de mi se întâmplă așa ceva? Cum de noaptea asta s-a transformat într-un așa mare dezastru?

Jeff m-a abandonat. M-am îmbătat. Am încercat să mă giugiulesc cu cineva.

Gem din nou, dar sunetul slab nu mi-e suficient să eliberez toate lucrurile urâte pe care le simt. Așa că țip în palme:

— AAAAAAAHHHHHH!

— Pe bune?

Ridic iute capul la auzul vocii.

— Nu, șoptesc, mai mult pentru mine decât pentru el. Pleacă, Chase. Te rog.

— Ce cauți aici? E aproape 1 noaptea și mâine avem școală.

— Și tu mergi la școală, șuier eu. Tu de ce ai voie să stai atât de târziu în oraș și eu nu?

— Eu rezist și dacă nu dorm. Tu, pe de altă parte, arăți de parcă ești pe punctul să leșini. Ești OK?

Îl ignor, vârându-mi din nou fața în palme. Nu mă pot certa cu el în clipa asta. Frumos, nu? Mi-am pierdut virginitatea cu el și nici măcar nu-l pot privi în ochi. Iar faptul că pare sincer îngrijorat de soarta mea nu face decât să înrăutățească lucrurile.

— Beth, spune tăios. Uită-te la mine.

— Nu, mormăi în palme. Gata, pleacă, Chase. Nu ai ce să vezi aici.

— Bine. Cum vrei tu.

Aud niște pași.

Inima mea își accelerează ritmul, pentru că, după ce pleacă, eu rămân din nou singură, aici, atât de târziu în noapte. Nu că aș fi vrut să rămână sau ceva de genul ăsta, dar...

Nu știu ce vreau.

Zgomotul pașilor lui se estompează și, în cele din urmă, ridic capul. Chiar pleacă. Pleacă, pur și simplu. Mă uit la spinarea sa înveșmântată în negru. Poartă din nou hanorac. Totuși, blugii lui nu sunt negri. Sunt albaștri și atât de uzați, încât zici că au fost spălați de o mie de ori până acum. Silueta lui înaltă se micșorează pe măsură ce se îndepărtează de mine. Îl tot privesc, căci ce altceva pot să fac? Am foarte mult timp de pierdut până la venirea taxiului.

Când ajunge în capătul străzii, se oprește la același semn STOP spre care am alergat mai devreme, când Jeff a accelerat ca un nenorocit absolut ce este.

Mijesc ochii. Chase rămâne neclintit preț de câteva clipe. Apoi, foarte încet, se întoarce și vine spre mine. Pulsul mi-o ia razna.

Până când ajunge din nou în dreptul meu, simt că inima e gata să-mi spargă pieptul.

Ochii lui albaștri îmi cercetează chipul. Apoi mă întreabă cu glasul ușor răgușit:

— Ți-a făcut cineva vreun rău?

Scutur din cap că nu.

— Ești sigură? Pentru că e limpede că ai plâns.

Își trece ambele mâini prin părul răvășit, încercând să și-l dea la o parte de pe față.

— De ce mama naibii ești aici, Beth? Nu ești prietenă cu Kav sau cu Maria sau cu gașca lor. Și sunt convins că nu

ești prietenă cu cei din gașca lui Tanner.

— Dar ce-are Jay? întreb, apărându-l în mod ciudat pe un băiat pe care nu-l prea cunosc.

Dar a fost amabil cu mine în seara asta și nu-mi place disprețul din vocea lui Chase. Nu are niciun drept să condamne pe nimeni.

— Jay n-are nimic. Despre gașca lui frati-su vorbesc. Dave e traficant de droguri, spune plat Chase. Dar presupun că știai deja, dacă tot o ardeai pe la el pe-acasă în seara asta.

Din câte îmi amintesc, nu am cunoscut niciun Dave și brusc mă bucur că Jay nu ne-a făcut cunoștință. Mă simt puțin aiurea, totuși, pentru că informația că cineva din casa aceea vinde droguri îmi confirmă ceea ce știam deja — aș fi putut-o păți rău de tot, dacă Jay n-ar fi avut grijă de mine.

— Păi, nu mi-a făcut nimeni nimic și sunt bine mersi. Așa că poți să pleci, îi zic lui Chase. Aștept un taxi.

Dă din cap. Dar nu pleacă.

— *Pleacă*... odată, mă răstesc. Nu avem nimic să ne spunem unul altuia. Ai fost foarte clar, OK?

El spune pe un ton circumspect:

— Când am fost foarte clar?

— Doar pentru că am făcut sex nu înseamnă că între noi există o legătură. Nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Nici eu nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

Brusc îmi simt ochii încinși și mă ustură așa de rău, că mi se pune un nod în gât.

— Tu *vrei* să existe o legătură?

Acum lui pare să nu-i vină a crede.

— Pentru că asta e o mare porcărie, Beth.

Lacrimile îmi izbucnesc din ochi ca apa care străpunge un dig rupt.

Are dreptate. *Este* o mare porcărie. Simplul fapt că mă pot uita la băiatul ăsta fără să-mi doresc să-i sfâșii beregata e o mare porcărie. Că vreau să formez orice soi de legătură cu el e *dincolo* de orice porcărie imaginabilă.

Dar dacă nu există nicio legătură, nimic în comun, atunci ceea ce am făcut eu și Chase nu înseamnă nimic.

— Am priceput, OK?

Cuvintele lui îndurerate mă readuc în prezent.

— Ce ai priceput?

Chase se lasă în jos lângă mine și-și întinde picioarele lungi. În lumina lunii, tuleiele de pe obrazul său par mai blonde.

— Erai virgină, mormăie el.

Nu văd ce rost ar avea să neg, așa că dau din cap. Expresia lui devine mai sumbră.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, să văd semnele, dar... dar eram prea...

Lasă fraza neterminată.

— Prea cum?

— Prea implicat, OK?

Rușinea îi accentuează glasul și îi zăboveşte în umerii lați, acum lăsați.

— Nu mai fusesem cu o fată de trei ani, Beth. Weekendul trecut nu eram virgin, dar la fel de bine aș fi putut fi, având în vedere cât de mult îmi doream să fac sex și cât eram de nerăbdător.

Îmi las capul în jos ca să-mi șterg lacrimile cu mâneca tricoului. Asta înseamnă că nu mă pot uita la el, ceea ce e un lucru bun. Nu vreau să-i văd chiar acum chipul.

— Pricep, murmur eu.

Însă tot nu mă uit la el.

— Dar singurul mod de a merge mai departe e să uităm de asta. N-a însemnat nimic, nu-i așa?

Îmi scapă un scâncet de pe buze. Mă mușc cu putere de buza de jos și mă chinui să nu plâng din nou.

— Beth, spune el, supărat.

Eu mă uit în gol, fix în față.

— Ce mama dracului, Beth. Ce vrei *tu* să faci?

Chase se ridică poticnit în picioare și începe să se plimbe în sus și-n jos pe trotuar. Sclipirile de lumină de deasupra noastră îi accentuează încruntătura preocupată de pe frunte.

— Vrei să începem să ieșim împreună? Să ne-o mai tragem? Am mers la pușcărie pentru că am omorât-o pe *sora* ta.

Îmi cade fața. Umerii mi se pleoștesc, incapabili să susțină povara de vinovăție care-i apasă.

— Sunt o persoană îngrozitoare, șoptesc.

Își întoarce capul blond spre mine, într-un gest rapid.

— Poftim? Nu ești.

— Ba da, sunt.

Nici nu mă mai obosesc să-mi șterg lacrimile. Le las să mi se prelingă pe obraji și să-mi cadă de pe bărbie.

— Sunt târfa care s-a culcat cu ucigașul surorii ei.

— Nu știai, spune el tăios. Și nu ești o târfă. Nicio fată nu e târfă pentru că face sex sau pentru că-i place.

Știu asta, dar... Mă uit șovăitor în ochii lui.

— Atunci de ce mă simt așa?

Nu are niciun răspuns la această întrebare. Nu încearcă să mă consoleze. Nu vine spre mine, nu mă mângâie. Pur și simplu stă acolo, privindu-mă cu regret. Mă uit și eu la el, întrebându-mă ce vede când mă privește. Întrebându-mă de ce mă pot uita *la el* fără să-mi doresc răzbunare pentru ce i-a făcut lui Rachel.

Durerea îmi sfâșie inima. Rachel. Doamne, de ce a trebuit să moară? Mi-e dor de ea. Sincer... Alung gândurile în temnița cu ziduri de oțel din străfundul inimii mele. Nu mai are niciun rost să mă gândesc la Rachel. Mă doare când mă gândesc la ea. Și dorul de ea n-o va aduce înapoi. Nu va schimba faptul că băiatul din fața mea e motivul pentru care sora mea nu mai e aici.

— Măcar îți pare rău? mă trezesc întrebând.

Pare speriat.

— Ce? Pentru ce s-a întâmplat sâmbătă? Eu...

— Nu, îl întrerup. Pentru ce s-a întâmplat acum trei ani.

Uimirea mută se lasă peste strada întunecată. Chase își trece din nou mâna prin păr, cu un gest scurt și afectat. Privirea îi coboară spre tenișii tociți și văd cum pieptul i se ridică și i se lasă la loc, într-un ritm rapid, ca și cum ar respira cu dificultate.

Însă nu scoate niciun cuvânt. Nu-mi răspunde la întrebare. O întrebare cretină, pe bune. Pentru că, și dacă nu i-ar părea rău, nu ar fi tâmpit să recunoască.

Tăcerea se întinde, într-un sfârșit sfâșiată de zgomotul unui motor. Două faruri imense bat în spinarea lui Chase, orbindu-mă. Mă ridic în picioare. Chase se dă repede la o parte ca să permită taxiului să parcheze lângă trotuar.

— Beth? întreabă șoferul, coborând geamul.

Dau din cap.

— Da, eu sunt.

Fără să mă uit la Chase, deschid portiera și mă sui pe bancheta din spate. Înainte s-o închid, Chase face un pas înainte.

— Beth, zice el, răgușit.

Îmi mușc obrazul pe interior.

— Ce?

— Da.

— Da, ce?

Înghite în sec.

— Da, îmi pare rău pentru acum trei ani. Mai mult decât vei afla vreodată.

Ochii încep din nou să mă usture. Îmi desprind privirea de la Chase și îi spun șoferului:

— Putem pleca, vă rog?

Acesta apasă pe pedala de accelerație și Chase rămâne în oglinda retrovizoare.

14

Spre șocul meu total, Jeff așteaptă la bordură când ajung acasă.

— Unde ai umblat? șoptește el, înșfăcându-mă de braț și trăgându-mă la o parte din fața aleii.

Mă smulg din strânsoare, în continuare uluită de prezența lui.

— Ce vrei să spui? Unde aș fi putut umbla? M-ai lăsat în mijlocul drumului!

— M-am întors și nu mai erai acolo, mă acuză el.

Îmi bubuie capul.

— Trebuie să intru în casă. Nu vreau să mai discut despre asta.

Nu știu cum o să le explic părinților mei, dar trebuie să încerc. Jeff mă prinde din nou înainte să apuc să plec.

— Nu poți să intri în casă, deja ți-am găsit eu o scuză.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-am sunat după ce nu te-am mai găsit și le-am spus că ai adormit în sufragerie și că nu cred că ar trebui să te trezesc.

Arată furios spre Audiul parcat la jumătate de stradă distanță.

— Haide. Dormi acasă la mine și te duc eu la școală mâine-dimineață. Așa le-am zis alor tăi.

Mă frec la ochi, încercând să-mi limpezesc sentimentele. Confuzia e starea mea caracteristică zilele astea. Îmi analizez variantele, dar Jeff are dreptate — planul lui este cel mai bun, pentru că părinții mei l-au aprobat, pare-se, deja.

— Bine. Hai să mergem.

El arcuiește o sprânceană.

— N-ai de gând să-mi mulțumești?

Îmi cade fața.

— Să-ți mulțumesc? M-ai *părăsit* în Lincoln!

— Vorbește mai încet, mă instruiește el tăios, dar privirea i s-a mai domolit. Știu ce am făcut și-mi pare rău. Chiar îmi pare rău. Pur și simplu nu mă pot stăpâni când e vorba de criminalul ăla.

Nu-l iert complet — puteam să pățesc ceva grav în seara asta, pentru că Jeff m-a lăsat baltă —, dar e prea

târziu și sunt prea mahmură ca să mă cert acum cu el. Așa că dau din cap și mormăi:

— Cum spui tu, e-n regulă. Hai să plecăm de-aici mai repede.

Mă trezesc la 8 dimineața într-un pat pe care nu-l cunosc. Trec câteva secunde în care clipesc ca să-mi aduc aminte unde mă aflu — în camera surorii lui Jeff. El m-a târât aici sus azi-noapte, când am ajuns la el acasă. Și am senzația că a zis că părinții lui sunt plecați din oraș, ceea ce mă bucură teribil. Cât de ciudat ar fi fost să fac conversație la micul-dejun cu părinții iubitului surorii mele moarte?

Dar nu se pune problema de vreun mic-dejun. Tocmai termin să mă spăl la baia din cameră și Jeff bate la ușă, anunțându-mă că e momentul să plecăm.

Mă holbez la hainele mele mototolite, pe care le port de ieri.

— Dar am aceleași haine de ieri pe mine, spun către ușa închisă.

— Vezi și tu prin dulapul soră-mii, e răspunsul lui. Trebuie să-ți vină ceva de-acolo.

În garderobă, scotocesc printre fuste și printre bluzițele cu diverse nuanțe pastelate sau modele cu flori. Se pare că surorii lui Jeff i-a plăcut mult rozul când era în liceu.

Cinci minute mai târziu, sunt îmbrăcată într-o fustă roz, un tricou polo alb și o vestă cu gât anchior, de un roz intens. Îmi strâng părul în coadă și ies din baie. Jeff așteaptă pe coridor și-mi analizează ținuta cu un rânjet batjocoritor.

— Nu vreau s-o jignesc pe sora ta, dar arăt ca un model pentru echipament de golf, mormăi eu.

Jeff se încruntă.

— Îți stă bine. Îmi place mai mult cum arăți așa decât cum arăți în hainele pe care le porți de obicei.

— De obicei port tricouri și blugi.

— Exact. Ai un corp frumos, Beth. N-ar trebui să te temi să te îmbraci drăguț. Nu cred că ar trebui să te îmbraci ca o târfuliță, așa cum face Macy, dar ți-ar sta bine cu niște haine mai feminine.

Părerile lui sunt de-a dreptul enervante, dar m-a acoperit aseară în fața părinților mei, așa că mă străduiesc să nu-mi dau de gol iritarea.

— Stilul feminin nu mă caracterizează, iar Macy nu se îmbracă deloc ca o târfuliță.

— I se vede sutienul în fiecare zi, replică Jeff.

— Și ce dacă? Dacă nu-ți place sutienul ei, nu te uita la el.

La naiba, enervant mai e Jeff! Așa era și cu Rachel?

— Bine, dar *e* târfuliță. Toată lumea știe că Macy face sex cu cine se arată câtuși de puțin interesat. Să spui despre Macy că e ușuratică e o insultă pentru toate fetele ușuratice din lumea întreagă.

Strâng din dinți.

— E nepoliticos din partea ta, Jeff. Și nici măcar nu e adevărat. Ca să nu mai pomenim că e vorba de un căcat de dublu standard. Nu te aud să-l batjocorești pe Troy, deși toată lumea spune că încearcă să și-o tragă cu o majoretă din fiecare școală cu care joacă Darling. Viața sexuală a lui Macy nu e treaba ta.

De ce mama naibii se ia de Macy?

— Nu-mi place că o arzi cu ea. E o influență negativă.

Jeff continuă să vorbească de parcă nu aș exista.

— Nu mai vorbesc despre Macy.

Și despre felul ei de-a fi, care nu e deloc cel al unei târfulițe. Nu-mi pasă că s-a culcat cu o mulțime de tipi. Mi-aș dori să fiu la fel de încrezătoare ca ea. Este complet netulburată de activitatea ei sexuală. Poate că asta trebuie să fac și eu, să mă culc cu mai mulți tipi. Poate de-asta sunt obsedată de Chase, pentru că e singurul cu care am fost până acum.

— Spuneam și eu.

Refuz să mai discut cu el tot drumul până la școală. După ce parchează, sar din Audi cât pot de repede.

— Mulțumesc că m-ai adus, mormăi eu și mă îndrept iute spre intrare.

El mă prinde din urmă înainte să ajung prea departe.

— Știu că tu nu ești ca Macy, Beth. Din câte am auzit, nu ai ieșit cu nimeni până acum.

Mă trage spre el. Fața lui e stânjenitor de aproape de a mea.

— Îmi place, spune el, cu seriozitate. Îmi place mult de tot.

Nu știu exact ce vrea să spună cu asta, dar mă face să mă simt superincomod. Ca atunci când tatăl lui Gary Keller a supravegheat balul din clasa a opta și se învârtea pe-acolo, spunând fetelor că rochiile lor sunt prea sexy. Se uita cu jind la noi și, în același timp, ne judeca.

— Trebuie să ajung la ore, spun, îndepărtându-i mâna de pe încheietura mea.

Mă masez și mă-ntreb dacă nu cumva o să fac o vânătaie de la cât m-a înhățat.

— Suntem în regulă după ce s-a întâmplat azi-noapte, da?

Încă sunt ofticată pentru că m-a lăsat în mijlocul pustietății, dar nu am chef să mă cert, așa că zic:

— Da.

— OK, bine. Ne vedem la prânz, atunci.

— Sigur.

Dar de îndată ce intru în școală, încep să-mi fac alte planuri pentru prânz. La Algebră, mă grăbesc spre banca mea.

— Cu ce mama dracului ești îmbrăcată? întreabă Scarlett când mă așez în pupitrul de lângă ea.

— Nu mă întreba, mormăi eu.

— Cum a fost la petrecere?

Are glasul încordat. Sunt sigură că așa îi e și mutra, dar nu am energia să mă uit la ea.

— Nu întreba nici despre asta, zic, apoi mă trântesc în bancă, las capul în jos și resping lumea din jur.

E prea umilitor să mă uit azi la Chase. Trebuie să mă iau după el la capitolul adaptare și să mă prefac că nu mai există nimeni altcineva. Și pentru următoarele 50 de minute, sunt capabilă s-o fac. Iau notițe cu conștiinciozitate. Îmi țin ochii lipiți de tablă cât vorbește doamna Russell. În rest, mă holbez la caiet, rezolvând toate ecuațiile. Le rezolv și pe cele suplimentare de la finalul fișei, pentru că termin devreme.

Când sună de ieșire, fug din clasă la următoarea oră. Fac așa toată dimineața, ignorând pe toată lumea din jurul meu. De câteva ori, Scarlett, Yvonne și Macy încearcă să se bage în seamă cu mine, dar eu mormăi ceva, motivând că mi-e rău și, până la urmă, mă lasă în pace.

Sar peste prânz și mă-ndrept spre bibliotecă, unde plănuiesc să mă ascund până când reîncep orele.

— Nu mănânci azi? mă întreabă domnișoara Tannenhauf, bibliotecara și consiliera noastră școlară.

— Încerc să câștig un avans la un proiect de cercetare, mint și sper să nu întrebe la ce proiect, pentru că acesta nu există.

Se uită în jur și-mi face semn să mă apropii. Mă târăsc în silă lângă masa ei.

— Da, doamnă?

— Nu vrei să intri în birou la mine pentru câteva momente?

Arată spre o ușă închisă din spatele ei.

— Nu știu. Am multe de făcut.

Fac semn vag cu degetul mare spre rafturile bibliotecii.

— N-ai nici măcar creion, Beth, mă dojenește ea cu blândețe. Hai înăuntru.

E un ordin, nicidecum o rugăminte.

Mă târăsc nefericită în biroul domnișoarei Tannenhauf. În urma mea, ea așază pe masă un semn pe care scrie că va reveni în 15 minute. Cel puțin predica asta are o durată bine delimitată.

Mă așez pe scaunul din fața biroului ei și oftez profund. Domnișoara Tannenhauf apare după ce termin de oftat, iar ideea de a repeta acest gest copilăresc mi se pare absurdă. Mă mulțumesc să-mi încrucișez brațele și s-o privesc fix.

În loc să se așeze la birou, își trage un scaun lângă mine și se așază. Tenișii ei Converse sunt la câțiva centimetri distanță de ai mei. Îmi trag picioarele sub scaun. Ce au oamenii ăștia azi de-mi tot invadează spațiul?

— Pari nefericită, Beth, spune ea. Ai ceva pe suflet de care vrei să scapi?

— Nu.

Ăsta e adevărul. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să vorbesc despre sentimentele mele. În niciun caz cu domnișoara Tannenhauf.

— Îmi fac griji din cauza ta.

Nu am nimic de spus, așa că tac.

Domnișoara Tannenhauf tace și ea, sperând probabil că tăcerea ei va fi atât de stânjenitoare încât mă va face să vorbesc vrute și nevrute — despre cât de naspa sunt părinții mei, despre cum mi-am pierdut virginitatea cu tipul care mi-a omorât sora, despre cum am băut atât de mult azi-noapte încât m-am trezit în pat cu un necunoscut, despre cum fostul iubit al surorii mele mă îngrozește și despre sentimentele ciudate și nepotrivite pe care i le port lui Chase.

OK. Am o grămadă de lucruri pe care aș vrea să mi le iau de pe suflet, dar nu am pe nimeni cu care să vorbesc. Ultima conversație semnificativă pe care am purtat-o a fost cu Chase și uite unde a dus.

Domnișoara Tannenhauf oftează — o expirație prelungă care vrea să însemne „de-ce-am-eu-meseria-asta". Se apleacă și-mi așază ceva pe genunchi.

Mă uit și jos și văd o broșură de la adăpostul de animale la care lucram odinioară. *Odinioară* fiind

cuvântul-cheie.

— Zilele trecute am primit un telefon de la adăpost. Ne întrebau dacă avem pe cineva interesat să facă voluntariat, pentru că eleva dinainte îi lăsase baltă. Credeam că-ți place slujba aceea, Beth.

Chiar îmi plăcea, zic în sinea mea, clocotind. A început ca o obligație — toți elevii de la Darling trebuiau să facă 20 de ore de muncă în folosul comunității începând din clasa a unsprezecea. Eu am ales adăpostul pentru că iubesc animalele și n-am putut avea niciodată acasă. Și după ce s-au terminat cele 20 de ore, mi-am continuat voluntariatul.

Nu fusese decizia mea să plec. Eu nu prea mai am voie să iau decizii legate de propria viață. Dansez în permanență cum îmi cântă alții. Trebuie să fac ce spun părinții mei. Dacă încerc să mă eliberez, trebuie să ascult de altcineva, cum ar fi Jeff. Mă conformez sau suport consecințele. Sunt total neajutorată și neputința pe care o resimt e ca un șireang în jurul gâtului, care se strânge din ce în ce mai tare, cu fiecare răsuflare.

— De parcă eu aș fi vrut să plec! Chiar îmi plăcea slujba aia. A fost cel mai bun lucru din viața mea!

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

Domnișoara Tannenhauf e netulburată de izbucnirea mea, de parcă ar mai fi auzit povestea asta de nenumărate ori până acum.

Tac mâlc. Nu mă poate ajuta în niciun fel. Părinții mei n-o să asculte de ea. Ei nu ascultă de nimeni, pentru că sunt copleșiți de frică.

— Nimic.

Mă ridic în picioare, șovăind.

— Dacă asta e tot, eu mă duc să învăț.

Domnișoara Tannenhauf dă din cap și nu spune nimic până când nu pun mâna pe ușă și nu ies deja cu un picior din încăpere.

— Apropo, Sandy Bacon de la adăpost a spus că, dacă vrei să te întorci, ușa lor este deschisă.

— Mulțumesc, e tot ce reușesc să spun.

Un cuvânt în plus și lacrimile pe care le stăpânesc cu greu vor da năvală la suprafață. Mă duc repede spre un colț al bibliotecii, aleg o carte la întâmplare de pe raft și mă trântesc pe jos.

Am 17 ani și mi se pare că lumea mea se sfârșește înainte de a începe. E o reacție melodramatică, știu, dar absolvirea pare la o eternitate distanță. Și după aceea ce o să fac? Părinții mei mi-au aruncat la gunoi formularele

pentru facultăți. Dacă planurile lor vor fi puse în aplicare, voi urma colegiul Darling.

Adevărata libertate pare la fel de îndepărtată cum e Parisul și la fel de imposibil de atins. Și toate astea mă fac să-mi doresc să fac praf ferestre, să mă îmbăt și să mă culc cu cât mai mulți oameni cu putință. Nu știu dacă e un mod de a le arăta părinților mei că nu mă pot controla sau doar un fel de a experimenta un strop de independență. Știu doar că-mi vine să urlu.

Oriunde privesc, zăresc o ușă închisă. Un tunel întunecat. Ferestre ferecate.

Dacă există vreo cale de scăpare, eu nu sunt capabilă s-o vizualizez.

Îmi cuprind genunchii cu brațele și clipesc ca să-mi alung lacrimile. Apoi nu mă mai împotrivesc, căci cui îi pasă dacă plâng la școală? Viața mea nu poate deveni mai demnă de milă decât e acum.

Ridic iute capul când aud niște pași. N-am timp să mă șterg la ochi, că Chase apare deja de după colț și înaintează pe interval.

Se oprește brusc, mă observă și oftează profund.

— Să-mi fut una, zice el. Tu nu glumeai deloc la faza cu plânsul.

15

Normal. Cine altcineva mă putea găsi bocind în biblioteca școlii? Cine altcineva, în pizda mă-sii?

Dar oricât aș fi de stânjenită, m-am și săturat. M-am săturat să fiu umilită de câte ori dau nas în nas cu Chase Donnelly. Așa că nu mă mai obosesc să-mi șterg lacrimile. Îl privesc pur și simplu în ochi și spun:

— Ți-am spus, nu mă pot stăpâni.

— Pe cine sau pe ce ești furioasă?

Mă-ncrunt.

— Poftim?

— Ai spus că plângi atunci când ești furioasă și toți ceilalți cred că ești tristă. Deci ce te-a înfuriat?

— Nu sunt furioasă. Sunt tristă, recunosc eu. Plâng când sunt furioasă și plâng când sunt tristă și râd când ar trebui să plâng. Sunt nasoală rău.

El oftează din nou.

— De ce nu ești la masă?

— Tu de ce nu ești?

— Am vrut să încep mai repede eseul ăla de la Istoria muzicii.

Face un pas înainte, stânjenit. Apoi face un pas îndărăt, ca și cum tocmai și-ar fi amintit cu cine stă de vorbă și știe că n-ar trebui să se apropie de mine.

— Da, asta fac și eu, mint eu.

Privirea îi cade asupra cărții de pe podea. Deși e la un metru jumătate distanță, știu că poate citi fără probleme titlul. *Schimbarea climatică: O epidemie globală.*

— Cred că vrei să folosești altă carte ca material de referință, spune el, plin de solicitudine.

Mă strâmb la el.

Preț de o fracțiune de secundă, mi se pare că va zâmbi. Dar apoi închide ochii și mai face câțiva pași înapoi.

— Ce? Ți-e frică să nu fii văzut cu mine? îl tachinez.

Chase ridică din umeri.

— Nu, acum mă gândesc la tine.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Înseamnă că probabil n-ar trebui să fii văzută vorbind cu mine.

— De ce nu? îl provoc eu, deși răspunsul la întrebare e absurd de evident.

Chase îmi confirmă bănuiala.

— Din motive evidente, Beth.

Dar apoi o dă cu fentă.

— Dar și din cauza cruciadei lui Corsen.

— Jeff? spun plat. Ce cruciadă?

— O petiție pe care o tot vântură de colo-colo.

Mutra lui Chase e posomorâtă, dar îmi dau seama că e mai mult tulburat decât mânios.

Se sprijină cu unul dintre umerii lui lați de rafturile de cărți și-mi ocolește privirea. Palma i se răsfiră pe partea de sus la blugilor, iar degetul mare îi rămâne prins în inelul curelei. Îmi amintesc atingerea acelor degete pe pielea mea dezgolită și-mi vine din nou să plâng.

O să reușesc vreodată să *nu* mă mai gândesc la noaptea aceea? Pricep — majoritatea oamenilor nu-și uită niciodată primul partener. Dar primul meu partener e cineva de care n-ar trebui să-mi aduc aminte niciodată. E cineva cu care nici măcar nu ar trebui să vorbesc.

— Ce petiție? întreb.

Ridică din nou din umeri, indiferent. Doar că eu știu că nu e indiferent la nimic din toate acestea. Nefericirea i se citește în fiecare mușchi încordat al trupului.

— Amicul tău Jeff...

— Nu e amicul meu, îl întrerup. Ieșea cu sora mea.

Amândoi pălim la amintirea lui Rachel. Va fi de-a pururi între noi. Întotdeauna.

— Cum zici tu, spune Chase. Dă la toată lumea petiția de dimineață și încearcă să strângă semnături din școală. Cred că speră că dacă o să convingă suficienți oameni, directorul Geary nu va avea de ales și va trebui să mă dea afară din liceu.

Înghit în sec.

— Încearcă să te dea afară?

— De parcă n-ai ști deja, zice el calm. Știu că părinții lui Corsen au discutat cu consiliul școlii.

Mă privește atent.

— Și ai tăi.

Îmi simt vinovăția ca un pietroi în stomac. Înghit din nou în sec.

— E clar că membrii consiliului le-au ignorat solicitarea, de vreme ce tu ești încă aici.

— Da. A intervenit tatăl meu vitreg. Nu pentru că i-ar păsa unde merg eu la școală. Lui Brian pur și simplu nu-i

place să fie hărțuit de nimeni. Atâta timp cât el spune că eu o să învăț la liceul ăsta, atunci să fii sigură că la liceul ăsta o să învăț. Spune că e o chestiune de principiu.

— Brian... adică primarul? Mama ta s-a măritat cu el, nu-i așa?

Scap aceste întrebări pe gură înainte să le pot opri. De ce oare? De ce mă străduiesc să-l cunosc mai bine?

— Da, în primăvara asta.

Sarcasmul răzbate din următoarele sale cuvinte:

— Aș fi ajuns și eu negreșit la eveniment, dar la acel moment eram *reținut*.

Chase chicotește sumbru.

— Asta a fost replica pe care le-a servit-o mama tuturor, de parcă toți boii ăia n-ar fi știut deja unde sunt și de ce nu pot fi prezent.

Simt un nod de jenă în gât. O, Doamne. Nu știu nimic despre problemele astea. Am vrut să aflu câte ceva despre viața de acasă a lui Chase, iar acum, că am aflat, mi se pare foarte... trist.

— Pare că nu-ți place foarte mult tatăl tău vitreg, spun cu precauție.

— Neah. Îmi e indiferent. E un tip de treabă, presupun. Doar că nu avem prea multe să ne spunem.

Chase își trece o mână prin păr și expiră zgomotos.

— La naiba, îmi trebuie o țigară.

— N-ar trebui să fumezi, spun imediat, pentru că asta spun mereu tuturor celor care fumează. E un obicei prost.

În loc să-mi răspundă, își trece privirea peste chipul meu și capătă o expresie gânditoare. Simt cum obrajii mi se încing sub privirea lui atentă.

— Ce e? mormăi eu.

— Nu-mi dau seama ce e cu tine, Beth.

Are un ton coborât, prudent.

— Nici eu nu-mi dau seama ce e cu mine, chițăi eu, dar glasul îmi e slab și la fel e și zâmbetul pe care încerc să-l storc din mine.

Chase vine încet spre mine și bătăile inimii mele se accelerează. Nu pentru că l-aș dori, ci pentru că însăși prezența lui e intimidantă. E înalt și are umerii lați. Obrazul îi e acoperit de o barbă scurtă. Are blugii rupți și tricoul negru i se întinde peste pieptul lat.

— Înainte nu eram deloc plângăcioasă. N-am plâns nici măcar când...

Flutur din mână. Știe el la ce mă refer.

— Poate de-aia tot plângi acum.

Mijesc ochii spre el.

— Scutește-mă de psihologia asta de doi bani.

— Bine, spune el și dă să plece.

Nu vreau să rămân singură. Mi s-o fi părut la început că e o idee bună, dar acum, cu ochii la spinarea lui, îmi dau seama că nu-mi convine deloc. Îl prind de spatele jeanșilor.

— Ce e?

— Nu...

Înghit în sec și mă silesc să-mi rostesc rugămintea.

— Nu vrei să stai jos? Mă doare gâtul să mă tot uit în sus la tine.

— Mă întorc la învățat.

Își scutură ușor piciorul, încercând să scape din strânsoarea mea.

— Ba nu.

Doamne, o să mă facă să mă milogesc de el? Închid ochii strâns și-l implor:

— Te rog.

El scoate un sunet mic, ceva între capitulare și iritare. Până la urmă, capitulează. Simt mișcarea aerului când se așază pe jos, lângă mine.

Îmi las capul pe genunchi, dar nu-i dau drumul. Nici el nu mai încearcă să scape de mine. Tăcerea care la început era atât de stânjenitoare devine acum o alinare. Sau poate că alinarea e chiar Chase.

— De cine te ascunzi? mă întreabă el încetișor.

— De cine nu mă ascund?

Îmi răsucesc capul, sprijinindu-mi obrazul pe genunchi. Mi se pare foarte frumos din unghiul acesta.

— Dar de ce? Ești sora lui Ra...

Se întrerupe.

— Ești Elizabeth Jones. De ce trebuie să te ascunzi?

— Pentru că sunt sora lui Rachel Jones, spun tăios.

Amândoi îi tot ocolim numele, dar nu are niciun rost.

— Pentru că numele ei e scris pe o plăcuță de pe perete. Pentru că dormitorul ei a rămas la fel ca în ziua în care a murit. Pentru că fiecare părticică din viața mea e dictată de moartea ei.

Chipul i se înăspreește.

— Îmi pare rău. De-asta n-ar trebui să fiu aici.

Face semne spre mâna mea încă înlănțuită de tivul blugilor lui.

— Le amintesc tuturor de ea la modul negativ.

— Ba nu. Nu chiar. Când mă uit la tine, eu nu o văd pe ea.

Închid un ochi și apoi și pe celălalt. Rămâne același oricum l-aș privi. Același nas drept. Același maxilar bine conturat. Aceiași ochi migdalați, albastru-închis.

— Presupun că asta înseamnă că greșesc.

Mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă de cotoarele cărților. Materialul dintre degetele mele e moale, uzat de la numeroasele ocazii în care s-a aflat în uscător. Mă-ntreb dacă ar fi de acord să-i tai o bucată din blugi, pentru că par să mă liniștească. Desigur, părinții mei o vor găsi și vor vrea să știe de ce am adus marfă de contrabandă la mine în celulă. Pufnesc în râs.

— De ce râzi? întreabă el sec.

Îi spun, pentru că de ce n-aș face-o? Oricum crede deja că sunt o psihopată pentru că îi caut tovărășia.

— Mă gândeam să-ți cer o bucată din blugi, dar părinții mei ar confisca-o. Ei sunt gardienii mei, după cum știi.

Arunc o privire să văd dacă pe chipul lui perfect apare vreun zâmbet. Nu apare. În schimb, se încruntă.

— Gardienii tăi? Crezi că trăiești într-o închisoare?

— Da, răspund eu, fără să mă gândesc. Îmi spun unde să mă duc și când să mă duc. Cu cine să mă întâlnesc. Unde să mă duc la facultate. Nu am acces la mașină. M-au pus să renunț la voluntariatul de la adăpostul de animale și la slujba de la Ice Cream Shoppe. Mi-au scos ușa de la dormitor.

Ultima parte o rostesc în șoaptă pentru că e ceva extrem de umilitor.

— Ți-au scos ușa de la dormitor?

Chase rămâne cu gura căscată și ridică din sprâncene.

— Da! spun, aproape strigând.

Apoi, îngrijorată, mă uit să văd dacă m-a auzit cineva.

— Da! repet, pe un ton mult mai domol. Vezi, gardieni.

— Nu vreau să-ți minimalizez nefericirea, dar nu așa arată o închisoare adevărată.

— Pe-acolo, mormăi eu.

— Nu. Deloc. De acord, faza cu ușa e nasoală, dar închisoarea înseamnă efectiv să fii încuiat înăuntrul unei celule cu o scurgere în colț unde trebuie să te pișii. Primești trei mese pe zi și le mănânci într-o cantină plină de golani care, probabil, se gândesc cum să te înjunghie cu furculița. Nu ai voie să te plimbi între cursuri. Nu ai parte de razele soarelui pe obraji atunci când ți se năzare ție. Când au chef, te pot pune să te dezbraci de salopetă și să te apleci

ca să fie siguri că nu ascunzi marfă de contrabandă în fund.

Obrajii îmi ard ca focul de rușine. Tot uit că Chase chiar a făcut pușcărie.

— Nici măcar nu-ți spun pe nume. Ești un număr. Numărul 3-10, mută-ți curul ăla alb și șterge rahatul de pe jos.

Imită un ton nazal și pițigăiat care probabil aparținea unuia dintre gardieni.

— Înțeleg că tu crezi că viața e îngrozitoare, dar viața ta nu e o închisoare. În niciun caz una adevărată.

— Îmi pare rău, spun cu ochii în jos.

Mi-e prea rușine ca să mă uit la el.

— Să nu-ți pară, oftează el. Nu voiam să-ți sar la beregată. Faza nasoală e că și eu credeam la fel ca tine înainte... înainte de pușcărie. Tata mă bătea mereu la cap să merg la antrenamentele de baschet. Eu voiam să trag clapa, să mă duc la parcul pentru skateri sau să pierd vremea cu amicii mei sau să zac pe canapea, cu jocuri video. Nu voiam să merg la sala de sport și să-mi exersez aruncarea de trei puncte preț de două ore. Și asta se întâmpla în timpul anului școlar. Crezi că în vacanțe mă lăsa în pace? Da, pe naiba. Tata se asigura că mă duc în tabăra de baschet de la Lincoln când veneam în vizită la mama.

— Nu-ți plăcea baschetul?

— Ba îmi plăcea. Dar nu-mi plăcea *la nebunie*. În mare parte jucam pentru că și tata jucase și aveam prieteni în echipă. Dar cu siguranță n-aveam chef să-mi petrec vacanța închis într-o sală. În acea ultimă vară...

Înghite dureros în sec.

— N-am mai putut suporta. Așa că, în loc să mă duc la antrenament, am furat mașina antrenorului și am zis că dau și eu o raită cu ea. Restul îl știi. Cel mai bun lucru care a ieșit de-aici a fost că taică-meu a terminat-o cu mine. S-a spălat pe mâini de mine din ziua în care am pledat vinovat. Mi-a spus că, dacă tot nu-l mai ascult, nici el nu mai vorbește. Aceea a fost ultima noastră discuție.

Descrie cu o mare lejeritate felul în care l-a abandonat tatăl lui.

— Ai mai vorbit cu el de-atunci?

— Nup, răspunde Chase clătinând din cap. După cum am zis, așa e cel mai bine. E un dobitoc. Aveam zece ani când au divorțat și m-am bucurat din tot sufletul. O umilea în permanență pe mama, spunându-i că nu e nici

frumoasă, nici deșteaptă. Când s-a cuplat cu primarul, tatei nu i-a venit să creadă. l-a spus lui Brian...

Face o scurtă pauză.

— ...lucruri oribile, absolut căcăcioase. Așa ceva i-a spus lui Brian. Așa că e mai bine pentru toată lumea că a plecat din viața noastră.

Mă-ncrunt.

— Atunci de ce locuiai cu el?

— N-am avut de ales. A cerut în instanță custodie unică și a câștigat, spune sumbru Chase. Le-a ținut tuturor o predică despre faptul că băieții au nevoie de tații lor, blablabla. Mama a plâns de a leșinat la tribunal, dar judecătorul i-a acordat custodia tatei. Așa că stăteam cu el în timpul anului școlar și cu mama pe timpul verii.

Viața de familie a lui Chase dinainte de accident pare oribilă, dar închisoarea trebuie să fi fost și mai rea. Încerc să-mi închipui cum era. Îmi imaginez că sunt în camera mea, doar că în locul spațiului liber unde ar fi trebuit să fie ușa sunt acum gratii. Îmi încrucișez gleznele și-mi strâng genunchii la piept. Nu cred că aș supraviețui. Mă-ntreb cum a reușit Chase.

— Cum te-ai descurcat la centrul pentru minori? îl întreb.

— Gândindu-mă la ziua de mâine. Cu fiecare zi care trecea mă apropiam mai mult de eliberare. Nicio închisoare nu e pe vecie, Beth. Am încercat să găsesc în fiecare zi un lucru mic pentru care să fiu recunoscător, cum ar fi zece minute în plus de timp liber afară sau un strop de relaxare prin muncă atunci când făceam curat sau înghețata de la desert. Așa mi-am păstrat sănătatea mintală — m-am concentrat asupra unui singur lucru bun în loc să mă gândesc la toate lucrurile alea naspa.

Un lucru mic.

Chase se ridică în picioare.

— Aproape că se termină pauza de prânz. Ar trebui să plecăm.

Mă ridic și eu, dar nu sunt pregătită să plec. Șovăind, întind mâna și-mi pun palma pe fruntea lui. Răsuflarea i se întretaie. După o clipă foarte, foarte lungă, simt că-și lipește degetul mare de încheietura mea.

— Chase, zic eu, răgușită.

— Te supără?

Glasul pițigăiat al lui Scarlett mă ia prin surprindere și mă face să tresar. Răsucesc capul și o zăresc pe cea mai bună prietenă a mea, cu mâinile în șold, la celălalt capăt al

intervalului. Îmi dau seama că, de-acolo de unde stă ea, pare că Chase mă strânge de încheietură.

Imediat devin conștientă de ce se întâmplă. Aș putea să mărturisesc că eu sunt cea care l-a atins prima. Eu am fost prima care a vorbit cu el.

Dar groaza din ochii lui Scar declanșează acea rușine pe care o trăiesc din clipa în care am aflat că Chase este Charles Donnelly. Toată lumea îl urăște. Și eu trebuie să-l urăsc. Jeff umblă cu petiții. Părinții mei încearcă să-l dea afară din școală.

Cu cât are mai mult contact cu mine, cu atât ținta de pe spinarea lui devine mai mare, ceea ce înseamnă că acel lucru mic care-l ajută să reziste de-a lungul unei zile, în toate zilele dinaintea absolvirii, va fi din ce în ce mai greu de găsit.

Cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru amândoi e să păstrez distanța.

Ochii lui de un albastru-intens se întâlnesc cu ochii mei. Limpede, repede și firesc, pricepe ce sunt gata să fac. Asta însă nu mă face să mă simt mai bine.

Șoptesc *Îmi pare rău.*

Apoi îmi smulg mâna.

— Ți-am spus, *nu* vreau să vorbesc cu tine, mă răstesc.

Scarlett vine în grabă și-mi pune un braț ocrotitor peste umeri. Se uită urât la Chase. Ieri era foarte supărată și irascibilă, așa că solidaritatea de care dă dovadă acum mă emoționează. Ar fi capabilă să se bată cu el ca să mă protejeze.

— Las-o în pace pe Beth, spune ea, iar eu sunt din nou mișcată de faptul că mi-a spus Beth. E suficient de rău că trebuie să te vadă în fiecare zi. Să nu îndrăznești să-ncerci să vorbești cu ea.

Chase ridică, imperceptibil și ironic, dintr-un colț al gurii. Scarlett oftează, consternată.

— Râzi de mine? O, Doamne! Las-o în pace pe Beth, m-ai auzit?

El expiră zgomotos și zâmbetul vag dispare. Apoi pleacă fără să spună vreun cuvânt.

În clipa în care dispare, Scarlett îmi cercetează frenetic chipul din priviri.

— Ce voia de la tine?

— Nu știu, mint eu.

— Ești OK?

Nu sunt OK. Mă simt de-a dreptul îngrozitor. Chase tocmai m-a făcut să mă simt mai bine în toate privințele.

M-a consolat. M-a ascultat. Iar eu l-am răsplătit purtându-mă ca și când ar fi lepros în clipa în care ne-a văzut cineva împreună.

— Nu, zic eu, și nu e deloc o minciună.

16

Chiar dacă Chase mi-a oferit permisiunea lui fără cuvinte, încă mă simt oribil pentru ceea ce s-a întâmplat la bibliotecă. Nu pot să nu mă gândesc obsesiv la asta, iar la ora de Istoria muzicii vinovăția mi se amplifică, pentru că Troy Kendall se ia de Chase. Pentru tot restul clasei, plouă cu aluzii la Manson, dar Chase își ține capul în jos și le îndură cu stoicism.

Când domnișoara Dvorak e cu spatele la clasă, Troy se întoarce spre mine.

— Ai semnat petiția lui Jeff?

Îl ignor.

— Hei, Lizzie, m-ai auzit?

— Tacă-ți fleanca, Troy, spune Scar. Las-o în pace. Nu vezi că vrea să taci?

Mulțumesc, Scarlett. Îi arunc o privire recunoscătoare. Ea zâmbește și se-ntinde ca să mă strângă ușor de mână. Iritarea de ieri s-a evaporat, iar neînțelegerea noastră este, în mod categoric, dată uitării.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, îi zic după oră.

— Normal. Sunt prietena ta cea mai bună.

Îmi netezește părul.

— Deși nu prea m-am comportat ca atare.

— Ba nu. Eu n-am prea fost o prietenă bună, protestez eu.

— Am fost o mare vacă ieri cu tine, contracarează ea și simt că-i pare sincer rău. Îmi pare rău că m-am rățoit la tine în privința petrecerii.

— Chiar, ce a fost faza aia? întreb eu. Acum voiai să mergi și tu, peste o clipă erai ofticată la culme că merge și Jeff.

Scarlett oftează.

— O să dau vina pe sindromul premenstrual. Trebuie să-mi vină ciclul săptămâna asta și sunt tare irascibilă.

Schimbă subiectul, holbându-se la ținuta mea.

— Tot nu mi-ai explicat ținuta de country-club de azi. Ale cui sunt hainele astea?

— Ale surorii lui Jeff, recunosc eu. Petrecerea s-a dovedit un mare dezastru și am dormit acasă la Jeff.

O văd că ridică din sprâncene și spun:

— Poveste lungă. Îți zic mai târziu. Dar hai să spunem doar că n-am de gând să mai merg vreodată cu Jeff la vreo petrecere.

Nu știu din ce motiv, devine atentă. Dar spune pe un ton empatic:

— Ah, îmi pare rău că a fost naspa.

Mă privește cu optimism.

— Dar noi ne-am împăcat, da?

O trag spre mine și o îmbrățișez.

— Normal, îi șoptesc în părul ei lucios.

— Acum o să începeți să vă giugiuliți? Dacă nu, mișcați-vă cururile alea sexy din ușă, spune Troy.

— Să te fut, îi zic, desprinzându-mă de Scarlett.

— Sunt deschis. Când și la ce oră?

Mișcă aluziv din sprâncene.

— Vă iau pe amândouă. Am o sculă suficient de lungă ca să vă satisfacă pe ambele.

Doamne, scârbos mai e Troy!

— Când o zbura porcul, îi răspund.

Scarlett râde, cu mâna la gură.

— Ne vedem la 5. Aduc eu prezervativele...

Se întrerupe când trece cineva pe lângă el, izbindu-l în umăr și dezechilibrându-l.

— Hei, boule, nu te atinge de mine.

Cel care l-a lovit e Chase. Și Chase, în felul lui caracteristic, îl ignoră și acum pe fotbalistul cel guraliv. Mă postez iute în fața lui Troy când mi se pare că vrea să se ia după Chase.

— Nu-i bine la 5. Ai antrenament, îi reamintesc.

El coboară privirea spre mine, chinuindu-se să vadă ceva în decolteu. Iar e scârbos.

— Da, OK, dar ne putem întâlni după aceea. Știu eu că vouă, fetelor, vă place când sunt transpirat.

Ridică brațele și le îndoaie.

Cum poate fi Troy atât de neatrăgător, în timp ce Chase, care nici nu se străduiește, mă face să tremur?

— Hai să mergem, spun, luând-o pe Scar de mână.

— Diseară ce faci? întreabă ea, când plecăm amândouă, lăsându-l pe Troy să protesteze în urma noastră.

— Stau acasă, zic eu, posomorâtă. Părinții mei mă așteaptă acasă în fiecare zi după ore.

— Vrei să te duc cu mașina?

— Nu e în drumul tău.

— Și ce dacă?

— Bine.

Ne zâmbim, dar surâsul meu piere mai repede decât al ei. Conversația pe care am purtat-o cu Chase în bibliotecă încă mă bântuie. Știu că închisoarea trebuie să fie o formă de pedeapsă, dar când l-am auzit vorbind despre locul acela în cuvinte atât de aspre m-a durut sufletul.

Nu cred că Rachel și-ar dori ca toată lumea să fie tristă și să sufere din cauza morții sale. Nu-i plăcea deloc ca oamenii să fie furioși sau supărați. Era o persoană optimistă, energică și se întrecea mereu pe ea însăși ca să-i facă pe alții fericiți.

Așa că trebuie să-i cer scuze lui Chase, pentru că, deși își dorește să-l evit, nu mi se pare corect.

În timp ce Scarlett mă duce acasă, fac un mare efort ca să aflu ce a mai făcut. O să viziteze universitatea Northwestern, deși nu crede că va intra acolo.

— E școala la care visează tata pentru mine, mărturisește ea. Nu am note ca să intru acolo, dar știu că o să se bucure dacă fac o vizită. Tu? Tot la una dintre școlile acelea de la ocean te gândești? Ai trimis din nou formularele de înscriere? Mai ai câteva săptămâni la dispoziție.

— O să le trimit pe toate luni.

— Asigură-te că dai plicurile poștașului tu, în persoană, mă povățuiește ea.

— Ăsta-i planul, crede-mă. Părinții mei n-o să aibă ocazia să-mi strice planurile de colegiu de două ori în aceeași lună.

Deși, dacă voi fi acceptată la colegiile acelea, nu știu cum o să-i conving să mă lase să plec.

— Sunt egoistă dacă nu vreau să pleci pe coastă? scânceşte ea. Dacă pleci, n-o să te mai văd niciodată.

— Ba sigur că o să mă vezi. O să ne vizităm reciproc. Și putem plănui reuniuni senzaționale de vacanță.

— Uuu, sau putem pleca împreună în vacanțe. Excursie de fete în Bahamas sau Aruba sau oriunde altundeva. Atâta vreme cât e cald.

— Așa facem.

Când mă lasă acasă, surâde, iar eu mă bucur. Povestea ei cu sindromul premenstrual nu mi se pare prea credibilă, dar atâta vreme cât nu ne mai ciondănim, nu-mi pasă ce o zgândărea ieri. Mă bucur doar că i-a trecut. Poate că acel lucru mic de azi va fi, pentru mine, faptul că m-am împăcat cu Scarlett.

De fapt, nu. Acel lucru mic de azi pentru mine va fi faptul că-mi voi cere scuze de la Chase. Asta o să mă facă să mă simt mai bine.

La ușa de la intrare, inspir profund și încep să inventez scuze. Mă duc la o plimbare lungă. Foarte, foarte lungă, de vreo două ceasuri, așa. Am grup de studiu cu... Nu cu Scarlett. Nu vreau să mă folosesc de numele ei. Nu vreau să mă folosesc de nimeni.

Intru în casă. Pare pustie.

— Mamă?

Nu răspunde nimeni. Iau camerele la rând.

— Mamă? Tată?

Bătăile inimii mi-o iau la galop. E o liniște stranie aici. Grăbesc pasul. În bucătărie, pe blat, găsesc un bilețel.

Tata trebuie să facă o livrare specială de cherestea în Prairie Hill diseară. Nu ajunge acasă mai devreme de ora 8. Eu mă întorc la serviciu ca să mă ocup de o urgență. Vin pe la 7 jumătate. Avem încredere în tine că nu ieși din casă.

Mototolesc hârtia.

Bravo! Nu mai am nevoie de nicio scuză. Mă uit la ceas. E aproape 4. Am patru ore să tai orașul în două și să ajung la casa primarului, care e la vreo 8 kilometri distanță. Ar trebui să ajung acolo într-o oră. Dau fuga la etaj și mă schimb într-un tricou, în niște pantaloni scurți și în pantofi de alergare.

Mă duc să alerg, scriu în grabă de o bucată de hârtie, în cazul în care vreunul dintre părinții mei ajunge acasă mai devreme. *Mă-ntorc repede.*

Asta probabil că nu se afla pe lista activităților permise, dar nu sunt în pușcărie, nu-i așa?

17

Primarul locuiește într-o casă imensă din Grove Heights, cel mai bogat cartier din Darling. Aici străzile sunt late și străjuite de stejari masivi. Toate aleile sunt retrase de la stradă și fiecare casă e aproape un conac. Familia lui Jeff locuiește la câteva străzi distanță, așa că mă asigur că îi evit casa, încetinindu-mi alergarea.

Gâfâi și sunt roșie la față când ajung pe aleea lungă, mărginită de copaci. Credeam că sunt într-o formă mai bună, dar am început să-mi pierd suflul la vreo jumătate de oră după ce mi-am început alergarea. Îmi propun să folosesc banda de alergare mai frecvent.

Casa are o intrare cu coloane și o verandă care înconjoară toată casa. Am emoții când sun la ușă, ce mă fac dacă răspunde mama lui Chase sau primarul? Nu știu dacă vreunul dintre ei mă va recunoaște ca fiind sora mai mică a lui Rachel Jones, dar în cazul în care mă voi prezenta cu numele meu real, există o mare șansă să ia legătura cu părinții mei.

Temerea mea cea mai mare se adevereşte, pentru că ușa se deschide și apare o femeie care nu poate fi decât mama lui Chase. Are părul de aceeași nuanță de blond ca al lui și exact aceiași ochi, de un albastru-închis și viu.

— Salutare.

Vorbește destul de drăguț, dar în glas i se citește îngrijorarea. Îmi studiază echipamentul sportiv și părul răvășit care se desprinde din coada prinsă la spate.

— Bună. Ăăă. Doamna Donnelly?

Privirea i se răcește instantaneu.

— Doamna Stanton, mă corectează ea.

Așa-i! Normal că a luat numele de familie al primarului Stanton după ce s-au căsătorit. Deja am început cu stângul.

— Eu sunt... Katie, mint eu. O prietenă de-a fiului dumneavoastră. Sunt cu el la cursul de Istoria muzicii.

O văd că ridică din sprâncene. Mă grăbesc.

— I-am împrumutat, ăăă, niște notițe și mai devreme a uitat să mi le dea înapoi. Așa că am trecut pe la el ca să le recuperez. E acasă?

— Charlie?

Mai are vreun fiu de care nu știu eu? Și de ce se holbează la mine ca și cum mi-ar fi crescut brusc nasul? Fața mi se înfierbântă, pentru că e clar că știe că mint: nu sunt cine am spus că sunt și nici motivul pentru care am venit aici nu e acesta.

— D-da, mă bâlbâi eu.

— Ești o prietenă a fiului meu, spune ea, lent. De la școală.

Trece o clipă până când îmi dau seama că e uluită, nicidecum suspicioasă. Acei ochi albaștri mă studiază cu atenție din cap până-n picioare. Mama lui Chase clipește de câteva ori. De parcă nu i-ar fi veni să creadă că e cineva, la ea pe verandă, care vrea să-l vadă pe Chase.

Fără alte cuvinte, se răsucește și strigă:

— Charlie! Ai un musafir!

Se aude zgomot de pași din interiorul casei. Apoi apare Chase. Când mă vede, nu-i vine să creadă ochilor. Văd cum gura lui surprinsă încearcă să-mi rostească numele.

— B...

Dar, din fericire, mama lui îl întrerupe:

— Prietena ta, Katie, a venit să-și recupereze niște notițe.

Ochii îi sclipesc scurt.

— Katie, zice el, resemnat. Hei.

— Hei, răspund.

Mă mut de pe un picior pe altul.

— Ăăă... da. Am venit să iau înapoi notițele de la Istoria muzicii pe care ți le-am dat.

El dă din nou din cap.

— Dap. Le am la mine în cameră.

— Intră, mă invită doamna Stanton, iar tonul ei e mult mai amabil decât atunci când mi-a deschis ușa.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Nu stau mult. Doar cât să iau... notițele acelea, zic eu jalnic.

— Pe-aici, mormăie Chase, făcându-mi semn să-l urmez.

— Sunteți siguri că nu vreți ceva de ronțăit? strigă mama lui după noi.

— Suntem OK, mamă.

Mă crispez la tonul lui tăios. Într-un fel, mi-e milă de mama lui. Din felul în care mi-a descris-o mai devreme la bibliotecă — scuzele pe care le-a inventat în fața invitaților de la nunta ei despre absența fiului său — o făcuse să pară cam de căcat. Dar pare în regulă. Da, la început a fost rece, dar după ce și-a dat seama că sunt o

prietenă de-a lui Chase imediat a devenit amabilă. Era atât de... *bucuroasă* că fiul ei are un prieten.

Îi arunc doamnei Stanton un zâmbet recunoscător și flutur mâna în semn de la revedere, dar îl urmez mai departe pe Chase. Mă sperii când văd că trece pe lângă scara sub formă de spirală din foaier. Credeam că a spus că mergem în camera lui.

În schimb străbatem coridorul, lăsăm în urmă bucătăria și o terasă superbă care dă spre o casă imensă din spate. Cotim, trecem pe lângă spălătorie și apoi ajungem la o ușă pe care Chase o deschide repede.

— Aici, spune el.

Îl urmez în jos, pe trepte, la subsol. Umerii lui lați sunt strânși într-un gest încordat și incomod. E supărat? Încep să cred că da. Pulsul mi se accelerează. Poate că a fost idee proastă să vin aici.

Miroase a mucegai când ajungem la baza scărilor. Mă așteptam să văd un subsol finisat, de genul acelor camere superbe cu jocuri, covoare moi și poate șemineu.

În schimb, descopăr niște pereți din blocuri de ciment și niște dușumele din pal laminat. Și e frig de paralizezi aici. Dârdâi în pantaloni scurți și tricou, urmându-l pe Chase mai departe, prin acest spațiu enorm.

Dormitorul lui e undeva în stânga, la capătul unui alt coridor. Când intrăm, rămân uluită. Are un pat și un birou și asta e tot. Adică asta e *tot*.

— Asta e camera ta? întreb înainte să mă pot abține. Nu prea are mobilă în ea.

Îmi aruncă o privire încruntată.

— Am un pat. Ce altceva îmi mai trebuie?

— Tatăl tău vitreg te obligă să dormi aici?

Zici că am nimerit într-un basm prost cu zâne.

— Doamne, ce imaginație ai! își dă el ochii peste cap. Eu am ales camera. Îmi place locul ăsta.

Mincinosul. Îi plac aerul curat și spațiile deschise. Mi-a spus în acea primă seară că mai bine ar sta într-o ploaie torențială decât să intre în casă. Mă holbez la pereții albi și goi, apoi la teancul de cărți de pe birou. Stă, pur și simplu, în camera asta pustie și singuratică în fiecare seară și citește? Nu are televizor, nici jocuri video. Are un telefon totuși. Poate că se joacă pe telefon? Știu doar că mă așteptam să trăiască în lux în casa primarului Stanton și în schimb el e Cenușăreasa, exilat în subsol, unde probabil trebuie să frece dușumelele.

Când îmi mut ochii de la birou la Chase, mă trezesc că mă privește încruntat.

— Ce cauți aici? întreabă el.

Înghit în sec.

— Am...

— Pe bune, spune el plat. Ce cauți aici, *Katie?*

Roșesc.

— Scuze pentru asta. M-am gândit că ar fi mai bine să nu știe mama ta cine sunt.

El dă scurt din cap.

— De acord. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Inspir profund, spunându-mi să fiu curajoasă.

— Am venit să-mi cer scuze pentru ce am făcut mai devreme. Când ne-a găsit Scarlett la bibliotecă, adică.

Chase ridică din umeri.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Nu mi-a păsat nici atunci și nu-mi pasă nici acum.

Minte. *Trebuie* să mintă. Pentru că știu că, dacă mi-aș petrece pauza de prânz consolând pe cineva și apoi persoana respectivă s-ar întoarce împotriva mea și m-ar respinge, aș fi devastată.

— Îmi pare rău, repet, mai ferm de data aceasta.

— Nu are pentru ce să-ți pară rău.

— O, Doamne, Chase. Poți să-mi accepți scuzele și gata?

Mârâi scurt.

— Am alergat în pizda mă-sii tocmai din partea cealaltă a orașului ca să-mi cer iertare.

Izbucnește în râs. Apoi închide brusc gura și în încăpere se lasă o tăcere crispată. Arată de parcă nu-i vine să creadă că a râs în prezența mea. Ca să fiu sinceră, nici *mie* nu-mi vine să cred că a râs în prezența mea.

Mă așez pe marginea patului și mă joc cu mâneca tricoului.

— De ce sunt mereu lucrurile atât de ciudate între noi?

Asta mă face să râd, într-un fel scurt și neîncrezător.

— Tu de ce crezi?

Oftez.

— Știu de ce, Charlie. Doar că... în seara în care ne-am cunoscut nu a fost nimic ciudat.

— Am făcut sex, spune el tăios. E destul de dubios.

— Pentru noi n-a fost, îl contrazic eu. Dar prietena mea Macy spune că pentru ea prima oară când a făcut sex a fost cel mai stânjenitor lucru din lume. Și cealaltă prietenă a mea a trăit tot timpul clipe ciudate și incomode cu iubitul ei în pat.

La mine și la Chase nu a fost deloc așa, nici măcar când m-a dezbrăcat. Nu mai fusesem niciodată dezbrăcată în fața vreunui băiat. Ar fi trebuit să fiu îngrozită. Dar nu am fost. Da, aveam emoții. Da, inima îmi bătea atât de tare încât stătea să-mi explodeze în piept. Însă când m-a prins cu mâinile sale puternice de șolduri și buzele lui calde s-au lipit de buzele mele, ultimul lucru pe care l-am simțit a fost disconfortul.

— Nu știu de ce seara aceea nu a fost aiurea, spune el, sprijinindu-se de birou. Dar pot să-ți spun de ce e aiurea acum. N-ar trebui să fii aici, Beth.

— Mama ta nu pare să se supere.

— Mama mea e probabil la etaj, plângând de bucurie că fiul ei fost pușcăriaș are o iubită.

Mă uit fix în ochii lui.

— Nu sunt iubita ta.

— Pe bune? Dar ea probabil așa crede. Și momentul e perfect.

Glasul i se umple de sarcasm.

— Aseară la cină, primarul Brian m-a avertizat că o să-mi fie probabil greu să am parte de femei dacă am cazier.

— Chiar ți-a spus asta?

— Da. Mama a subliniat că, de vreme ce am fost condamnat ca minor, cazierul meu este secretizat. Dar Brian a zis că oricum toată lumea știe cine sunt, așa că nu contează dacă e public sau nu.

Ochii lui Chase se îmblânzesc.

— Mama chiar s-a supărat din cauza asta. Deci da, poate că de fapt e un lucru bun că ai trecut pe-aici.

Îi zâmbesc sec.

— Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor.

Fac o scurtă pauză.

— Tatăl tău vitreg pare un dobitoc.

— Uneori este. Cea mai mare parte din timp cred că nu-și dă seama că e bou. Crede că, de fapt, ajută.

— Mama ta de ce s-a măritat cu el?

— Pentru că față de ea nu e bou, spune Chase, oarecum reticent să recunoască. O tratează ca pe o regină.

Continuă, și mai reticent:

— Cei mai naspa oameni din Darling cred că-și dorea o nevastă-trofeu, dar nu o tratează așa. Dimpotrivă.

— Dar cu fiul ei se poartă urât, acuz eu, făcând un gest spre camera golașă.

— Ți-am zis, eu am ales locul ăsta. Primarul n-are cum să-și trimită fiul vitreg în subsol. Nu dă bine la imagine.

Chase ridică din umeri.

— Nu sunt vreun personaj torturat dintr-o telenovelă proastă. Se poartă bine cu mine. Mă hrănește, mă îmbracă, îmi pune un acoperiș deasupra capului. E mai mult decât era dispus să facă propriul meu tată. În schimb, eu mă țin deoparte din calea lui.

Dacă asta chiar e alegerea lui Chase, vinovăția lui e mai profundă decât mi-am imaginat vreodată. Nu e normal că s-a închis aici, în subsolul acestei vile imense, de bunăvoie, dar nici nu cred că m-ar asculta dacă i-aș spune așa ceva.

— Măcar ai parte de intimitate.

Mă copleșește un val de enervare.

— Când am ajuns acasă de la școală am găsit un bilețel stupid de la mama.

Îi imit glasul pițigăiat.

— *Avem încredere în tine că nu ieși din casă.*

În loc să râdă, cum speram, Chase se încruntă.

— Ce? fac eu, defensiv.

Ridică din nou din umeri.

— Nu, spune-mi. Ce-i?

Mă ridic în picioare și-mi încrucișez brațele.

— Crezi că reacționez exagerat când părinții mei nu mă lasă să ies din casă?

Chase scutură din cap, dar nu cred că vrea să spună nu. Mai degrabă e un gest de dezaprobare.

— Ăăă, vrei măcar să spui ceva? îl întreb.

— Neah.

— De ce mama naibii nu vrei?

Mă duc spre el și-l lovesc în piept. Nici nu tresare.

— Pentru că n-o să-ți placă ce am de spus.

— Pune-mă la încercare, îl provoc eu.

— Bine.

Mă prinde de arătător, îmi răsucește ușurel mâna și-mi îndreaptă degetul spre propriul piept.

— Uită, Beth. Asta e problema ta.

— Ce vrei să spui?

— Tu, spune el simplu. Tu ești problema.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? *Nu* eu sunt problema!

Chase îmi dă drumul degetelor.

— Ți-am spus că n-o să-ți placă.

Îmi încrucișez din nou brațele.

— Pur și simplu nu pricep cum poți să spui că eu sunt problema de la mine din casă. Există oameni protectori,

oameni superprotectori și la nivelul următor sunt părinții mei, spun furioasă. Mi-au scos ușa de la dormitor!

— De ce?

— De ce, ce superprotectori?

— De ce ți-au scos ușa? Ce s-a întâmplat înainte să ți-o scoată?

Îmi sug obrajii, iritată.

— M-am furișat la petrecerea aia din Lex Heights.

Mica ridicare din umeri a lui Chase mă face să mă uit urât la el.

— Vrei să spui că meritam să-mi ia ușa?

— Nup.

Tace preț de o clipă, apoi se suie pe birou și-și sprijină antebrațele pe coapse.

— Puștiul ăsta de la centrul pentru minori, Darren, avea o vorbă — tu îi înveți pe oameni cum să se poarte cu tine.

Deși sunt în continuare ofticată de acuzațiile lui, mă trezesc ascultându-l cu gura căscată.

— Mai era și un alt tip — Russ, un golan traficant care se tot punea cu gardienii, le răspundea obraznic, făcea scandal. Își lua bătaie în fiecare zi și era pedepsit pentru lucruri pentru care alții nu primeau nici măcar un avertisment. Și Russ trăncănea mereu despre asta pe terenul de baschet. Așa că, într-o zi, Darren s-a săturat să-l tot audă și i-a spus să tacă dracului din gură. „Tu îi înveți pe oameni cum să se poarte cu tine", a zis Darren. Dacă faci probleme și stârnești iureș la nesfârșit, atunci oamenii o să te trateze ca pe un scandalagiu și ca pe un agitator.

Furia mi se potolește încet, înlocuită de un val de remușcare când pricep ce vrea să spună.

— Dacă te porți ca un copil tâmpit și iresponsabil, atunci așa te vor trata și părinții tăi, spune Chase direct. Și cu asta, basta, Beth.

Are dreptate. Dar...

— Nu m-am purtat ca un copil tâmpit și iresponsabil după moartea lui Rachel. Nici în anul următor, nici în anul de după. Doar în ultimele câteva luni am început să fac imbecilități, recunosc eu. Au mers... au mers prea departe. Ce fac în ultima vreme depășește limita bunului-simț. E o nebunie.

— Da? Și faptul că ai făcut prostii le-a arătat drumul cel drept? Le-a schimbat comportamentul?

— Nu, zic eu, cu reticență.

— Exact, pentru că nu poți controla și nici schimba felul în care se comportă părinții tăi. Poți controla sau schimba

felul în care reacționezi tu.

— Nu mai pot suporta faptul că mă protejează excesiv, Chase. Pur și simplu *nu mai pot.*

Pe chipul lui nu se citește deloc mila.

— Ghici ce, Beth, o să fie o tonă de porcării pe care n-o să le poți suporta de-a lungul vieții. Ai de gând să ieși pe furiș la petreceri și să te îmbeți sau să faci câte o chestie rebelă și idioată de câte ori te vei afla într-o situație de căcat?

Înghit în sec.

— Vrei sfatul meu?

Vreau să spun nu, dar trec câteva secunde bune și nu sunt în stare să scot vreo silabă. Așa că el ia tăcerea mea drept un *da* și continuă să vorbească.

— Nu te mai concentra asupra tuturor lucrurilor pe care nu poți să le faci și concentrează-te mai bine asupra lucruri pe care le *poți* face. Începe să te gândești la altceva decât la petreceri și la distracție sau la naiba știe ce te mai gândești tu.

Are glasul răgușit.

— Pentru că nu asta înseamnă să fii adult.

— Și dacă nu vreau să fiu adult? șoptesc eu.

— Nimeni nu vrea, păpușă.

Păpușă. Chiar o fi folosit cuvântul ăsta ca să îndulcească discuția? Dintr-odată mi se încing obrajii. Urăsc chestia asta din tot sufletul. Urăsc că simt lucrurile astea tâmpite pentru singura persoană față de care n-ar trebui să le simt.

— Trebuie să plec, spun brusc, sărind în picioare.

— Ești ofticată.

Mă silesc să mă uit la el.

— Nu sunt, spun cu toată sinceritatea. Eu... Tu... mi-ai dat multe teme la care să mă gândesc, OK? În plus, chiar trebuie să plec. Am ieșit pe furiș din casă ca să vin aici, ții minte?

Mă conduce din nou la parter. Slavă Domnului, doamna Stanton nu pândește din spatele vreunui fotoliu sau al vreunui ghiveci. Ăsta e un lucru bun, pentru că atunci când ajungem la ieșire, Chase mă atinge.

Bine, îmi atinge *părul,* care face parte din mine. Deci mă atinge. Întinde mâna și-mi dă câteva șuvițe rebele după ureche. Încremenesc.

— Ți-ai stricat coada, spune el aspru. Ar trebui s-o strângi la loc sau o să-ți fie greu să te întorci alergând acasă.

Cumva reușesc să-mi găsesc vocea.

— Da. O strâng la loc. Mersi.

Face un pas înapoi.

— Ne vedem la școală.

— Ăă, sigur. Ne vedem.

Țâșnesc pe ușă de parcă mi-ar fi luat fundul foc. Simt că îmi ard obrajii. Iar în stomac parcă am un ocean de greață.

N-are cum să-ți placă de tipul ăsta, îmi spun. *N-are cum. Rachel nu mai e din cauza lui...*

Dar ca întotdeauna, alung din cap toate gândurile despre sora mea. Nu mă pot gândi la Rachel. E prea greu. Așa e de la înmormântarea ei. Toată lumea încerca să mă facă să vorbesc despre ea. Toată lumea voia să povestească despre ea și despre cât era de grozavă. Eu mă închid în mine.

Pur și simplu... nu pot. Să vorbesc despre ea, să mă gândesc la ea, să mă uit la fotografia ei. De-asta probabil că-mi vine să vomit de câte ori îi văd dormitorul păstrat neatins, pentru că mă obligă să-mi reamintesc.

La fel și Chase, dar e mai ușor să mă aflu în preajma lui decât în altarul în care s-a transformat camera lui Rachel. E mai ușor să mă gândesc la virginitatea pe care i-am oferit-o decât la lucrurile pe care mi le-a răpit el.

Gâfâi cât alerg spre casă și de data asta nu pentru că nu aș fi în formă, cum credeam. Am un nod în gât. Stomacul, umerii, inima, pe toate le simt încordate. În plus, am un tremur de groază înlăuntrul meu. Mi-e teamă c-o să ajung acasă și unul dintre părinții mei va fi acolo și o să-mi spună că a ajuns acasă acum două ceasuri și o să mă întrebe unde umblam acum două ceasuri și cum am putut fi atât de iresponsabilă. Și apoi o să găsească o nouă metodă de a mă pedepsi.

Mă bucur din tot sufletul când văd aleea goală. Dau buzna în casă și urc la etaj în goană ca să fac duș și să mă schimb. Apoi cobor în bucătărie să mănânc ceva și acolo mă lovește ideea.

Învață-i pe oameni cum să se poarte cu tine.

Cuvintele lui Chase îmi zumzăie prin minte. Nu știu dacă *tot* ce a spus e corect, dar nu pot spune că le-am dat părinților mei motive să aibă încredere în mine în ultima vreme. Mai întâi, am făcut o criză de nervi când am găsit formularele de înscriere la facultate pe care le luase mama. Adică, aveam tot dreptul să fiu furioasă, dar pot să recunosc că faptul că am urlat niște chestii despre sora mea moartă nu a fost cel mai înțelept lucru din partea mea.

Apoi am mințit în privința planurilor pe care mi le făcusem cu Scarlett și m-am dus la o petrecere într-un cartier dubios. Normal, nu cred că e corect din partea lor să-mi citească mesajele, dar îi mințisem frecvent în ultima vreme.

Însă lui Chase i-am spus adevărul. Ani de zile am fost fată cuminte. Le-am respectat regulile, am muncit din greu la școală, la clinică. Dar în ultimii trei ani, pereții s-au strâns din ce în ce mai mult în jurul meu, la fel și funia din jurul gâtului, până când, în cele din urmă, am cedat. Știu că fiecare e responsabil pentru propriile acțiuni, dar comportamentul părinților mei m-a împins să fac unele dintre lucrurile pe care le-am făcut.

Însă... Chase are dreptate. Dacă mă înfurii și fac circ nu mă ajută cu nimic. Nu mă ajută să-mi primesc mașina sau telefonul înapoi, nu mă ajută să mă întorc la adăpostul de animale, nu mă ajută să le recapăt încrederea.

O să le pregătesc cina.

Ideea asta genială îmi vine stând în fața frigiderului. OK, n-o fi cel mai generos gest din lume, dar tot e ceva. E un început. Arată că sunt dispusă să mă așez și să mănânc alături de ei și să fac parte din familia asta de care am fugit toată vara. Și poate, dacă totul merge bine, dacă-mi vor aprecia efortul, poate o să-i conving să mă lase să revin la adăpostul de animale. Chiar și o dată pe lună ar fi senzațional.

Mulțumită de mine, încep să scot ingredientele din frigider și să le așez pe masa de cedru. Mă gândesc să fac paste, pui la grătar și salată. E destul de simplu și n-o să-mi ia mult să le pregătesc. E ora 7 și o să fie amândoi acasă pe la 8. Cina o să fie pregătită și masa pusă în clipa în care vor intra pe ușă. O să aprecieze, nu-i așa?

Pun o oală cu apă pe aragaz și aud ușa de la intrare deschizându-se. Inima mi se oprește în loc. La naiba. Au venit mai devreme!

— Lizzie, strigă mama.

— În bucătărie!

Pașii răsună pe coridor. Par mai mulți pași decât doar ai mamei.

— Tata e cu tine? strig. Tocmai pregăteam cina.

— Serios?

Mama intră în bucătărie și se uită, mirată și fericită, la blat.

— Ce surpriză plăcută!

Mă întorc spre cuptor ca să nu-mi vadă zâmbetul de satisfacție.

— Tata parchează mașina. Și-a terminat livrarea mai devreme decât de obicei. Dar cina va trebui să mai aștepte, mi-e teamă. Avem ceva de discutat mai întâi.

Îmi controlez neliniștea și mă răsucesc din nou spre ea. Apoi zăresc o mișcare în prag. O secundă mai târziu, își face apariția cineva.

E un polițist.

18

Tata e chiar în spatele lui. Cei trei adulți stau în bucătărie, zgâindu-se cu toții la mine.

O senzație de groază îmi țintuiește picioarele în loc. O să fiu arestată pentru că m-am dus să mă întâlnesc cu Chase? Neascultarea părinților poate fi o infracțiune? Îmi îndrept privirea spre mama, întrebându-mă dacă de la ea aș putea spera la un strop de milă. Tata îmi face semn să mă apropii.

— Lizzie, te rog să faci cunoștință cu Nick Malloy. Domnule polițist Malloy, aceasta e fiica mea, Elizabeth.

Tot nu mă clintesc, dar reușesc să spun slab:

— Salutare.

Mama trece pe lângă mine.

— Pot să vă aduc ceva de băut, domnule Malloy?

— Nu, mulțumesc. Puteți să-mi spuneți Nick, mai știți?

Îmi vine să jur că îi face cu ochiul mamei. OK, nu cred că i-ar mai face cu ochiul dacă ar vrea să mă trimită la închisoare. Corect?

Așa s-a simțit oare Chase când i-a venit poliția la ușă, în noaptea în care a lovit-o pe Rachel? Sau a fost arestat la locul faptei? Brusc îmi dau seama că habar nu am cum au decurs lucrurile. Îmi amintesc doar că poliția a venit *la noi* acasă ca să ne dea vestea cea devastatoare. Mi-o amintesc pe mama căzând în genunchi și urlând îndurerată. Pe tata prinzându-se de piept, ca și cum cineva tocmai îi smulsese inima.

Chase ne-a făcut asta. El a făcut-o pe mama să plângă și pe tata să sufere. Iar eu am fost azi la el în dormitor și am vorbit cu el ca și cum am fi fost cei mai buni prieteni din lume. Am făcut *sex* cu el.

O, Doamne. Simt c-o să leșin. Sau o să vomit. Sau amândouă.

— Elizabeth, domnul polițist Malloy a venit să ne ajute să rezolvăm problema ta de la școală, spune mama.

Se strâmbă la mine, dorind să-mi transmită să-mi mut fundul în living.

Mă duc într-acolo în silă și-mi îndrept bărbia în direcția lui Malloy.

Mama devine nerăbdătoare și mă trage până la canapea, apoi mă obligă să mă așez lângă ea. Panica mea irațională începe să se calmeze. O arestare nu poate merge atât de domol și frumos. Pentru că nu am nicio problemă la școală, toată povestea asta trebuie să aibă legătură cu altceva.

Polițistul Malloy ia loc lângă mine și pune un dosar pe măsuța de cafea. Îl deschide și scoate un formular. Îl citesc dintr-o parte. *Ordin de restricție temporară.*

— Ce se întâmplă acum? întreb rostind cuvintele rar.

Mama mă ia de mână.

— E pentru tine.

— Dar eu nu am nicio problemă la școală.

Malloy se încruntă și bate ușor cu pixul în dosar.

— Nicio problemă?

— Ah, Lizzie nu s-ar plânge niciodată, spune mama. De-asta trebuie să ne ocupăm noi.

— Ce? Ce e asta?

Sunt derutată.

— Deci nu ești hărțuită la școală? întreabă Malloy.

— Nu, deloc.

Panica revine ca un fluviu dezlănțuit când îmi dau seama, în sfârșit, ce se petrece.

Părinții mei vor să depun acte împotriva lui Chase.

Sar în picioare.

— Nu e nimic în neregulă la școală. Totul e bine-mersi.

— Greșit, spune tata vehement. Atâta vreme cât Charles Donnelly e acolo, fiica mea nu va fi niciodată în siguranță.

— Stai jos, Lizzie, mă apostrofează mama.

Mă așez, dar numai pentru că în acest moment îmi tremură picioarele.

— Ați încercat să discutați cu directorul? se interesează ofițerul.

— Sigur că am încercat. Am ajuns până la consiliul de conducere. Șeful dumneavoastră, primarul Stanton, vorbește de discriminare și procese civile dacă mai încercăm să-l dăm afară din școală.

Trăsăturile tatei sunt încordate.

— Dacă nu provoacă rău fizic cuiva, dacă nu aduce daune bunurilor școlii sau dacă nu face nimic altceva care i-ar aduce exmatricularea, rămâne.

Bravo lui. Îi arunc lui Malloy o privire rebelă.

— Și pentru că pe mine nu mă supără cu nimic, nu e nevoie de asta, spun, bătând cu degetul în formularul de pe masă.

— Părinții tăi spun că a încercat să te intimideze la bibliotecă, subliniază polițistul. Ți-e frică de el? De-asta nu vrei să raportezi ceea ce se întâmplă? Ordinele acestea de restricție sunt făcute ca să te protejeze.

Sunt năucită de șoc. De unde știu ei despre faza de la bibliotecă? Mă spionează și la școală?

— Mama lui Scarlett m-a sunat la serviciu, explică mama, ghicindu-mi deruta. Scarlett i-a spus că băiatul acela te hărțuia la bibliotecă.

La naiba. Minciunile mele se întorc să mă bântuie. Mă cufund între perne și-mi acopăr fața cu mâinile.

— Nu mă deranja cu nimic, zic, dar nimeni nu mă crede.

— Evident că l-am sunat pe directorul Geary imediat, dar mi-a zis că și dacă ai veni la el și ai depune o sesizare, n-ar însemna decât o suspendare, pentru că e prima abatere de intimidare din partea lui Donnelly.

Îmi vine să urlu. Chase nu a greșit cu nimic.

Doar ți-a omorât sora.

Fierea îmi urcă pe beregată. Dincolo de degete, îmi văd părinții holbându-se la mine. Mă adâncesc și mai mult în perne, străduindu-mă să găsesc o cale de scăpare din situația aceasta.

Dar mama crede că tăcerea mea e un mod de a-mi exprima supărarea.

— Te simți bine? întreabă agitată. Știam eu că te hărțuiește!

Cu glas ridicat, se adresează polițistului.

— Nu putem permite să se întâmple ceva periculos. Ne-am pierdut deja o fiică.

Își duce mâna la gât. Tata vine și-și așază palma pe umărul ei.

— Nu mai așteptăm, Marnie. Cerem ordinul de restricție.

— Vă pot ajuta, desigur, spune cu blândețe ofițerul Malloy, care se întoarce apoi spre mine. De ce nu povestești ce s-a întâmplat ca să putem înainta acest formular judecătorului?

Simt că mi se face și mai rău.

— Nu. Nu vreau.

— Lizzie, spune mama.

— Mă cheamă Beth.

— Beth. E pentru protecția ta.

— E o adevărată amenințare pentru tot orașul acesta, zice tata. E nechibzuit și...

— A fost un accident, îl întrerup eu și-l privesc pe Malloy cu ochi rugători. Cunoașteți cazul?

El dă din cap, căci, desigur, îl cunoaște. Toată lumea din Darling îl cunoaște. Pentru asta e celebră familia mea, în pizda mă-sii.

— S-a stabilit că a fost un accident, îi reamintesc.

El dă din nou din cap.

— Nu e un bolnav mintal care umblă liber. Și, credeți-mă, și eu îl urăsc.

Minciuna îmi arde beregata când îmi iese de pe buze.

— Dar nu mi se pare corect să spun că mă simt amenințată din punct de vedere fizic, pentru că nu e adevărat.

Tata mă privește dezaprobator. Mă-ntorc spre mama și o iau de mână.

— Te rog. Nu sunt în niciun fel de pericol. Stăteam într-un colț al bibliotecii — mi-era rău pentru că nu mâncasem de prânz. Chase era acolo și mi s-a făcut rușine că m-a văzut plângând. M-am răstit la el. El...

Îmi cer scuze în sinea mea pentru următoarea minciună.

— S-a răstit și el și apoi a apărut Scarlett. Nu s-a întâmplat nimic.

— Asta nu înseamnă *nimic,* tună tata.

Mama însă îmi cercetează chipul. O strâng de mână și o implor.

— Te rog.

— Chiar nu te simți amenințată de el?

— Nu.

Tonul meu e clar și egal.

— Dacă se schimbă ceva, promit să vă anunț imediat.

Mă mai privește cu atenție preț de câteva clipe înainte de a lua o hotărâre în sinea ei. Dă din cap și se uită la Malloy.

— Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul, dar vă mulțumim pentru informațiile pe care ni le-ați oferit. Presupun că vă vom contacta din nou dacă ne decidem să înaintăm cererea pentru ordinul de restricție.

— Desigur.

În glasul polițistului se simte o nuanță de ușurare.

Ne ridicăm cu toții în picioare. Pentru prima oară nu mă mai simt ca un copil tâmpit. Am spus adevărul sau, cel puțin, mare parte din el. Mama a ascultat și această nedreptate scandaloasă împotriva lui Chase a fost evitată. Toate astea fără plânsete, fără crize de nervi și fără atacuri de panică. *Poartă-te ca un adult și poate că atunci te vor trata și ei ca atare,* acesta fusese sfatul lui Chase.

Spre surprinderea mea, funcționase.

Tata îl conduce pe polițist spre ușă, iar mama rămâne cu mine în living.

— A fost un gest foarte matur din partea ta.

Clatină ușor din cap.

— Dar nu e un băiat de treabă.

Glasul i se frânge.

— Mi-e teamă.

— Să nu-ți fie.

Nu m-am simțit niciodată amenințată de el, dar nu-i pot explica mamei despre toate ocaziile pe care le-a avut Chase să-mi facă vreun rău și nu a făcut-o, pentru că asta ar însemna să-i dau motive să mă închidă în subsolul casei.

Tata revine și nici măcar nu se uită la noi. E ofticat.

— Ies în oraș, mormăie el. Nu mă așteptați.

Înainte să apuce vreuna dintre noi să protesteze, iese valvârtej pe ușă.

Mereu am crezut că mama e cea care nu poate merge mai departe. La urma urmelor, ea e cea care păstrează liber dulapul lui Rachel din antreu. Ea lasă dormitorul lui Rachel complet neatins. Ea nu mă lasă să am un câine, pentru că Rachel era alergică la animale.

Însă tata e cel care încă se cramponează de furia și de durerea sa. El a fost primul care a cerut capul lui Chase după accident. El a cerut să fie acuzat de omor premeditat și a fiert de mânie săptămâni întregi atunci când Chase a fost acuzat de omor din culpă. Nu contează că Rachel fugise în mijlocul străzii fără să se asigure dacă venea vreo mașină. Chase îi răpise copilul.

Tata nu-l va ierta niciodată.

Mama și cu mine cinăm singure. Face niște sandviciuri cu brânză la grătar. Eu încălzesc supa de roșii.

— Ce mai face Scarlett? N-am mai văzut-o de mult. Sunteți prietene în continuare, nu-i așa?

— Da. Totul e-n regulă.

Dar încă îmi fac griji cu privire la felul în care s-a răstit la mine după ce Jeff s-a oferit să mă ducă la petrecere. Nu vreau ca prietenia noastră să se clatine; e unul dintre cele mai bune lucruri din viața mea actuală. Scar și cu mine suntem prietene de la grădiniță. Nu știu ce m-aș face dacă aș pierde-o.

— Hei, putem să mergem în weekend la cumpărături? o întreb pe mama. Vreau să văd dacă găsesc ceva pentru

Scar.

— E ziua ei? Credeam că e născută în ianuarie.

— Nu. Doar un cadou... pentru că o apreciez.

De-a lungul anilor, Scar și cu mine ne-am cumpărat reciproc o mulțime de mici cadouri, dar a trecut multă vreme de când n-am mai făcut așa. Era cazul s-o fac de mult.

— Ah, ce frumos din partea ta. Sigur că putem merge în weekend. Mâine-dimineață?

— Sigur.

Oricum n-am altceva mai bun de făcut. De vreme ce nu am decât școală, programul e surprinzător de liber. Toți ceilalți colegi ai mei de clasă sunt ocupați cu activități extrașcolare, dar eu am renunțat la ele de ani buni. Habar nu am de ce.

După cină, mama pune rufele la spălat, iar eu mă retrag la mine în dormitor. Mă așez la birou, dar nu-mi fac temele. Deschid laptopul și mă uit pe paginile de pe rețelele de socializare ale prietenilor mei. Îmi apare un mesaj. E de la Jeff.

Mă scarpin pe gât. Ideea de a sta de vorbă cu Jeff nu mi se pare deloc amuzantă în acest moment. Încă sunt supărată pe el pentru că m-a abandonat la petrecere.

Închid laptopul la loc și iau o carte de pe raft. Am mai citit-o o dată, dar mi-a plăcut, așa că poate mă voi pierde din nou în cuvintele sale. După zece minute în care citesc același paragraf, o închid și pe aceasta și o arunc pe birou.

Mama trece pe lângă camera mea cu un coș cu rufe.

— Vrei să te ajut să le împăturești? o întreb, dând fuga în prag.

Ea mă privește surprinsă.

— Nu. Sunt gata toate.

Las privirea în jos și văd un teanc de prosoape împăturite.

— Atunci le pun eu la loc.

— Bine.

Se dă înapoi foarte încet, de parcă oferta mea de a o ajuta este atât de bizară, încât e posibil să nu fiu în toate mințile.

— Mulțumesc.

Apoi dispare la parter. Îmi ia doar un minut să așez prosoapele în dulap.

— Mai ai nevoie de ajutor cu ceva? strig de la etaj.

— Nu. E OK. O să mă uit la televizor și o să tricotez.

Mă-ntorc în camera mea. Nu am ce face aici. Îmi trec mâna peste cadrul ușii. Dacă aș fi avut ușă, m-aș fi simțit diferit?

Mă întorc ca să mă uit la ușa de vizavi de camera mea. Traversez încet holul. Mânerul se răsucește fără niciun efort și ușa se deschide în tăcere, cu balamalele ei bine unse. O las ușor întredeschisă.

Camera miroase a proaspăt, ca și cum cineva a ținut fereastra deschisă. Mă duc la geam și trag cu ochiul în curtea din spate. În colțul casei, unde e leagănul, e întuneric. În curtea interioară se vede o pată de lumină. Cățelușa familiei Palmer, aflată la trei case distanță, latră când e lăsată în curte să-și facă nevoile.

E o seară obișnuită. Mă trag înapoi și mă uit prin cameră. Trofeele și medaliile lui Rachel, strânse în cei cinci ani de volei, ocupă un raft de lângă patul ei. Pe oglinda de deasupra biroului se află pozele cu ea și prietenii ei, frumos aranjate. Trag scaunul alb de la birou, cu perna lui pufoasă, și mă așez.

În stânga sunt câteva fotografii cu echipa ei de volei. Fetele se țin una pe alta cu brațele. Cea mai bună prietenă a lui Rachel, Aimee, îi pune surorii mele urechi de iepure în toate pozele. Cred că era o glumă de-a lor. Sunt multe lucruri din viața lui Rachel pe care eu nu le cunosc. Eram apropiate, dar era totuși cu doi ani mai mare. Sunt convinsă că avea și ea secretele ei.

În partea dreaptă a biroului sunt două fotografii de familie. Într-una dintre ele suntem toți și a fost făcută la nunta vărului meu Randy, cu doi ani înaintea morții lui Rachel. Mama mi-a cumpărat atunci pantofi cu tocuri și mă simțeam în al nouălea cer. Cealaltă e cu mine și Rachel. A fost făcută după unul dintre meciurile ei de volei. Rachel e transpirată și zâmbitoare, iar eu țin în brațe o minge de volei și mă uit la sora mea ca și cum ar fi centrul universului meu.

De pe buze îmi zboară un suspin înăbușit. Mă ridic brusc în picioare și ies în goană din camera lui Rachel, coborând iute scările. Mă doare prea mult să văd pozele în care eram toți. Mă doare să mă văd pe mine privind-o ca și cum ținea în brațe soarele și stelele și luna. O idolatrizam și acum ea nu mai este.

Ies ca din pușcă în curtea din spate și trag cu sete o gură de aer în plămâni. Mă ajută să-mi alung nodul din gât, dar nu și durerea din inimă. Dau fuga spre leagăn, dar și acesta îmi amintește de Rachel, așa că trec de el și mă

duc la gard, unde mă așez în iarbă și mă sprijin de scândurile de lemn.

Soarele a asfințit deja, dar cerul încă nu e întunecat. Mă uit la nori și aleg unul care seamănă cu un balaur. Apoi îmi cobor privirea, pentru că acesta este un alt lucru care-mi reamintește de Rachel. Când eram mici, așterneam o pătură de picnic pe iarbă, ne întindeam pe spate și încercam să găsim nori în formă de animale pe cer.

Simt o iritație în fundul gâtului și mi se încing pleoapele, dar în loc să-mi dea lacrimile, mă pufnește râsul. Încerc să-l înăbuș, apoi cedez și-l las să mă copleșească. E ca la înmormântarea lui Rachel, la nesfârșit. N-am putut să plâng, așa că am râs. Nici acum nu vreau să plâng, așa că râd.

— Ham.

Un scheunat se împletește cu hohotele mele isterice.

— Hei, cățelule.

Chicotesc spre Morgan, al cărui cap se ițește printre scânduri.

— Ce mai faci?

Nu răspunde, dar scoate limba și mă linge pe umăr.

E exact ce-mi trebuie.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Acum mă linge pe gât, într-o parte, apoi pe obraz. Mă bucur de balele cățelului, pentru că sunt mult mai bune decât lacrimile sărate.

— Dar nu la fel de mult cât mi-e dor de Rachel, șoptesc.

Jap. Jap.

— Probabil că ar fi dezamăgită de mine dacă ar fi acum aici, îi zic lui Morgan. Rachel era foarte concentrată. Mai ales când era vorba de volei.

Și eu jucam odinioară volei. Mă înscrisesem la același club la care juca și Rachel. Eram ridicătoare, ca ea. Sfârșiturile noastre de săptămână erau întotdeauna ocupate, pentru că mergeam de la un turneu la altul.

Totul s-a sfârșit când Rachel a murit. A fost ca și cum, de fapt, toate visurile și ambițiile mele îi aparțineau lui Rachel și, când ea nu a mai fost, pasiunea mea față de orice s-a uscat și s-a risipit în vânt.

— Era și la cor. Și la golf.

În plus, îl avea și pe Jeff, băiatul de aur. Rachel avea tot viitorul înainte. Nu am nicio îndoială că ar fi intrat la oricare universitate din Ivy League și că ar fi strălucit.

Eu nu am nimic de făcut cu timpul meu. Munca la adăpostul de animale era singurul lucru care-mi plăcea cu

adevărat, dar, în afară de asta, am încercat să-mi umplu vremea cu petreceri și băieți. Nu m-am culcat cu Chase ca să-mi enervez părinții. Dacă ar fi fost așa, le-aș fi spus. M-am culcat cu el pentru că din viața mea lipsea ceva și am simțit că pot umple cu el acest gol.

Însă acum mă simt și mai pustiită.

Am rămas fără nicio direcție. Sau poate că rămăsesem deja de ceva vreme fără nicio direcție și abia azi mi-am dat seama. Am fost așa de ocupată să dau vina pe toți ceilalți pentru nefericirea mea, că nici nu m-am uitat la mine.

Nu-mi place ce văd.

Mă încrunt și mă silesc să mă ridic în picioare, chiar dacă asta înseamnă că nu mai primesc pupici de la Morgan.

— Îmi pare rău, cățel, dar trebuie să plec. E momentul să fac niște schimbări.

La etaj, mă așez pe pat și-mi deschid laptopul. Intru hotărâtă pe pagina liceului Darling. Uau. Sunt o grămadă de ore opționale și de cluburi, atât de multe, că e greu să dau în jos ca să le văd pe toate.

Încep să citesc și să iau notițe. Prin dreptul ușii trece o umbră, dar nu se oprește. Mă uit mai departe pe site-ul liceului. Mă documentez în continuare.

— Bingo, spun, privind fix literele rotunjite de pe carnețel.

Încep să tastez. Îmi ia câteva ore bune, dar când termin sunt extrem de mulțumită.

Din acest moment, nu mai sunt fata pierdută în spațiu. Sunt fata care are un plan.

19

— Ce-i asta? întreabă mama a doua zi de dimineață, când îi arăt foaia scoasă la imprimantă.

— E un contract, spun cu mândrie.

Îi întind tatei un exemplar peste masa din bucătărie. Mijește ochii, pentru că nu poate să citească fără ochelari.

— Un contract pentru ce?

— E un...

Mama își lasă ideea neterminată în timp ce continuă să citească.

— E un contract de familie, spun eu.

Au mai fost și alte titluri, cum ar fi Contract de Bună Purtare și Contract de Responsabilitate, dar toate păreau degradante și părtinitoare.

— Eu promit să mă supun tuturor regulilor despre care voi credeți că mă protejează și, în schimb, voi îmi dați voie să vizitez o universitate la alegere.

— Nu mergi la USC, spune tata, trântind foaia pe masă.

Mă simt nevoită să-mi reprim o reacție de furie.

— Nu e nici USC, nici UCLA, nici Miami. E Iowa State.

Replica mea îi lasă fără cuvinte. Mama ia ceașca de cafea și soarbe repezit din ea. Tata mijește ochii la mine.

— Iowa State, repetă el, bănuitor.

Mă las pe spate în scaun și-mi încrucișez brațele.

— Da.

Mama își regăsește glasul, în cele din urmă.

— De ce Iowa State? E prima oară când o pomenești.

— E prima oară când mă gândesc la universitatea aceasta, recunosc eu. Dar e singura școală care mi-a tot apărut în cadrul documentării pe care am făcut-o aseară.

Mama pare curioasă.

— Ce documentare?

Receptivitatea ei îmi dă aripi să continui.

— Vreau să devin veterinar. O să schimb câteva cursuri în semestrul viitor, deși nu cred că vor conta prea mult creditele mele din liceu. Dar e întotdeauna un lucru bun să ai în portofoliu niște ore suplimentare de științe dacă o iei pe drumul medicinei, chiar dacă e medicină pentru câței. Iowa State e una dintre școlile de medicină

veterinară de top din țară și e suficient de aproape de voi, ca să mă puteți vizita.

Dar suficient de departe ca să am și eu un sentiment de independență. Dar partea aceasta nu le-o explic părinților mei. Nu are sens să-i sperii.

Mama strânge din buze, gândindu-se intens. Tata pare în continuare sceptic.

— E la numai șase ore distanță, le zic. Și nici măcar nu vă cer să mă înscriu acolo. Cer doar să vizitez universitatea.

Tata își coboară din nou privirea asupra contractului.

— Mai scrie și că-ți vom da înapoi telefonul dacă te supui tuturor regulilor noastre.

— Da. Mi-e greu să vă contactez dacă am vreo problemă la școală sau pe drum spre casă.

— Și vrei să te întorci la adăpostul de animale.

— Da.

— De când vrei tu să te faci medic veterinar?

— De-aseară, mărturisesc eu. Am avut o revelație.

Mama își mușcă imperceptibil buzele, ca și cum ar încerca să nu zâmbească, dar apoi nu mai poate rezista și un surâs larg îi luminează fața. Mi se strânge inima, pentru că a trecut foarte mult timp de când nu mi-a mai zâmbit atât de frumos. Și ochii îi sclipesc de mândrie.

— Știți cât de mult iubesc animalele. Dacă ar fi după mine, am adopta toți câinii și pisicile vagaboande care ne-ar apărea la ușă.

Din clipa în care am văzut primul cățel, la vârsta de trei ani, mi-am implorat părinții să ne luăm un animal de companie. Un câine, o pisică, un pește, un hamster, orice. Dar casa noastră a fost dintotdeauna privată de animale.

— Așa că aseară m-am așezat și m-am gândit ce aș vrea să fac cu adevărat după liceu și ce-mi place cel mai mult pe lume și m-am tot întors la animale. Vreau să lucrez cu animalele.

Ridic din umeri.

— Și sunt bună la științe, deci cred că m-aș descurca foarte bine la medicină veterinară.

— Și eu cred la fel, spune mama și inima mea aproape că explodează de fericire.

Tata își revine și el, ușor-ușor. Se scarpină pe nas și mă studiază cu atenție.

— Dacă suntem de acord cu asta — face un gest spre contract — ne dai cuvântul tău de onoare că vei respecta regulile? Asta înseamnă că nu mai minți despre unde

umbli, că nu mai mergi la petreceri fără permisiunea noastră, că nu mai faci niciuna dintre prostiile astea.

— Niciuna, promit eu.

Apoi șovăi.

— În plus, n-am trecut asta în contract, dar mi-aș vrea și ușa înapoi.

Urmează o scurtă tăcere. Mama, încă zâmbind, ia pixul pe care-l folosea tata ca să-și completeze cuvintele încrucișate de sâmbătă. Mâzgălește ceva pe contract și-l împinge spre mine.

— Aici inițialele dumneavoastră, spune ea solemn.

Zâmbesc atât de larg, încât simt c-o să mi se rupă fața în două. Sub lista de privilegii pe care le-am cerut înapoi, ea a scris UȘA.

Scriu și eu alături EJ. Își scrie și mama inițialele. Și apoi toți trei semnăm contractul.

— O să fac o copie, anunță tata, ridicându-se de pe scaun.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs.

— De ce, să nu cumva să distrug singurul exemplar și să nu aveți cum să mă trageți la răspundere?

— Da, spune el scurt, dar ochii îi sclipesc de veselie.

Pentru o clipă senzațională, este din nou tatăl pe care-l aveam înainte să moară Rachel. Tatăl care făcea jocuri îngrozitoare de cuvinte și nu putea rezista nici cinci secunde fără să surâdă cu gura până la urechi.

După ce pleacă el, mama mă ia de mână și mă strânge ușor.

— Ne-ai luat prin surprindere așa, de dimineață.

— Și pe mine m-am luat prin surprindere.

— Sunt mândră de tine că ai căutat înlăuntrul sufletului tău și ai luat aceste decizii.

Mi se pune un nod în gât.

— Mulțumesc.

Îmi iau paharul de suc de portocale și sorb din el, sperând ca mama să nu-și dea seama că-mi vine să plâng. Dar cred că m-a auzit, pentru că privirea i se îndulcește și mai mult.

— Mai vrei să mergem să căutăm cadou pentru Scarlett?

Dau convinsă din cap în timp ce-mi beau sucul de portocale.

— Bine atunci, uite cum facem. Du-te sus și îmbracă-te și plecăm când ești gata.

La mall e superaglomerat pentru o dimineață de sâmbătă. Dar nici nu mai țin minte când m-am trezit înainte de ora prânzului într-o dimineață de sâmbătă, așa că poate așa e mereu la mall la ora 10.

Mama și cu mine rătăcim fără țintă preț de câteva ore. Îmi cumpără un hanorac de la American Eagle, iar eu îi cumpăr lui Scarlett o eșarfă drăguță de la Forever 21. Scar e obsedată de eșarfe. Are vreo sută în total și știu c-o să-i placă la nebunie și eșarfa aceasta roz cu auriu, cu craniile ei micuțe cu floricele în loc de guri.

Pe la ora 1 stomacul meu începe să chiorăie.

— O, Doamne, o să leșin dacă nu mănânc ceva, spun.

Mama își dă ochii peste cap.

— Nu suntem cam melodramatice?

— Nu, ne e foame, mamă. *Mor de foame.*

Zâmbesc și arăt spre zona cu mâncare.

— Putem să mâncăm ceva înainte să ne întoarcem acasă?

Se gândește puțin, apoi scutură din cap.

— Am o idee mai bună.

O urmez intrigată în direcția opusă zonei cu fast-food. Trecem pe lângă câteva magazine cu bijuterii, pe lângă un Foot Locker și un Guess și, în cele din urmă, ne oprim în celălalt capăt al imensului complex, în fața unuia dintre restaurantele mele preferate. Prietenele mele și cu mine luăm mereu prânzul aici când venim la mall. Au cea mai bună omletă cu șuncă și cu brânză de pe întreaga planetă.

— Eggcellent? spun bucuroasă. Ești cea mai tare, mamă.

Ridic mâna ca să bat cuba cu ea. Ea mă lovește cu palma și moralul îmi crește și mai mult. Nu pot nega că e una dintre cele mai frumoase zile pe care le-am avut în ultima vreme și e cu atât mai șocant cu cât mi-o petrec cu mama. Nu ne-am înțeles deloc atâta vreme și mi se pare că aproape am uitat cum să ne bucurăm una de compania celeilalte.

— Hai să ne așezăm la o masă, spun, dar mama nu vine după mine la ușile de la intrare. Grăbește-te, melcule.

— De fapt, cred c-o să te las doar pe tine.

Mă uit la ea, derutată.

— Poftim?

Îmi face cu ochiul, apoi se uită la ceas și zice:

— Prietenele tale trebuie să ajungă din clipă în clipă. De ce nu te așezi la masă să le aștepți?

Simt cum rămân cu gura căscată de uimire.

— Vorbești serios?

— Am sunat-o pe Lisa când erai la Forever 21 și am propus că poate Scarlett are chef să se vadă cu tine la mall, ca să mâncați de prânz. Le ia și pe Macy cu Yvonne în drum.

Îmi vine să sar practic în sus de bucurie. Lisa e mama lui Scar, iar Scar e pe drum încoace cu celelalte prietene ale noastre. Și nu-mi vine să cred că a fost ideea mamei. De-abia aștept să-i spun lui...

Încerc să-mi opresc creierul înainte de a duce la capăt acest gând.

De-abia aștept să-i spun lui Chase.

Cât de absurd e că ăsta-i primul gând care-mi trece prin minte? Că vreau să-i spun lui Chase că sfatul lui a funcționat. Că dacă mă port ca un adult, părinții mei vor slăbi puțin controlul. Că tata mi-a zâmbit azi. Că mama mă *încurajează* să mă întâlnesc cu prietenele mele, deși acum câteva zile îmi interzicea să ies din casă.

— E nemaipomenit. Tu ești nemaipomenită.

Mă arunc și o cuprind în brațe. Mă îmbrățișează și ea strâns și apoi îmi dă drumul.

— Distracție plăcută, Beth. Lisa și Scarlett o să te aducă acasă cu mașina.

În clipa în care mama dispare, scot un chițăit de bucurie. Câțiva trecători își întorc capetele spre mine, dar mie nu-mi pasă că mă cred nebună. Am din nou o viață! În curând o să-mi primesc telefonul înapoi. O să am voie să fac din nou voluntariat. O să-mi primesc și ușa. În curând o să-mi văd prietenele.

Chestia asta îmi place la nebunie.

În restaurant, comand un milkshake cu ciocolată și le aștept pe fete. Prima gură de ciocolată are gust fenomenal. Sau poate e doar aroma libertății care-mi face papilele gustative să danseze.

— Ahhhhh!

Aceasta e replica de deschidere a lui Macy când cele trei prietene ale mele vin în grabă spre separeul meu.

— Ești liberăăăăă! spune și Yvonne, în timp ce Scarlett se strecoară pe banchetă lângă mine și-mi acoperă obrazul cu pupici.

Chicotesc și încerc s-o dezlipesc de mine.

— Calmează-te, iubăreațo. O să-mi strici machiajul.

— Nu ești machiată, replică, dându-și ochii peste cap.

— Lucru pentru care te urâm toate, mă ceartă Yvonne, în timp ce ea și Macy se așază vizavi de noi. Nimeni nu are

voie să aibă tenul atât de neted și curat fără să folosească cremă BB.

Chelnerița apare și le ia comanda de băuturi. Luăm toate o pauză de la trăncăneală pentru a studia meniurile și pentru a ne lămuri ce vrem să mâncăm. Eu îmi aleg un burger și cartofi prăjiți, ca să meargă cu milkshake-ul meu. Cât Macy și Yvonne încă se gândesc, îi strecor lui Scarlett cadoul meu pe genunchi, pe sub masă.

— Ce-i asta? șoptește ea.

— Doar un cadou pentru cea mai bună prietenă, șoptesc și eu. Deschide-l când ajungi acasă.

Zâmbește.

— Ești cea mai tare, Beth.

Mă prefac șocată.

— Mi-ai spus Beth!

— Așa am făcut? Neah, visezi tu.

O împung în coaste.

— Ba chiar așa mi-ai spus.

Glumim și bârfim toate patru până când ne sosește mâncarea și glumim și bârfim chiar și în timp ce mâncăm, fără să ne pese că avem gura plină și că probabil toată lumea ne privește dezaprobatoare. A trecut mult timp de când m-am simțit atât de relaxată cu prietenele mele. La școală, tensiunea pe care o provoacă prezența lui Chase ne atârnă ca un nor negru deasupra capetelor. Acasă nu am telefon sau ușă sau vreun strop de intimitate ca să vorbesc cu prietenele mele.

Aceasta e cea mai frumoasă zi din viața mea.

Sau era, până când Yvonne îl pomenește pe Chase.

— OK, deci știu că nu avem voie să vorbim despre Charlie Donnelly, începe ea.

— Cine a spus că nu avem voie să vorbim despre el? o întrerup.

Privirea ei se îndreaptă spre Scarlett înainte de a reveni la mine.

Oftez și-i arunc o privire prietenei mele celei mai bune.

— Le spui oamenilor să nu discute cu mine despre el?

— Normal că le spun, zice ea, aprigă. De fiecare dată când cineva îi rostește numele, te albești la față ca o stafie și arăți de parcă-ți vine să vomiți.

— De fapt, chiar ai vomitat, îmi reamintește Macy.

— Da, din cauza șocului, spun eu, ridicând din umeri. Dar acum, când știu că e la Darling și nu mai pot face nimic în privința asta, nu-i pot permite să mă mai afecteze.

Doar că mă afectează mai mult decât vor afla vreodată prietenele mele. Mă gândesc la el în permanență.

Mă întorc spre Yvonne.

— Ce voiai să spui despre el?

Yvonne soarbe prelung din suc înainte de a vorbi.

— Sora mea a venit acasă de la facultate în weekendul ăsta. A ieșit în oraș cu prietenii ieri aseară și s-au tot discutat diverse lucruri despre Charlie.

Mă încrunt.

— Ce fel de lucruri?

— Bine, OK, știi că Taylor e prietenă cu niște fete din Lincoln, da?

Taylor e sora mai mare a lui Yvonne și habar nu am cu cine e prietenă, dar dau din cap în ciuda acestui fapt.

— Sunt cu doi ani mai mari ca noi, exact ca Taylor, și una dintre ele îl cunoaște pe Charlie de mult. O cheamă Maria — nu știu dacă voi ați făcut vreodată cunoștință cu ea.

— De ce am fi făcut noi cunoștință cu ea? spune Scarlett. Tocmai ai spus că sunt cu doi ani mai mari decât noi.

— Corect. Mă rog. Cum spuneam, Maria locuiește în Lincoln și era prietenă cu Charlie. Petreceau verile împreună și cred că erau împreună și serile trecute. Joi seară, zice Yvonne, privindu-mă cu subînțeles. Era la petrecerea lui Karl.

— Kav, o corectez eu.

— Mă rog, spune ea, sorbind din nou din suc. Charlie a fost și el la petrecere. Știai?

Macy icnește.

— O, Doamne, l-ai văzut acolo?

— Nu, mint eu. Dar nu am stat foarte mult.

— Ah, ce bine, zice Scarlett, întinzându-se și strângându-mă de umăr. Îți imaginezi cum ar fi să-ncerce să stea cu tine la o petrecere?

— Sau să se dea la tine? adaugă Macy, răsuflând din greu.

Un nod de vinovăție mi se pune în gât. Am trecut deja prin asta. Doar că eu am fost cea care a vrut să stea cu el la prima petrecere și care s-a dat la el. Adevărul îmi stă pe vârful limbii și sunt atât de tentată, *atât de tentată* să le destăinui toate acele amănunte perverse, îngrozitoare și minunate.

Vreau să le spun prietenelor mele că am făcut sex pentru prima oară. Vreau să le spun cât de derutată mă simt în privința lui Chase, cum cred că simt ceva pentru

el, dar că nu știu dacă e din cauza sexului sau dacă chiar îmi place de el.

Însă nu pot rosti nicio vorbă. Mi-e groază că mă vor judeca. Sau, mai rău, mă vor urî pentru asta și vor spune întregii școli ce am făcut. Sau, și mai grav, le vor spune părinților mei.

Așa că tac mâlc și ascult restul poveștii lui Yvonne.

— Deci Charlie era acolo cu Maria...

Maria e fata aia superbă cu care Jeff a fost nesimțit? Brusc sper că nu, pentru că ideea că Chase și-ar petrece vremea cu o fată atât de frumoasă îmi trezește o nedorită senzație de gelozie.

Ahhh. Trebuie să încetez cu asta.

— ...și i-a spus că era la altă petrecere, în weekendul trecut, nu a zis unde, și că acolo a cunoscut o fată foarte mișto și...

— *Poftim?* fac eu.

Obrajii îmi iau foc. Chase a vorbit despre mine cu prietenii lui? Le-a spus că sunt *mișto*?

Poate că nici nu vorbea despre tine, mă avertizează o voce din mintea mea.

Acest gând aprinde din nou gelozia.

— Pe bune? spune furioasă Scarlett. A ieșit din pușcărie de cât timp, *de o secundă,* și deja își face prieteni și agață și se poartă ca și cum n-ar fi greșit cu nimic? E un criminal!

Izbucnirea ei face câteva persoane să-și întoarcă privirile spre noi.

— Scuze, șoptește ea rușinată.

— Nu, sunt de acord cu tine, spune Yvonne. M-am gândit la același lucru când am auzit. În plus, din ce spune Maria, Charlie era un mare gigolo înainte să fie arestat. Era mereu sufletul petrecerii și s-a cuplat cu o grămadă de fete, fiind, se pare, un mare vrăjitor. Genul supercombinator.

Sunt nevoită să-mi înăbuș un hohot de râs pentru că, oricum o fi fost Chase înainte, cu siguranță acum nu mai este așa. Un mare vrăjitor? Nu prea. Nu are nicio problemă să fie dureros de direct și să-mi spună lucrurile pe care nu am chef să le aud. Sufletul petrecerii? Da, de-aia stă ascuns într-un colț la fiecare petrecere la care merge.

L-a schimbat clar faptul că a fost închis. L-a transformat dintr-un băiat care voia să se combine și să se distreze într-un tip care acum apreciază tot ce are. Un tip care poate găsi un singur lucru pozitiv în fiecare zi și care poate fi recunoscător pentru acesta.

Acel Chase pe care-l cunoștea Maria acum trei ani a dispărut. Eu nu l-am cunoscut pe acel Chase. Eu îl cunosc pe acest Chase cuminte. Pe Chase cel serios. Cel care zâmbește atât de rar încât, atunci când se întâmplă, ți se pare că asiști la o eclipsă solară. Și e atât de frumos! Îmi place la nebunie când zâmbește. Eu...

Mă simt copleșită de nefericire. Aahhh. Chestia. Asta. Trebuie. Să. Înceteze.

— Ești OK? întreabă Scarlett.

Îmi mușc buza, întrebându-mă oare ce Dumnezeu transmite expresia mea dacă glasul lui Scarlett sună atât de alarmat.

— Sunt bine, o asigur, inspirând profund. Dar... ai dreptate... poate că nu-mi place să discut despre el.

— Vezi? spune Scarlett, întorcându-se spre Yvonne. Ți-am spus eu că e un subiect sensibil. Nu mai trebuie să vorbim despre dubiosul ăla.

Îmi iau milkshake-ul și-l termin dintr-o înghițitură, dar lichidul rece și dulce nu-mi poate alunga nodul de nefericire din gât. E simplu să nu vorbesc despre Chase.

Să nu mă gândesc la el? Asta e cu totul și cu totul altceva.

20

A doua zi de dimineață, mă trezesc cu un zâmbet larg pe buze. Aseară, tata mi-a bătut la ușă — *la ușă!* — și m-a anunțat că el și mama au hotărât să mă lase să mă duc singură astăzi cu mașina la adăpost. Cu mașina mea.

Jur, viața mea se înseninează atât de mult, încât mi-e teamă să nu fie totul doar un vis frumos. Dar sunt trează-trează în timp ce mă îmbrac, mănânc ceva în viteză, sar în mașină — *mașina mea!* — și-mi bag telefonul — *telefonul meu!* — în încărcătorul de la bord ca să ascult niște muzică.

Azi va fi o zi bună. Am luat-o pe arătură în ultimele câteva luni, dar, în sfârșit, am senzația că am revenit pe drumul cel bun.

Când ajung la adăpost însă, mă așteaptă o porție de dezamăgire. După ce mă îmbrățișează cu drag și-mi spune cât de mult se bucură că m-am întors, Sandy mă informează că azi nu pot interacționa cu animalele.

— Fără pupici de căței? spun posomorâtă. De ce așa?

— Avem niște formulare noi de asigurare și răspundere pe care trebuie să le semneze toți voluntarii. În cazul tău, fiind minoră, sunt necesare semnăturile părinților tăi. Ți le-aș fi trimis pe e-mail când le-am primit, săptămâna trecută, dar... — ridică ea din umeri — nu credeam că te mai întorci. Tatăl tău era destul de hotărât când am vorbit cu el la telefon.

— Din fericire, s-a răzgândit, spun, zâmbind larg. Și e-n regulă — o să-i mângâi și o să-i pup pe toți în plus weekendul viitor.

Îndes hârtiile în geanta mea de poștaș.

— Duc astea acasă și o pun pe mama să le semneze.

— Grozav. Atunci azi o să strângi căcățeii de câine, rânjește Sandy. Probabil că nu așa ar vrea cineva să-și petreacă weekendurile. Mai ales în clasa a douăsprezecea.

— Ba mie mi se pare senzațional, îi spun lui Sandy. M-am decis că vreau să mă fac medic veterinar, deci cu cât mă aflu mai mult în preajma animalelor, cu atât mai bine. Chiar dacă nu fac altceva decât să le adun căcățeii.

Sandy surâde și ea.

— Da, exact asta am făcut și eu în weekendurile din ultimul an de liceu, am adunat căcăței. Toate petrecerile se termină la fel, nu-i așa? Aceiași oameni se combină între ei. Se stârnesc aceleași scandaluri. Toată lumea se poartă de parcă liceul ar însemna ultimele lor zile din viață.

Parcă vorbește despre viața mea cu totul neinteresantă.

— În orice caz, construim un nou coteț pentru câini în spate, dar trebuie să curățăm locul și să aruncăm tot gunoiul și răhățeii de acolo. Dacă tot ești îmbrăcată în pantaloni și-n hanorac, ar trebui să fii bine protejată.

Mă uit în jos la colanții care încep să se destrame după atâtea spălări la mașină și la hanoracul supradimensionat cu Darling High, atât de jerpelit încât mai degrabă trebuie să ghicești ce scrie pe el.

— Mi se pare un plan bun.

Sandy mă îndrumă spre magazia de pe hol, unde sunt rafturi întregi cu lopeți, cutii și saci. Se duce în spate, ia ceva de-acolo și se întoarce.

— Uite, o să ai nevoie de astea.

Îmi întinde o pereche de mănuși de grădină, negru cu albastru. Mi le pun pe mâini. Sunt puțin cam lungi, dar nu vreau să mă plâng. Am noroc că mi-a dat slujba înapoi după ce tata m-a obligat să plec de-aici fără niciun avertisment.

Ieșim pe ușa din spate și parcurgem o cărare cu pietriș care duce la marginea unei zone împădurite. Acolo e deja un muncitor care mută pământul și molozul dintr-un morman într-altul. Mersul lui relaxat și membrele sale lungi mă duc cu gândul la Chase. Dar e adevărat că orice mă duce cu gândul la el în ultima vreme.

— Deci te gândești serios să mergi la Facultatea de Medicină veterinară? întreabă Sandy.

— Da. Știi cât de mult iubesc animalele. Mi-ar fi plăcut mult să am un animal de companie acasă, dar, știi tu, alergiile.

Nu spun *alergiile răposatei mele surori,* pentru că ar părea total absurd și nici nu vreau ca Sandy să creadă că părinții mei sunt nebuni de legat.

— Mare păcat. Există și pisici fără păr și așa mai departe, dar sunt destul de scumpe. În plus, tu știi deja că încurajăm adopția, nu achiziționarea animalelor de la crescători. Anul trecut un milion de animale nedorite au fost eutanasiate.

Oftez.

— Un milion?

— Da, tragic, nu-i așa?

Ajungem la șantier și Sandy face un gest spre acesta.

— Abia am cumpărat terenul acesta săptămâna trecută și, după cum vezi, e un fel de maidan. Trebuie să-l curățăm. Metalul, fertilizatorul și gunoiul trebuie separate. Dacă ai vreo întrebare, apelează la Chase. A început să lucreze aici acum câteva zile. Hei, Chase!

Sandy îi face cu mâna muncitorului, care o lasă mai moale cu împinsul roabei și se oprește lângă noi.

Șocul se transformă în bucurie.

Pe bune? Mă întâlnesc cu Chase *și* scap de părinții mei câteva ore în fiecare weekend?

Nu-mi pasă câți răhăței trebuie să rânesc. Merită.

— Hei, Sandy. Cu ce pot ajuta...

Zâmbetul de pe fața lui Chase dispare când mă recunoaște.

— Ea e Beth Jones. E noua noastră voluntară. De fapt, e o voluntară mai veche care revine alături de noi.

Sandy își lovește prietenește umărul cu Chase.

Mă crispez. Sunt împreună sau ceva de genul ăsta? Părea fericit s-o vadă până când m-a observat. Iar ea se poartă ca și cum ar fi vechi cunoștințe. A înșelat-o pe Sandy cu mine la petrecere? Sau e ceva mai recent? Sandy e drăguță, dar e mai mare. Adică, jur că are vreo 25 de ani.

Mă uit fix la Chase, care mă privește și el, cu un aer sumbru.

— Mă bucur de cunoștință, răspunde el pe un ton care spune că nu se bucură deloc.

Sandy îi aruncă o privire iscoditoare, dar Chase scapă de explicațiile în privința schimbării subite de dispoziție când cineva de la adăpost o strigă pe Sandy.

— Vă descurcați? întreabă ea, ezitând să ne lase singuri.

— Sandy, strigă din nou tipul de la ușa din spate.

— Ne descurcăm, mulțumim, zic eu, pentru că *vreau* să ne lase în pace.

— Da, du-te, Sandy, e în regulă, spune Chase, făcându-i un semn cu capul.

Acest Chase care stă aici, în fața mea, mi se pare mai încrezător decât cel de la școală. Pe coridor, e mereu cu capul în jos. În clasă, se uită drept înainte. Aici, te privește direct în ochi. Are umerii drepți. Ba chiar pare mai înalt — și mai sexy.

În clipa în care Sandy e destul de departe ca să nu ne mai poată auzi, Chase se apleacă spre mine.

Inima începe să-mi bată cu atâta putere, încât jur c-o simt izbindu-se de coșul pieptului. Înghit în sec. Aerul dintre noi se subțiază. În timp ce gura lui mi se apropie de față, simt cum mi se întretaie respirația. O să... O să mă...?

— Mă urmărești cumva? îmi șoptește el la ureche.

Mă retrag brusc.

— Poftim?

— Ce cauți aici? M-ai urmărit?

Toate senzațiile plăcute pe care le încercam sunt șterse de valul revoltei.

— Normal că nu. Sunt voluntară aici de doi ani!

El mijește ochii, de parcă nu prea m-ar crede.

— E adevărat, insist eu. N-ai auzit că Sandy a spus că sunt o veche voluntară? Acesta era locul *meu* cu mult timp înainte să apari tu aici.

Ca să subliniez acest fapt, trec pe lângă el și apuc o creangă de copac. Desigur, e mai mare decât credeam și rămâne blocată sub un alt obiect, așa că nu pot merge mai departe furioasă, cum mi-am propus. Mereu se alege praful de planurile mele.

O mână mare îmi prinde palma și creanga cedează.

— Îmi pare rău, spune el tăios. Putem s-o luăm de la început?

N-ar fi grozav să se poată?

— De unde?

— De la începutul începutului?

Coboară încet capătul lui de creangă și apoi îmi întinde mâna.

— Sunt Chase Donnelly.

Îi strâng mâna. Degetele lui lungi le cuprind pe ale mele, trimițându-mi impulsuri electrice prin tot corpul. Le ignor și spun:

— Eu sunt Beth Jones. Sunt din nou voluntară aici după o scurtă pauză.

— Pentru mine, face parte din eliberarea condiționată.

Îi dau drumul la mână.

— Pe bune, Chase. Nu poți să începi cu asta.

S-a dus naibii noul început. Mă-ntind după creangă și o târăsc.

— De ce? spune el, apucând de capătul cel gros și ridicându-l în aer. E adevărul.

— Și? Mai există o mie de adevăruri cu care puteai să te prezinți. Cum ar fi că primarul e tatăl tău vitreg. Începe cu asta.

— M-ar face să par un dobitoc fițos, mormăie el.

— Și dacă spui că ești în perioada de eliberare condiționată pari un...

Caut cuvântul potrivit.

— Infractor? propune el.

— Delincvent. Și nu ești.

— Dar asta sunt.

— Credeam că începem de la zero.

— N-o să induc pe nimeni în eroare.

Nerăbdătoare, arunc capătul crengii în mormanul cu lemne. A vorbi cu Chase e sinonim cu a ține un discurs unei grămezi de lemne. Nu are rost și cuvintele se pierd în eter.

— Uite, nu vreau să-ncerc să fac pe tâmpitul, zice el, apropiindu-se de umărul meu drept. Nu mi se pare corect să nu le spun oamenilor că sunt în perioada de eliberare condiționată. E ca și cum m-aș preface că sunt altcineva.

— Nu te prefaci că ești altcineva dacă îi lași pe oameni să te cunoască înainte de a le spune asta despre tine. Se numește că-ți arăți mai întâi partea cea bună. La un interviu, nu le spui că ți-e greu să te trezești dimineața. Le spui că de-abia aștepți să începi munca la orice oră.

Îmi încrucișez brațele.

— Hai să încercăm din nou — de ce ți-ai luat o slujbă aici și nu în altă parte?

— Adăpostul are o înțelegere cu programul statal de reabilitare pentru minori.

Ridic brațele scârbită.

— Las-o baltă. De ce nu-ți tatuezi *Chase Donnelly, infractor* pe frunte?

— Pe frunte? Neah, mă gândeam mai bine pe gât.

— Poftim?

Mă răsucesc și-l văd pe Chase rânjind la mine. Glumea, slavă Cerului.

— OK, ce mai zici acum?

Vine spre mine, mă prinde de mâna dreaptă și spune:

— Sunt Chase Donnelly. Merg la Darling High. Cred că avem niște cursuri comune.

Resimt din nou șocurile electrice, dar mă prefac că apropierea lui nu mă face s-o iau razna pe interior.

— Eu sunt Beth Jones. Te-am văzut la Algebră pentru avansați și la Istoria muzicii. Cânți la vreun instrument?

— Nu, nu pot să cânt la niciun instrument, nici dacă viața mea ar depinde de asta. Nici cu vocea nu mă descurc și nici să desenez nu știu, nici măcar la nivel rudimentar.

Dar trebuia să mă înscriu la ceva legat de arte, așa că am ales Istoria muzicii.

— Și eu la fel.

Îi zâmbesc cu înțelegere.

— În plus, am auzit că Dvorak ne lasă să ascultăm muzică pop în clasă, iar mie îmi place muzica pop, fără nicio ironie.

Spre uimirea mea, nu râde de mine. În schimb spune:

— Tipii de la One Direction sunt supermarfă acum.

— Cu Harry Styles până la final.

— Mie îmi place mai mult hip-hopul. Gucci Mane, Post Malone.

— Și mie îmi place.

Ne holbăm unul la celălalt, cu mâinile împreunate și cu fețe luminate de zâmbete. Mi se pare că o să mă coc la soare. În cele din urmă, ne dăm seama că ne ținem de mâini de prea mult timp ca să fie o strângere normală de mână. Eu îi dau drumul prima. El pare că nu vrea să-mi dea drumul. Sau poate e doar în imaginația mea.

— Îți plac animalele, ha? întreabă când revenim la mormanul de gunoi.

— Mi-am dorit întotdeauna un animal de companie, dar nu ne putem lua pentru că Ra... pentru că mama e superalergică, mint eu. Ție îți plac?

— Da. Îmi place că nu te judecă. E un mare plus.

— Nu știu ce să zic. E un pitbull nou înăuntru care se uită urât la toată lumea.

— Rocco? Nici gând. E un drăgălaș. Cel mai rău lucru pe care-l poate face e să te umple de bale. Cineva l-a adus acum câteva zile și-i dau pe furiș bunătăți de câte ori am ocazia.

— Cine mai e nou? întreb curioasă. Am lipsit, nu mai știu noutățile. Opie și-a luat medicamentele?

— Nu fără scandal, răspunde Chase cu un zâmbet sec. Trei oameni trebuie să se lupte cu el ca să ia pastilele alea.

— Nu și când sunt eu aici, spun cu înfumurare, amintindu-mi ce frumos reacționează la mine rottweilerul ursuz.

— Păi, atunci mă bucur că te-ai întors.

Chase îmi mai spune câteva lucruri despre animalele noi pe care nu le-am cunoscut încă. Mittens, o mâță cu cel mai neoriginal nume dintre toate câte am auzit vreodată, pare fricoasă, dar dacă-i dai puțin lapte, va fi prietena ta pe vecie. Sylvester e un papagal care vorbește în franceză. Nimeni nu știe de ce, dar bănuim că a avut un stăpân

vorbitor de franceză, în ciuda faptului că în Darling nu a locuit niciodată o familie franceză, din câte ne putem aminti.

— Preferatul meu e totuși Boots, îmi zice Chase. E un bătrânel dur. Stăpânul lui a murit săptămâna trecută și familia nu l-a vrut pe Boots. Nu cred c-o să-l adopte nimeni, așa că sper că o să mă lase să-l iau acasă.

— Bravo ție.

Mă gândesc la dormitorul gol al lui Chase de la subsol și mi se strânge inima. I-ar prinde bine un prieten.

— Da, dar are nu știu ce problemă la stomac și vomită mereu. Mama m-ar omorî...

Se oprește și-și drege glasul.

— Mamei nu i-ar conveni deloc dacă aș aduce acasă un câine care ar distruge covoarele de mii de dolari ale primarului.

— E-n regulă. Poți să spui chestii gen *omoară* sau *ucide* și n-o să-ți port pică.

Urăsc să văd cum își supraveghează vocabularul în preajma mea. Mă privește fix cu ochii lui albaștri.

— Neah, chiar nu pot să rostesc cuvintele acestea, recunoaște el. Pentru că, și dacă tu nu-mi porți pică, eu tot mă simt vinovat. N-am dormit atâta timp pentru că m-am simțit vinovat din cauza ta.

Nu e o acuzație; e o mărturisire tristă și dureroasă.

Fără alte cuvinte, Chase se apleacă și ridică o bucată imensă de metal, vopsită în alb, aruncând-o în mormanul cu fiare.

Muncim în liniște până la ora închiderii.

— Pot să te duc acasă cu mașina? întreb în timp ce ne spălăm.

Chase dă din cap că nu, ștergându-și mâinile.

— Vine primarul să mă ia.

— Așa îi spui și în față? Hei, primare, ce-avem la cină? Frumoasă cravată, primare. Ne vedem mai târziu, primare! spun, fluturând din mână.

Chase rânjește.

— Nu, îi spun Brian.

— Mă pomenea cineva?

O siluetă zveltă își face apariția în camera din spate. Recunosc chipul arătos și proaspăt bărbierit al primarului Stanton din afișele electorale. Dar în realitate, este mult mai scund. Îmi întinde mâna.

— Mi-am auzit numele și, ca orice bun politician, m-am repezit să aud ce anume se vorbește.

— Domnule, a spus formal Chase.

Îi spune Brian pe naiba. Dau mâna cu primarul Stanton.

— Numai de bine.

— Ești alegătoarea mea preferată.

Tatăl vitreg al lui Chase zâmbește și mi se pare un gest autentic, nu un spectacol pe care-l pune în scenă în fața publicului.

— Deci tu trebuie să fii Katie, amica lui Chase?

O, Doamne. Îi arunc lui Chase o privire disperată. Uitasem că am mințit-o pe mama lui în privința numelui meu.

— Acum i se spune Beth, intervine Chase. I se spunea Katie când era mai mică, dar i se părea prea siropos, așa că acum preferă să-i spunem Beth.

Era o explicație extrem de absurdă. Asta cred prietenii mei când eu tot insist să nu-mi mai spună Lizzie?

— Păi, atunci Beth îți spunem. Deși Katie e un nume adorabil. Zilele astea te duci în recunoaștere la colegii? Mama lui Chase și cu mine ne-am tot rugat de el să se înscrie la o școală din Arizona ca să-l vizităm undeva unde e cald.

— Mi-ar plăcea, dar nu, părinții mei vor să urmez Darling College.

Primarul Stanton e un politician abil, dar nici chiar el nu-și poate ascunde complet uimirea.

— Mă rog, Darling are niște cursuri bune, ceea ce te va ajuta, sunt sigur, în ceea ce vrei să faci mai departe. Ești gata, Chase?

— Dap. Ne mai vedem, Beth.

— Pa.

Îl petrec din priviri, admirând felul în care părul lui blond-închis sclipește în nuanțe aurii în lumina rozalie a apusului. Ce ironic e că părinții lui Chase vor să-l trimită departe de-aici, dar el e hotărât să rămână și să se consume în fiecare zi, iar eu de-abia aștept să scap din lesa părinților mei.

Dar Chase nu simte că o poate lua de la zero sau, cel puțin, crede că nu merită așa ceva. Cât despre mine, nu contează de câte ori le spun oamenilor că mă cheamă Beth, în ochii lor voi fi întotdeauna Lizzie. Indiferent unde va merge Chase, își va purta cazierul cu el. E cazier juvenil și e secretizat, dar e acolo.

Aceste adevăruri plutesc undeva înlăuntrul meu și se scufundă ca pietrele într-un iaz. Mersul ușor al lui Chase a dispărut și altul, mai greoi, i-a luat locul, ca și cum ar fi

apăsat de o povară nevăzută. Doar că nu e deloc nevăzută. Eu sunt. Eu sunt povara. Eu sunt manifestarea în carne și oase a vinovăției sale.

Chiar dacă eu aș cădea la pace cu trecutul, nu cred că Chase va reuși vreodată.

21

— Ești binedispusă azi, spune Scarlett când ajungem la dulapuri, înainte de ora de algebră.

— Sunt?

Mă uit în oglindă. Nu arăt deloc altfel decât arătam ieri. Mă ciupesc de obraz.

— Mi-am dat cu luciu de buze dimineață.

Ea își dă ochii peste cap.

— Sunt destul de sigură că nu e de la luciul de buze. Haide, spune tot. De ce ești toată numai un zâmbet?

Mă răsucesc spre ea.

— Am semnat un fel de contract cu părinții mei, unde am promis să fiu fată cuminte. În schimb, îmi voi primi unele dintre privilegii înapoi, îi mărturisesc.

Scar face ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule. De-asta ne-a invitat mama ta la prânz în weekend.

— Așa cred. Și mi-au dat și telefonul înapoi. Și mașina, și ușa.

Zâmbește.

— E prima oară în viața mea când aud că cineva și-a primit *ușa* înapoi.

— Știu, nu-i așa?

Se uită și ea în oglindă, ducându-și degetele la colțul gurii ca să-și aranjeze rujul.

— E un contract, gen, legal?

Pufnesc în râs.

— Îmm, mă îndoiesc. Dacă nu se țin de cuvânt, nu cred că Judecătoarea Judy o să-i oblige să-și îndeplinească obligațiile sau să plătească vreo amendă.

— Închipuie-ți că i-ai da în judecată, zice Scar, începând să râdă. Ar fi o șmecherie și o nebunie în același timp.

Nici nu am timp să clipesc, că Scarlett mă cuprinde cu brațele de gât.

— Dar, oricum ar fi, mă bucur din toată inima pentru tine! Mă bucur că nu mai sunt nici ei niște tâmpiți notorii.

— Doamne, și eu.

Ne despărțim când observăm agitație la celălalt capăt al holului. Ne întoarcem și-i vedem pe Troy și pe prietenii lui cum îl înconjoară pe Chase.

Simt cum mi se încordează umerii. De ce nu pot nemernicii ăștia să-l lase în pace? E la fel de înalt și de bine făcut ca oricare dintre jucătorii de fotbal american, dar toți știu că nu va riposta dacă le va cășuna pe el. Nu-și poate permite să intre în belele la școală și încearcă din răsputeri să nu atragă atenția nimănui.

— Vrei să vii vineri la meci? ciripește Scarlett, luându-și privirea de la grupul de băieți.

Mă uit urât spre fotbaliști.

— Nu.

Aș prefera să-mi scot ochii decât să-i încurajez pe bătăușii ăia.

Pe coridor, Chase merge cu pași egali, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. N-o să înțeleg niciodată cum se păstrează departe de aceste mizerii și rămâne în lumea lui.

— Te rog. Nu vreau să merg singură, zice Scar.

Îmi desprind privirea de la Chase și redevin atentă la prietena mea.

— Yvonne pleacă să viziteze o facultate și Macy are turneu de volei cu clubul ei.

Mijesc ochii.

— Tu nu suporți fotbalul, îi reamintesc.

— Nu e vorba despre fotbal.

Rânjesc cu gura până la urechi.

— Ah, OK. Cine-i tipul, deci?

Își ferește ochii imediat. De când îmi ascunde Scarlett care băiat o pasionează? Nu sunt sigură că-mi place faza asta.

— Pe bune? E atât de dubios încât nu poți să-mi spui nimic despre el?

Apoi îmi țin gura, căci cine sunt eu să vorbesc?

— Vino și gata, OK? zice ea calmă.

— OK, cedez eu, pentru că, dacă merg la meci, n-o să aibă încotro și o să-mi spună de cine e îndrăgostită.

— Ura, spune ea fericită. Ești cea mai tare!

Mă îmbrățișează din nou, exact când Troy și amicii lui se apropie de noi.

— Dacă voi două vă giugiuliți, pot să fac niște poze? spune Troy, privindu-ne cu jind când trece pe lângă noi.

— Ești extrem de scârbos.

Mă dau deoparte.

— Ești sigură că vrei să mergi la meci? o întreb pe Scar în gura mare.

Ea strâmbă din nas.

— Că doar nu mergem să-i încurajăm pe ăștia. Nouă nu ne plac învinșii.

Troy se strâmbă și face un pas spre noi. Silueta masivă a lui Chase apare și ea, scoțându-l din peisaj pe Troy. O iau de mână pe Scarlett și o ștergem spre oră.

— E Jeff, izbucnește ea când ajungem la ușă.

Mă uit în jur.

— Unde?

— Nu. Jeff. Jeff e băiatul pe care vreau să-l văd la meci.

Preț de o clipă sunt șocată.

— Jeff? Jeff al lui Rachel?

Și regret imediat că m-am exprimat cu atâta lipsă de tact, pentru că Scar se face vizibil mai mică.

— Nu, stai. Nu mai e Jeff al lui Rachel. Doar că...

Uau, de fapt, sunt exact ca părinții mei — în mintea mea încă o păstrez vie pe Rachel.

— Jeff nu aparține nimănui. Categoric nimănui care are numele de familie Jones, îmi închei ideea.

Trage cu ochiul la mine printre genele ei lungi.

— Nu ești supărată?

— Nu. Doamne, nici gând.

— Credeam că ești interesată de el, dar el a spus că nu. Adică a fost clar în privința asta.

Totuși pare în continuare îngrijorată.

— Are dreptate. Nu sunt interesată.

Mai ales după ce m-a abandonat la petrecere.

Gândul acesta mă face să șovăi. Ar trebui să-i spun lui Scarlett, dar cum? Dacă îi zic acum, o va pune pe seama geloziei. Sau se va simți și mai vinovată. Oricum ar fi, va trebui să țin povestea asta pentru mine până când se va ivi o ocazie mai bună.

— Dacă pe Jeff îl vrei, pe Jeff îl vei avea, declar eu, la fel de hotărâtă, sper, pe cât a fost și Jeff când s-a dezis de mine.

Scarlett chițăie fericită.

— Ura! O să ne distrăm. Luăm cina la Mixed și apoi mergem la meci. Ne putem vedea toți la mine acasă după aceea. O să-i pun pe părinții mei să-i sune pe ai tăi.

— Sună bine.

Încerc să fiu veselă de dragul lui Scar, dar nu știu, de fapt, cât sunt de entuziasmată că-i place Jeff.

Când ieșea cu Rachel, mi se părea cel mai mișto tip din lume. Dar adevărul e că nu-l cunoșteam prea bine. De când s-a întors în Darling, l-am cunoscut mai bine, mai ales în noaptea cu petrecerea din Lincoln și — trebuie să

fiu din nou sinceră — cu cât îl cunosc mai bine, cu atât îmi place mai puțin.

Dar nu-i pot spune asta lui Scarlett, pentru că pare atât de entuziasmată pentru planul de vineri seara. Dar și pentru că Jeff ne iese brusc în cale.

— Salutare, gagici, zice el, făcându-ne cu ochiul.

Ni se alătură și ne ia pe amândouă pe după umeri.

— Hai să chiulim și să mergem la Starbucks să luăm o gustare.

— N-ar trebui să ieșim din campus decât pentru masa de prânz, îi reamintesc eu.

— Azi n-o să-i pese nimănui, promite Jeff.

— Ce idee grozavă, Jeff, zice Scarlett cu entuziasm.

Cu prea mult entuziasm pentru o persoană care e de acord să spargă o grămadă de bani pe o cutie de prânz cu trei felii de măr, opt boabe de strugure și o pită de mărimea unei palme. Dar Scar zâmbește. Dragostea adevărată nu e niciodată înfometată.

— Vino și tu, mă trage ea de braț.

Cedez.

— Sigur. De ce nu?

— OK. Ne vedem după matematică. Eu chiulesc.

Se apleacă, ducându-și o mână la stomac.

— Viroză digestivă.

O ia la goană spre infirmerie, bătând cuba cu Troy pe drum.

— Nu-i așa că e simpatic? gângurește Scar.

Dragostea adevărată nu are nevoie de un bun-simț al umorului.

— Am murit de râs, îi spun, apoi intru în grabă în clasă, înainte ca sentimentele lui Scar să-mi ceară să trag și mai multe minciuni.

După zece minute din ora de mate se aude sunând telefonul clasei. Doamna Russell pune deoparte markerul pentru tablă și se duce să răspundă. Nu-i convine deloc că a fost întreruptă. Troy profită de ocazie și azvârle cocoloașe de hârtie în spinarea lui Chase.

— Domnule Donnelly. Trebuie să mergeți la biroul directorului. Ofițerul care se ocupă cu eliberarea dumneavoastră condiționată vă caută la telefon.

Troy și amicii lui izbucnesc în hohote batjocoritoare de râs.

Eu simt un gol în stomac. Cum de poate suporta Chase așa ceva? Îmi strâng pumnii, dar rămân cu ochii lipiți de

banca mea pentru că, dacă o să văd cel mai mic semn de suferință pe chipul lui, o s-o iau razna.

Chase pleacă, cu un mers mai țeapăn decât de obicei, dar cu capul sus.

— E un dur, recunoaște Scarlett, în șoaptă. Eu n-aș putea să îndur atâtea abuzuri.

Sunt șocată. Scarlett era destul de vocală în a-și exprima sentimentele împotriva lui Chase — cred că se lua după Jeff. Dar acum pare de-a dreptul empatică.

— Nici eu n-aș putea suporta, șoptesc și eu.

Minutele se scurg. Doamna Russell scrie pe tablă o formulă. O copiez cu sârguință, în caz că, mai târziu, Chase va avea nevoie de ea.

Troy și dobitocii lui șușotesc în treaba lor. Încerc să mă prefac că nu-i aud, dar cuvântul *Manson* îmi atrage atenția. Mă las pe spate cât pot de natural.

— ...l-au prins... îl exmatriculează... în sfârșit.

Mă uit îngrijorată la ceas. Au trecut aproape zece minute. Ridic mâna.

— Da, domnișoară Jones?

— Pot să mă duc la toaletă?

— Vino-ncoace.

Profesoara face un semn cu capul spre cheia de pe catedră. Scarlett îmi aruncă o privire întrebătoare.

Îți spun mai târziu, îi șoptesc. Deși încă nu m-am decis ce să-i spun, mai exact.

Iau cheia și ies în grabă pe coridor. Pe la jumătatea drumului spre biroul directorului, îl zăresc pe Chase întorcându-se către clasă.

— Hei, îi zic, fluturând din mână. Ce-a fost asta?

El ridică din umeri și merge mai departe. Rămân în urma lui, dorindu-mi să spună ceva. Ce voia ofițerul pentru eliberare condiționată? O să fie oare luat de aici?

Cred că mi se citește tulburarea pe față, pentru că el oftează scurt și zice:

— Liniștește-te, Beth. Nu era niciun ofițer, bine? Cine a sunat a închis în clipa în care am spus *alo*.

Gândul mă poartă brusc la băieții care se distrau în spatele clasei.

— Probabil au fost Troy și gașca lui de cretini.

— Probabil. Nu-i mare scofală.

Ceea ce înseamnă, cred, că nu mai vrea să discute despre asta.

Mă opresc în mijlocul coridorului, foindu-mă stingheră.

— Mergi la meci vinerea asta?

Expresia lui neîncrezătoare îmi spune că a fost o întrebare tâmpită. Ca și cum ar avea de ce să-l aplaude pe Troy, în afara cazului în care acesta ar cădea într-un lac.

Sper că nu observă că m-am înroșit.

— O să consider că ai spus nu.

— Bună idee, spune el și pornește mai departe.

Mă năpustesc ca să-l ajung din urmă.

— Le-am dat părinților mei un contract în care promit să mă port frumos în schimbul unor libertăți din partea lor, mă trezesc spunând.

De data asta, el este cel care se oprește brusc.

— Și? face el, părând interesat.

— Și a funcționat. Au fost de acord. Mi-am primit telefonul și ușa de la dormitor înapoi. Și mașina, dar numai ca să mă duc la școală și la muncă.

— E grozav.

Pare să se bucure sincer pentru mine.

— Sunt oarecum fericită. În plus, am un luciu nou de buze, așa că azi e o zi frumoasă.

Țugui buzele într-o poză drăgălașă. El zâmbește vag.

— Luciul de buze e suficient să te facă fericită, nu-i așa?

— Tu mi-ai spus să mă concentrez la câte un singur lucru mic. Azi e un luciu de buze nou. Are gust de căpșune.

Îl înghiontesc cu umărul peste braț.

— Micul tău lucru care e azi?

Își coboară privirea spre mine. Pot să jur că ochii îi zăbovesc asupra buzelor mele.

— Mă gândeam la cât de mult îmi place culoarea trandafirie.

Îmi lipesc buzele. El îmi urmărește mișcarea din priviri. Îmi amintesc cum mi s-au înfiorat buzele când m-a sărutat.

— Și la cât de mult îmi plac căpșunele, a adăugat el și pot să jur că am văzut cum i se zbate o venă de la gât.

Oare o să mă sărute?

Se apropie de mine.

Pulsul mi-o ia la galop. Dacă mă sărută, nu știu ce-o să mă fac. Probabil c-o să-l resping.

Mâna bătătorită a lui Chase îmi cuprinde obrazul, iar eu nu-l îndepărtez.

— O idee extrem de proastă, șoptește el, apropiindu-și gura de buzele mele.

— Îngrozitoare, șoptesc și eu.

Simt cum răsuflarea mi se blochează în plămâni. Buzele îi sunt moi și calde și se lipesc de buzele mele, într-un sărut care durează de-abia o clipă, pentru că se aude alarma de incendiu. Ne desprindem brusc unul de celălalt.

Exact la timp, aș spune, pentru că, fără niciun avertisment, elevii dau buzna pe coridor.

Scarlett vine în fugă și mă prinde de braț. Nici măcar nu-l observă pe Chase; e prea entuziasmată.

— Alarma de incendiu! chițăie ea. Hai să-l luăm pe Jeff. Starbucks, păzea, că venim!

Încerc din răsputeri să nu mă uit la el. *Nu te uita, nu te uita.* Dacă voi privi spre el, expresia mă va da de gol. Scarlett își va da seama că tocmai s-a întâmplat ceva între noi. La naiba, mă mir că nu-mi aude bătăile asurzitoare ale inimii, care sunt mai zgomotoase decât alarma de incendiu.

Nu te uita, îmi poruncesc în timp ce Scarlett începe să mă târască pe scări.

Nu mă pot abține — trag scurt cu ochiul peste umăr. Ochii albaștri ai lui Chase îmi transmit o senzație de înțelegere când se întâlnesc cu ochii mei. De fapt, chiar zâmbește ușor, de parcă ar vrea să-mi spună *ce poți să faci?*

Să nu-l sărut pe ucigașul surorii mele la școală, în mijlocul coridorului — *asta* aș putea să fac.

Gâfâi când ajungem afară și nu doar din cauza cursei pe care am făcut-o ca să ieșim din școală. Sărutul lui Chase mi-a răpit tot oxigenul din corp, cu tot cu echilibru și orientare. Încă îi simt gustul pe buze.

Când ieșim, Jeff așteaptă pe trotuar. Scarlett coboară treptele în zbor, râzând. Pare că-i va sări lui Jeff direct în brațe.

— Grăbiți-vă sau va trebui să stăm la o mare coadă, ne avertizează ea.

Observ că și alți elevi traversează strada, așa că nu suntem singurii care au avut ideea de a recurge la o doză de cafeină.

— Nu vă faceți griji, spune Jeff, arătându-ne telefonul. Am comandat deja prin aplicație.

— Ah, ce pregătit ești! îl laudă Scarlett.

Aproape prea pregătit...

În minte mi se înfiripă o bănuială, dar încerc s-o ignor în timp ce ne îndreptăm spre Starbucks. O ignor și cât așteptăm să ne luăm băuturile de la tejghea și o ignor și când plecăm de la cafenea.

Sunt doar paranoică. Ce dacă Jeff era deja afară și pregătit cu comanda de cafea, ca și cum ar fi știut că o să ieșim valvârtej din școală fix în acel moment? Și ce dacă...

— Tu ai declanșat alarma de incendiu? întreb brusc, incapabilă să mă stăpânesc.

Scarlett pufnește în paharul ei cu Frappuccino. Netulburat, Jeff linge glazura din vârful băuturii sale.

— Poate că da, poate că nu.

Mă uit urât la el.

— De ce ai face așa ceva...

Întrebarea îmi moare pe buze pe măsură ce ne apropiem de școală.

La intrare sunt parcate două mașini de poliție și un camion de pompieri.

— O, nu, spune Scarlett, prinzându-l pe Jeff de cămașa în dungi alb cu bleumarin. O să ai necazuri.

— Ba n-o să am.

Pe chipul lui frumușel apare un rânjet arogant.

— Nu eu sunt infractorul în școala asta.

Și, desigur, mulțimea se desparte și doi bărbați în uniforme albastre conduc o siluetă bine cunoscută spre portiera din spate a celei de-a doua mașini de poliție.

Îi dau grăbită paharul meu lui Scarlett și o iau la fugă.

22

— Beth! Ai înnebunit? Vino înapoi!

N-am făcut decât vreo zece metri până să mă ajungă din urmă Scarlett și să mă smucească îndărăt. E în echipa de atletism a școlii, așa că e rapidă când vrea. Și acum vrea să mă împiedice să sar în ajutorul lui Chase.

— Ce faci? întreabă ea. Polițiștii se ocupă deja de el. O să le stai în cale.

Stai așa, nu crede că vreau să-l ajut pe el. Crede că vreau să-i ajut pe polițai.

În jurul nostru, puștii care așteaptă să ia sfârșit alarma de incendiu șoptesc și bârfesc între ei. Arată spre Chase, râd pe ascuns, răspândesc un val de venin în mulțime.

— Normal că el a fost.

— El a fost primul la care m-am gândit când am auzit că a fost alarmă falsă.

— Sper că după faza asta dispare. Distruge școala asta.

— Mi-am dat seama că el a declanșat alarma de când am auzit-o sunând. Am un al șaselea simț la chestii de-astea.

Ultima replică îi aparține lui Macy, care vine iute spre mine și Scarlett, cu Yvonne după ea. Comentariul ei tâmpit mă face să mă întorc brusc.

— Pe bune, Mace? Tu credeai și că un orb poate conduce mașina dacă are un câine utilitar lângă el.

Ea oftează.

— Yvonne s-a jurat că e adevărat. De ce nu mi-aș crede cea mai bună prietenă? ripostează ea, încrucișându-și indignată brațele în dreptul pieptului.

— Macy e credulă, dar asta nu înseamnă că se înșală în privința oamenilor, se bagă Yvonne.

— Da, așa e, cum spune ea.

Cele două se unesc, solidare împotriva mea. De fapt, puneți patru la socoteala finală, pentru că Jeff apare și se alătură grupului. Îi înfige lui Scarlett în mână paharul cu Frappuccino, în timp ce strânge cu putere propriul pahar.

— De ce fugeai încolo? întreabă Jeff pe o voce joasă.

— Pentru că nu el a făcut-o și cineva trebuie să le spună și polițiștilor, îi răspund cu răceală.

Se lasă o tăcere plină de uimire. Apoi cu toții îmi sar la beregată.

— Tu îi iei apărarea? (Scarlett, nevenindu-i să creadă.)
— Ești proastă, în pizda mă-tii? (Jeff, dezgustat.)
— De ce îl aperi? (Macy, îngrozită.)
— A ucis-o pe soră-ta. (Yvonne, dezamăgită.)

Niciunul dintre ei nu vorbește încet, ceea ce înseamnă că aude toată lumea din jur. Nici ceilalți colegi de clasă nu par să aibă o problemă să-și exprime opiniile nesolicitate, până când nu mai aud altceva decât șoapte și acuzații.

— Ești psihopată, spune un alt elev.
— Am auzit că nici măcar nu a plâns la înmormântarea surorii ei.
— Să plângă? Jur că râdea.

Insultele încep să zboare prin aer. Prietenii mei nu-mi iau apărarea.

— Deci așa stau lucrurile, le spun, clătinând din cap.

Nu mai stau să aștept răspunsul. Chase are nevoie de ajutorul meu și să fiu a dracului dacă o să îngădui să fie pedepsit pentru ceva ce n-a făcut.

Îmi croiesc loc prin mulțime, ignorând huiduielile.

— Stați. Stați.

Gesticulez spre polițiști.

— Am fost martoră, strig. Nu a fost el.
— Beth, nu face asta, murmură Chase.

Are mâinile încătușate la spate. Pomeții obrajilor i s-au colorat într-un roșu-închis.

Unul dintre polițiști are mâna pe brațul lui Chase. Celălalt deschide portiera mașinii de poliție. Văd pe apucate interiorul murdar și grilajul care separă locurile din față de bancheta din spate.

Îl ignor pe Chase și mă răsucesc spre polițistul care se află mai aproape de mine, un tip îndesat, cu burtă și cu o față rotundă.

— Domnule. Vă rog. Chase... Nu Charlie a făcut-o. Era cu mine când s-a declanșat alarma.

Mă săruta. O, Doamne, dacă va trebui să spun asta cu voce tare, în fața tuturor? Las deoparte senzația de greață din măruntaie și insist:

— Nu avea cum să declanșeze alarma.
— Ai văzut tu că nu a declanșat-o?

Tac, pentru că nu înțeleg întrebarea.

— Du-te în clasă, zice Chase cu un glas mai degrabă ostenit decât conflictual.
— Ai auzit ce spune iubitul tău. Du-te înăuntru.

Ofițerul face semn cu capul spre clădirea de cărămidă.

— Copiii din ziua de azi! N-au pic de bun-simț, mormăie spre colegul lui. Haide, înăuntru cu tine, adaugă el, bruscându-l pe Chase.

Încerc să intervin și mă trezesc cu o mână fermă înaintea mea.

— Du-te înăuntru, îmi ordonă polițistul.

— Nu e iubitul meu. Și vă spun adevărul, să știți. Nu el a făcut asta.

— Poți să dai o declarație la secție.

— Dar...

— Nu, șoptește insistent Chase.

Expresia îndurerată de pe chipul lui mă rănește. Fără să mai spun nimic, mă răsucesc și o iau la fugă în direcția opusă, spre școală. La naiba cu toate astea. E clar că polițiștii nu vor să audă ce am de spus. Nici măcar Chase nu vrea să spun ce am de spus. Dar nici în ruptul capului nu voi lăsa să se întâmple așa ceva.

Mai aud și alte șușoteli în timp ce trec în fugă pe lângă un grup de elevi. Cuvintele lor mă bombardează ca niște schije ascuțite.

— Asta nu-i Beth Jones?

— Ce căuta cu el?

— Aș fi zis că fata asta are gusturi mai bune.

Dau buzna în biroul directorului, unde e plin de oameni mari. Îl caut din priviri pe domnul director Geary, ridicându-mă în vârful degetelor de la picioare ca să văd peste capetele celor prezenți, care umplu până la refuz coridorul din dreptul zonei administrative. Renunț și mă duc la secretariat.

— Unde e domnul director Geary? o întreb pe secretară.

— E ocupat, draga mea, spune ea, fără să-și ridice ochii de la computer.

— Știu, dar...

Îl zăresc cu coada ochiului, laolaltă cu alți câțiva profesori.

— Domnule Geary!

— Beth..., intervine secretara, dar eu o ignor.

— Domnule Geary, strig, fluturând mâna prin aer.

Directorul vine spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Elizabeth?

— E vorba despre Chase... adică Charlie. Donnelly. Despre el e vorba. Știu... Am văzut... Nu e el.

Nici nu-mi ies vorbele cum trebuie pe gură.

— E-n regulă, mă bate el pe umăr. Incidentul acesta ar trebui să fie suficient ca să-l exmatriculăm.

— Dar nu el e vinovatul, strig eu, ridicând mâinile brusc, enervată.

— Nu trebuie să-i iei apărarea. E admirabil că îți dorești să aibă o șansă corectă aici, iar noi i-am oferit-o. Acum e momentul să primească educația de care are nevoie într-un loc în care nu-i deranjează pe ceilalți.

Geary surâde încurajator și pleacă.

Îmi vine să urlu. Nimeni nu mă ascultă. Absolut nimeni. Simt cum îmi dau lacrimile și clipesc ca să alung senzația de usturime. Nu-mi pasă cât sunt de furioasă. *N-am voie* să plâng. Deja nu vrea să mă ia nimeni în serios. Lacrimile m-ar face să par isterică.

Cercetez frenetic încăperea din priviri, căutând pe cineva — oricine care ar fi dispus să mă ia în serios.

Când o descopăr pe consiliera mea, mă duc la ea într-un suflet și o trag de mânecă.

— Domnișoară Tannenhauf, vă rog, ascultați-mă.

— Ce ai pățit? întreabă ea, întorcându-se spre mine.

Încep să-mi turui discursul de apărare.

— Nu Charlie a făcut-o. Eram cu el... ăăă, mergeam chiar lângă el când s-a declanșat alarma. A fost chemat în biroul directorului fiindcă la telefon era ofițerul lui pentru eliberare condiționată, dar de fapt nu ofițerul îl sunase. Puteți să-i telefonați. Trebuie să existe înregistrări, nu?

Domnișoara T. mă strânge de umăr.

— Sunt convinsă că la secția de poliție vor verifica toate detaliile.

Vor verifica? De ce să mai verifice? Au pus mâna pe omul lor țintă și tare mi-e teamă că Chase nu se va apăra. Nu vrea să provoace și mai multe probleme.

— Duceți-mă acolo, o implor.

— Unde?

Zâmbește, nu-mi înțelege deloc rugămintea.

— La secție. Trebuie să ajung acolo. Aici nu mă ascultă nimeni.

Își dă seama despre ce vorbesc, dar se încruntă dezaprobator.

— Ar trebui să te întorci la ore, Beth.

Atunci îmi ies cu totul din fire. Cu o privire urâtă, îmi pun mâinile în șolduri și mă iau la ceartă cu îndrumătoarea.

— De când mă știu, voi, profesorii, spuneți că trebuie să luăm atitudine și să facem ce este corect. Că, dacă vedem că e hărțuit cineva, trebuie să spunem ceva. Dacă se petrece un lucru rău, să nu ne întoarcem cu spatele. Că e

nevoie de o voce care să aducă schimbarea. Ei bine, *eu* sunt acea voce, spun eu, arătând cu degetul mare spre piept.

În jurul meu, toată lumea tace. Profesorii și personalul administrativ se holbează la mine. Probabil am urlat la ei, dar mă silesc să ridic fruntea și să nu-mi feresc ochii. Fac ceea ce trebuie în acest caz. Și n-o să-mi fie rușine de asta.

— Vă rog, o mai implor o dată pe consilieră.

Ea oftează, dar dă aprobator din cap.

— OK. Te duc eu.

— Emma, crezi că-i înțelept? intervine domnul Geary.

— Da, așa cred. E secția de poliție, Jim. Ce se poate întâmpla acolo?

Mântuirea, sper.

Parcurgem în tăcere drumul spre secția de poliție. Domnișoara Tannenhauf nu pune muzică, așa că nu se aud decât zgomotul drumului și vuietul motorului Toyotei Camry albe. Îmi frâng degetele în poale, dorindu-mi să nu dureze atât de mult.

Domnișoara T. se tot uită la mine, cu o mie de întrebări în priviri. Încă nu vreau să vorbesc despre Chase.

Înainte să apuce să mă întrebe ceva, izbucnesc:

— Am semnat un contract cu părinții mei.

Sper ca această mică manevră să-i distragă atenția de la Chase. N-aș ști oricum să răspund eventualelor ei întrebări. Nu e iubitul meu. E un tip cu care m-am cuplat. E un tip care-mi bântuie mintea cu o frecvență alarmantă. E un tip care-mi face inima să bată mai repede. E un tip care mi-a omorât sora.

Cine ar avea răspuns la astfel de întrebări?

— Un contract? Un contract de bună purtare?

Domnișoara T. pare entuziasmată de idee.

— L-am găsit pe internet, îi spun. De fapt, l-am copiat, cuvânt cu cuvânt. Probabil voi fi exmatriculată pentru plagiat.

Zâmbește.

— Cred că de data aceasta vom închide ochii.

— Sper. Deocamdată funcționează. M-am întors la adăpostul de animale și părinții mei au fost de acord să mă înscriu la Iowa State.

— Păi, asta e de bine.

— Dap.

Apoi tac mâlc. Mi-am epuizat subiectele de conversație. Domnișoara Tannenhauf deschide ea discuția.

— Beth, dacă ai nevoie vreodată să vorbești despre orice, ușa mea îți este deschisă. Sunt aici ca să te ascult.

Secția de poliție îmi apare în raza vizuală și mă gândesc amuzată că în viața mea nu m-am bucurat mai mult să văd o secție de poliție.

— Mulțumesc, domnișoară T., zic și cobor din mașină înainte ca aceasta să se oprească de tot.

În secția de poliție din Darling e surprinzător de liniște. Presupun că nu avem prea multe infracțiuni pe-aici. Într-un colț, o descopăr pe mama lui Chase. Când mă vede, se ridică în picioare, recunoscându-mă de atunci când m-am dus la ei acasă.

— Katie! spune ea, alarmată. Ce cauți aici?

Simt că mi se face rău. Trebuie să-i spun adevărul despre cine sunt, dar nu pot scoate nicio vorbă. Rămân încremenită câteva secunde și vinovăția îmi toacă măruntaiele, în timp ce mă întreb cum ar trebui să reacționez.

În cele din urmă, spun, pur și simplu:

— Unde e Chase?

— E reținut până când sosește avocatul soțului meu.

Are degetele la fel de roșii ca ale mele, de parcă și ea și le-ar fi frământat agitată, la fel ca mine.

Răspunsul ei nu-mi place. Nu există niciun motiv să fie „reținut". Nu există niciun motiv să se afle aici.

Fără alte cuvinte, mă duc iute spre recepție.

— Sunt Elizabeth Jones...

Din spatele meu se aude un oftat zgomotos. Mă crispez și fac tot posibilul s-o ignor pe doamna Stanton, continuând să vorbesc.

— Trebuie să dau o declarație despre incidentul de azi de la Darling High.

Polițistul se uită la mine nelămurit. E atât de tânăr încât mă-ntreb dacă nu cumva e și el licean.

— Ah, OK.

Se apleacă și scotocește printr-un sertar. Scoate o foaie de hârtie și o trântește pe masă.

— Completează asta.

— Îmi trebuie un pix.

Am venit aici fără rucsac sau geantă sau orice altceva.

— Uite-aici, spune și trântește iute un pix pe pupitru.

Găsesc curajul de a mă uita în jurul meu. Mama lui Chase e într-o parte, dar suferința și trădarea pe care mă aștept să i le citesc în priviri nu sunt acolo. Pare mai degrabă derutată de farsa mea decât furioasă.

lau pixul negru și încep să completez formularul, mâzgălindu-mi numele și adresa, alături de vârsta mea. Rubrica pentru declarații e un tabel cu vreo 20 de rânduri. Îmi mușc buza de jos. Ce pot să spun eu pentru a-i convinge că Chase e nevinovat? Polițistul nu părea să mă creadă. Cred că trebuie să ofer detalii mai precise. Ar trebui să le spun și despre sărut? Doamne, nu vreau asta, mai ales cu mama lui Chase aici. O să-i verifice telefonul lui Jeff? Pariez tot fondul meu pentru facultate că el a sunat, pretinzând că e ofițerul pentru eliberare condiționată. Și categoric el a fost cel care a declanșat alarma de incendiu.

Știu că aceste lucruri sunt adevărate, dar cum le pot dovedi? Din fericire, nu e nevoie s-o fac.

Se aude un bâzâit și, când ridic privirea, îl văd pe Chase venind pe ușa grea, metalică.

— Nu mi-am scris încă declarația, izbucnesc eu.

El ridică din umeri.

— Nici nu e cazul. Ofițerul pentru eliberare condiționată a confirmat că nu m-a sunat. Polițistul a spus că mi-a jucat cineva o farsă.

Mă simt copleșită de un val de ușurare.

— Deci ești liber să pleci?

Chase dă scurt din cap, cu o mișcare încordată. Chiar și atunci când Troy s-a întrecut pe sine și s-a aplecat să-l strige Manson, Chase a reușit să-și păstreze calmul.

Aș vrea să-l cuprind în brațe și să-l strâng la piept. Dar, desigur, n-o fac. În schimb, mama lui Chase trece pe lângă mine și-l înhață. N-aș putea spune că-l îmbrățișează, dar îl strânge atât de tare de umeri încât i se albesc nodurile degetelor.

— Charlie, spune ea, cu voce înăbușită.

— Îmi pare rău, murmură el, cu capul atât de lăsat, încât aproape că-i văd ceafa. Îmi pare rău.

Mi se frânge inima. Dau să mă apropii, dar domnișoara Tannenhauf mă trage înapoi. Nici nu mi-am dat seama că e în secția de poliție cu noi. Atât de concentrată eram asupra lui Chase.

— Hai să mergem, șoptește domnișoara T.

Cu reticență, o las să mă ia de-acolo, dar scena cu mama lui Chase ținându-l de umeri, în timp ce el stă cu capul plecat, cerându-și iertare, e tot ce am în fața ochilor pentru tot restul zilei.

23

Când intru în casă se aude un țiuit ciudat. Îmi verific telefonul, dar ecranul e stins, așa că-l las baltă. Am mintea prea plină de cele întâmplate peste zi ca să-mi mai pese de sunetele dubioase pe care le scoate telefonul meu. Oricum, probabil doar mi s-a părut.

Încep să devin paranoică. Fiecare șoaptă și privire mi se par o acuzație la adresa mea. După ce m-am întors la școală, colegii mei de clasă au oscilat între a șușoti despre cum Chase a scăpat pentru că tatăl lui e primarul și a spune că nu le vine să creadă că eu i-am luat apărarea. Inclusiv Scarlett mi-a tot aruncat priviri dușmănoase.

Jeff a încercat să stea de vorbă cu mine, probabil ca să se asigure că nu l-am turnat, lucru care, nu știu de ce, a înfuriat-o și mai tare pe Scar. Și singura persoană care mi-aș fi dorit să apară nu a apărut. Probabil că se dusese acasă cu mama lui. Bună idee. Și eu ar fi trebuit să merg acasă. Domnișoara T. s-a oferit să-mi scrie o scutire, dar eu voiam să fiu la școală — în cazul în care ar fi apărut Chase.

Nu că și-ar dori sprijinul meu.

Îmi agăț jacheta în cuier și observ că rucsacul meu a invadat puțin spațiul lui Rachel.

— Scuze, surioară, șoptesc și-mi dau geanta la o parte.

În spatele meu, aud din nou țiuitul. Ridic capul și o văd pe mama intrând pe ușa din spate.

— Ce e cu sunetul ăsta? S-a stricat cuptorul cu microunde?

Nu se uită în ochii mei.

— A, chestia asta? E un nou sistem de securitate pe care l-a instalat azi taică-tău.

Are glasul pițigăiat și neliniștit.

— Aha. Deci o să auzim sunetul ăsta de câte ori se deschide o ușă? E enervant.

— O să-l las pe tata să-ți explice.

Stă în ușa antreului, blocându-mi vederea spre bucătărie.

— Ce cauți acasă atât de devreme?

— S-a terminat școala.

Se comportă mai ciudat decât în mod obișnuit sau e numai închipuirea mea?

— Ce cauți *tu* acasă așa devreme?

De obicei scapă la 5. Acum de-abia e ora 3. În loc să-mi răspundă, mama mă întreabă:

— Poți să te duci repede până la magazin să cumperi ceva?

— Fix acum? De-abia am ajuns acasă.

Acum câteva zile, aș fi profitat de orice ocazie de a scăpa din casă și aș fi făcut orice drum. Azi îmi plesnește capul de durere și nu vreau decât să merg la mine în cameră, să-nchid ușa și să-mi golesc mintea.

— Am nevoie de câteva lucruri pentru cină.

— Pot să mă schimb măcar?

— Am nevoie de ceapă sau nu pot să pregătesc cina, spune ea insistentă.

Expir exasperată, dar nu mă mai contrazic cu ea. Când deschid ușa, aud din nou țiuitul. Un ecou vag răsună de undeva, din bucătărie. Zăresc luminița roșie deasupra ușii și-mi dau ochii peste cap. Mi se pare, sincer, o exagerare.

Locuim într-un cartier sigur. Nu e nevoie de măsuri suplimentare de securitate. În plus, chiar nu avem lucruri de valoare care pot fi furate. Din curiozitate, deschid și închid ușa din nou. De fiecare dată se aude acel sunet. Și, spre deosebire de prima oară când am intrat, se aude și ecoul.

Bănuitoare, mă răsucesc și mă duc direct în bucătărie. Mama e cu telefonul în mână, cu o mutră agitată.

— Primești o alertă pe telefon de câte ori se deschide o ușă sau o fereastră?

Cu o expresie vinovată, își așază mobilul pe blatul din bucătărie.

— Ce-ai spus?

În stare de șoc, mă reped și-i înșfac telefonul. Evident, pe ecran are o notificare.

Ușa de la antreu deschisă. Și apare și ora.

— Beth, dă-mi voie să-ți explic..., începe ea, dar ne întrerupe o bocăneală zgomotoasă de la etaj.

Ridic privirea spre tavan, apoi mă uit din nou la mama.

— Ce se petrece acolo sus? A venit și tata de la muncă?

Ca și în cazul mamei, nu are niciun motiv să fie acasă atât de devreme.

— Da. Și-a luat liber, spune ea grăbită. Probabil a scăpat ceva din mână.

Dar zgomotul nu sună deloc ca un obiect scăpat din mână.

— Mamă!

Inspir prelung ca să mă calmez.

— De ce ai vrut să mă trimiți la magazin?

— Pentru că-mi trebuie ceapă la...

M-am săturat să-i aud explicațiile. Mă reped la etaj. Cu coada ochiului, zăresc o luminiță roșie la fiecare geam pe lângă care trec. Îngrijorarea privind luminițele mi se risipește când ajung la mine în cameră.

Tata iese de-acolo și, preț de o fracțiune de secundă, privirile ni se întâlnesc. Apoi trec în goană pe lângă el și rămân cu gura căscată.

Camera mea e dată peste cap. Sunt lucruri peste tot. Patul e răscolit. Pernele sunt pe podea. Sertarele sunt golite. Pe dulap e un roman de dragoste pe care am uitat că l-am împrumutat de la Scar acum o veșnicie și o cutie cu prezervative.

Groazei mele îi ia locul furia. S-a zis cu gândul că părinții mei și-au revenit. S-au întors la vechile lor prostii megaprotectoare.

Mă întorc și o văd pe mama în prag. Observ că ușa mea a dispărut. Din nou!

— Ce-nseamnă asta? țip eu. Mi-ați percheziționat camera? De ce?

— Beth...

— Răspundeți-mi!

— Nu țipa la mine! strigă mama.

— Nu țipa la maică-ta! se răstește și tata.

— De ce mi-ați scotocit camera?

Sunt atât de furioasă, încât de-abia mai pot respira. Mă ustură ochii, iar în gât am un nod așa de mare, că nici nu mai pot vorbi.

— Ce-i cu voi, oameni buni?

Mama intră în cameră.

— Ne era teamă că iei droguri...

— Droguri! țip exasperată.

O, Doamne Dumnezeule, sunt nebuni de legat. Sunt absolut *săriți de pe fix.*

— Te-ai dus la secția de poliție ca să-l aperi pe băiatul ăla! tună tata la mine.

E roșu la față, așa cum sunt sigură că sunt și eu. Amândoi gâfâim, absolut înfuriați unul pe celălalt.

— Domnul director Geary m-a sunat la serviciu să mă anunțe că Donnelly a tras azi alarma de incendiu...

— N-a făcut-o el!

Strâng pumnii pe lângă corp. Simt cum stau să înceapă să-mi curgă pe obraji lacrimi de neputință.

— Iar îl aperi! spune mama, amenințându-mă cu degetul arătător. Îi iei apărarea băiatului care ți-a ucis sora! Care-i problema ta? Care-i problema ta, Elizabeth? Care-i problema ta? repetă ea la nesfârșit, pe un ton neliniștit.

— Voi! Voi sunteți problema mea!

Trec în viteză pe lângă ea, lăsând bucățelele vieții mele expuse și împrăștiate. Aud urletele tatei și suspinele mamei în urma mea, dar mă doare fix în cot. Dau buzna afară din casă, mă urc în mașină și plec.

Când mă opresc, mă trezesc că am parcat în fața casei lui Chase.

Nu știu cum sau de ce am ajuns aici. Nu știu ce am de gând să fac. Ușile sunt închise, la fel și ferestrele. Nu zăresc nicio mișcare.

Aici, înăuntru, sunt uși trântite și strigăte? Nu, Chase nu pare genul de om care să-și iasă din fire. Probabil că la ei în casă domnește o tăcere de gheață.

Între timp, părinții mei o iau razna, întrebându-se dacă nu cumva iau droguri pentru că nu pichetez școala și nu cer exmatricularea lui Chase.

— Ah, Rachel, ce mă fac? mormăi eu nefericită.

Deschid torpedoul și scot fotografia pe care am ascuns-o înăuntru. Îmi așez capul pe volan și mă holbez la poza în care suntem noi două. Ne sprijinim una de alta, îmbrăcate în tricourile clubului de volei Lady Hawks. Lui Rachel i-au scăpat câteva șuvițe din coada prinsă la spate și, din cauza transpirației și a umidității din sala de sport, are câțiva cârlionți pe frunte.

Nu zâmbește, dar îmi dau seama că e fericită. Nu-mi amintesc acea zi. Nu-mi amintesc cum mă simțeam atunci. Nu-mi amintesc ce spusese Rachel. Ultima amintire clară pe care o am cu ea e din ziua dinainte de a muri.

Nici atunci nu zâmbea. O supăra ceva. Îi auzeam suspinele prin perete. Am stat la ușa ei, întrebându-mă dacă să ciocănesc, dar mi-era teamă că o să-mi sfâșie beregata, așa că nu am ciocănit.

Iar a doua zi a murit.

Regret că nu am bătut la ușa ei. Regret că nu am profitat de ocazia să mai vorbesc o dată cu ea.

Cineva îmi bate în geamul mașinii și mă sperie. Fotografia îmi cade din mână. Îl zăresc pe Chase stând lângă mașină. E îmbrăcat tot cu hainele de la școală — o pereche de pantaloni largi, închiși la culoare, și un tricou negru, peste care și-a tras o bluză cu mânecă lungă

albastru cu verde. Peste părul lui blond-murdar are o căciuliță neagră.

Cobor nerăbdătoare geamul. El deschide gura, dorind să spună ceva, însă apoi expresia i se întunecă.

— Ce-ai pățit?

— Nimic. De ce?

Își trece degetul pe sub ochii mei și-l ridică. Văd acolo o lacrimă.

— Plâng tot timpul, spun, trecându-mi dosul palmelor peste față. E un defect. Nici măcar nu vreau să plâng și-mi curg lacrimile. Cred că am canale lacrimale prea largi sau ceva de genul ăsta. Rachel era exact opusul meu. Ea nu plângea niciodată.

Între noi se așterne tăcerea când rostesc numele surorii mele.

— Îmi pare rău, mormăi eu.

— Pentru că ai pomenit numele surorii tale? Să nu-ți pară rău. Îmi pare rău că nu te simți în largul tău când vorbești despre ea cu mine. Dar știu de ce și nu te pot învinovăți.

Își vâră mâinile în buzunare.

— Ți-am văzut mașina pe geamul livingului. Mă pândești?

Cumva, în ciuda furiei pe care o simt față de părinții mei, mă pufnește râsul.

— Ai vrea tu.

Veselia mi se stinge iute.

— Ai ieșit din casă ca să-mi spui să plec? M-a văzut mama ta? E supărată?

— Nu. Dezamăgită, ceea ce e mult mai rău.

Încearcă să zâmbească, dar nu reușește. E supărat pe el însuși.

— Ar fi mai bine să fi fost și ea ca tata, care pretinde că fiul lui nu mai există. Dar ea mă iubește în continuare și eu tot...

Oftează din greu.

— O tot dau în bară. În orice caz, am ieșit să-ți mulțumesc pentru că mi-ai luat astăzi apărarea.

— Pe bune? Credeam c-o să te enervezi pentru că am înrăutățit lucrurile.

— Nu. Am greșit când am spus asta înainte. Băieții ăia vor să-și arate mușchii și eu sunt o țintă ușoară. Probabil că și eu aș fi făcut la fel dacă eram în locul lor.

— Ba nu.

Știu sigur.

El zâmbește ușor.

— Da, cred că ai dreptate. N-aș fi făcut asta.

Își lasă capul în jos preț de o clipă. Când ridică din nou privirea, zâmbetul i-a dispărut, dar are un soi de căldură în ochi care mă înfiorează plăcut.

— E bine să nu fii singur.

Fiorii se transformă în impulsuri electrice. Mă prind cu degetele de volan ca să nu fac vreo tâmpenie cu ele.

— Nimeni n-ar trebui să fie singur.

Ne cufundăm amândoi într-o tăcere stânjenitoare. Își vâră mâinile în buzunare și lovește cu vârful bocancului în asfalt. Strâng volanul din piele ecologică atât de tare, încât cred c-o să-mi rămână urme în palme.

— Cum merg lucrurile acasă? întreabă el, în cele din urmă.

— Bine, mint eu, pentru că nu-i pot spune că părinții mei au luat-o razna din cauza poveștii cu alarma de incendiu.

Nu-i pot spune că mi-au scos din nou ușa camerei și că am fugit ca o persoană dată în urmărire generală după una dintre cele mai urâte certuri pe care le-am purtat vreodată. Se va simți vinovat și apoi nu va mai vorbi cu mine niciodată. Și asta e o înfrângere pe care nu sunt deloc pregătită s-o accept.

— La tine?

— Au fost și zile mai bune, recunoaște el. Primarul nu e deloc mulțumit. Incidentul ăsta va lăsa o urmă în fișa mea matricolă și dacă o să am trei o să fiu exmatriculat.

— Poftim? E absurd!

Mă scandalizez din nou.

— Ești nevinovat!

— Nu se știe sigur. Polițiștii nu au suficiente dovezi ca să mă aresteze, dar școala operează la alt nivel.

Ridică din umeri, cu mâinile încă în buzunare.

— E o mare porcărie.

— Las-o baltă, mă povățuiește el. O să-mi văd de treaba mea și până la urmă n-o să mai conteze.

— Dar Jeff și Troy?

Ridică iar din umeri.

— N-o să le stau în cale.

— Nu le-ai stat deloc în cale de când a început școala. Ei sunt cei care se tot bagă unde nu le fierbe oala.

— Poate că da, dar cea mai bună cale de a scăpa de bătăuși e să-i ignori. Știu din experiența *personală*.

Subliniază cuvântul *personală* ca să pricep că se referă la timpul pe care l-a petrecut la centrul de detenție pentru minori.

Rachel a fost mereu o persoană care a crezut în corectitudine. Cât timp arbitrii conduceau meciul corect, ei îi convenea rezultatul, chiar dacă arbitrul era prost.

— A dezavantajat ambele echipe, mi-a spus odată, după un meci. Nu pot să cer mai mult de-atât.

Cred că ea ar fi spus că Chase fusese deja pedepsit și că ar trebui să mergem cu toții mai departe. Mă-ntreb însă dacă mai e posibil. Pentru oricare dintre noi.

Îl întreb:

— Crezi că noi — tu și cu mine — sau părinții mei sau ai tăi sau copiii de la școală... Crezi că o să putem lăsa în urmă ceea ce i s-a întâmplat lui Rachel?

Chase inspiră profund și se gândește. Îmi place că nu-mi răspunde imediat.

— Într-un fel, mi-ar plăcea să fie așa, dar pe de altă parte, cred că ar fi ceva greșit. Nu cred c-ar trebui să uit niciodată ce am făcut. Dacă asta înseamnă că bătăușii de la școală mă iau la țintă, că nu pot obține anumite slujbe și că viitorul meu e oarecum limitat, sunt OK cu ideea. Am luat viața cuiva. Rachel nu mai poate avea un loc de muncă, nu poate merge la balul de absolvire și nici nu mai poate veni la ore.

Face o pauză și se uită în altă parte. Lacrimile îmi inundă ochii și clipesc în disperare ca să le împiedic să mi se prelingă pe obraji. Când Chase se uită din nou la mine, și el are ochii umezi.

— Dacă asta înseamnă că nu putem fi prieteni, atunci e mai nasol.

Îmi aruncă zâmbetul ăla pe jumătate al lui și plesnește cu palma în plafonul mașinii.

— Probabil că ar trebui să te duci acasă. Ne vedem mai târziu.

Și apoi pleacă. Spune cuvintele astea — cuvintele astea grele și profunde — și apoi aleargă în casă!

Nu-mi vine să cred.

— Lașule, mormăi pe sub mustață.

Pornesc motorul și mă-ndrept spre casă. Nici nu-mi amintesc drumul. Nu mă gândesc decât la vorbele lui și la cum a amestecat dulceața cu amăreala.

La intrarea din spate, mă opresc și-mi sprijin fruntea de ușă. Nu știu ce voi găsi înăuntru. De fapt, sunt oarecum speriată. Părinții mei nu par să țipe unul la celălalt, dar poate că-și păstrează urletele pentru întoarcerea mea. Poate că stau dincolo de ușa asta, cu brațele încrucișate, cu

picioarele bine înfipte în podea, pregătiți să pornească la luptă.

Dar eu nu vreau să mă cert. Chiar nu vreau. Zece minute cu Chase și calmul lui impenetrabil au reușit să mă relaxeze, să mă facă să văd lucrurile rațional. Părinții mei au întrecut gluma azi, nu e nicio îndoială. Dar dacă urlu ca o maniacă și dacă fug de-acasă în trombă nu o să câștig vreo bilă albă.

Trebuie să facem pace. Știu bine. Doar că... sunt prea obosită ca să înfrunt cuvintele grele, gălăgioase și pline de furie care știu că vor veni înaintea păcii.

Însă când intru în casă, nu mă întâmpină niciun zgomot. Mă întâmpină tăcerea sumbră și privirea fixă a tatei.

Stă în pragul bucătăriei, iar ochii lui întunecați și lipsiți de orice expresie îmi fac genunchii să se înmoaie. Ridică telefonul și, chiar dacă e la trei metri distanță, îmi dau seama ce-mi arată. Ecranul arată o hartă și un punct verde.

— Tată, dau să zic, tremurând din toate încheieturile.

Ridică mâna ca să mă facă să tac. Așa că tac.

Furia cu greu ținută în frâu răsună din glasul tatei când, în cele din urmă, vorbește:

— Stai departe de Charles Donnelly sau o să fac tot ce-mi stă în putință să-l arunc din nou în spatele gratiilor.

24

A doua zi dimineață, Scarlett mă încolțește lângă dulapul meu chiar înainte de a forma combinația de cifre care să-l deblocheze.

— Nu am energia să mă cert chiar acum cu tine, e primul lucru pe care i-l spun și cred că amândouă auzim lehamitea din glasul meu.

N-am închis deloc ochii noaptea trecută. Am stat pur și simplu întinsă în pat, gândindu-mă la Chase și la amenințările tatei că-l va trimite înapoi în închisoare. Nu știu cum ar reuși așa ceva, dar tata e foarte inventiv la nevoie.

— Nu vreau să mă cert, spune plat Scarlett.

— Bravo.

— Bine, se răstește ea.

O dau încetișor la o parte ca să-mi deschid dulapul. Cu spatele la ea, îmi iau manualele de matematică de pe raftul de sus.

— Haide. Spune-o și gata.

— Ce să spun?

— Că sunt o persoană îngrozitoare pentru că i-am luat ieri apărarea.

Rămân cu spatele întors la ea. Aud un oftat ușor, apoi simt o mână mică și rece pe umăr. Înțepenesc, dar atingerea lui Scarlett e liniștitoare, nicidecum agresivă.

— Înțeleg de ce ai făcut așa, OK?

Mă-ntorc iute cu fața la ea.

— Înțelegi?

Își netezește părul castaniu-roșcat, aducându-și-l pe tot peste umăr. Azi și l-a întins cu placa. Nu sunt sigură ce părere am despre asta. Îmi plac la nebunie buclele ei mari și unduitoare. Și ei, de altfel. Scar spune mereu că preferă buclele în locul părului drept.

— Da, zice ea, dând din cap. Ți se pare că trebuie să-l salvezi. Ca pe cățeii care-ți plac așa de tare la adăpostul de animale. Încerci să te porți ca și cum ai fi șmecheră și dură, dar știu că în străfundul inimii tale ești un om tare bun. Adică, te pui pe plâns într-o clipă. Dar...

Știam eu că există un *dar*.

— *Nu* e un animal. Nu e vreun câine abuzat care are nevoie de un strop de iubire ca să se comporte din nou frumos în preajma oamenilor și nici vreo pisică afurisită care te scuipă când vii spre ea, dar începe să toarcă atunci când începi s-o mângâi. Este un *delincvent.* A furat o mașină și a dat cu ea peste cineva. Nu poți să uiți așa ceva, Li... Beth.

— Crezi că am uitat? întreb eu, nevenindu-mi să cred. Doamne, mă gândesc de douăzeci de ori pe zi — că merg la aceeași școală la care merge tipul care a lovit-o pe Rachel.

Că mi-am pierdut virginitatea cu tipul care a lovit-o pe Rachel.

Că simt ceva pentru el.

Că mă gândesc *la el* mult mai mult decât la ceea ce a făcut.

— Bravo, spune cu fermitate Scarlett. Trebuie să te gândești. Data viitoare când ți se pare că are nevoie să fie salvat, adu-ți aminte cine e.

Dau ușor din cap. Înțeleg ce spune. Știu de ce spune. Dar mai știu și că, dacă Chase va mai avea nevoie vreodată să fie salvat, eu voi fi prima persoană care îi va fugi în ajutor.

Ce naiba e cu mine?

— În orice caz, Macy e încă ofticată pe tine...

— Pe bune?

Mă-ncrunt, căci Macy nu e genul care să țină supărare. Scar oftează.

— Crede că o consideri proastă.

Mă simt copleșită de vinovăție când îmi amintesc că am acuzat-o pe Macy că e credulă și ciudată. Adică este, dar nu trebuie să fiu nesuferită cu ea din cauza asta.

— O să discut cu ea după ore, murmur eu. Și Yvonne?

Cea mai bună prietenă a mea flutură din mână.

— O cunoști doar. Ea trece repede peste conflicte. Și Jeff te-a iertat, să știi. A trecut pe la mine aseară și l-am calmat.

Jeff m-a iertat *pe mine?* Ea l-a calmat *pe el?* La naiba! Eu nu l-am iertat deloc și cineva ar trebui să mă calmeze și *pe mine.* El și Troy au încercat să-i însceneze lui Chase tărășenia cu alarma de incendiu. Oamenii de treabă nu fac așa ceva.

Deschid gura, cu gândul să-i explic și lui Scarlett, dar exact atunci, de parcă ne-ar fi auzit, Jeff vine spre noi cu un zâmbet larg pe față. E ca un déjà-vu. Fix același lucru s-a întâmplat și ieri — eu și Scar lângă dulapul meu, Jeff

îndreptându-se spre noi ca Șmecherul Școlii și apoi s-a dezlănțuit tot haosul posibil.

— Mișto. Ce bine că v-ați împăcat, spune el, dând scurt din cap, apoi îmi aruncă o privire. Scarlett mi-a povestit tot despre complexul acela al tău, al salvatorului, bine? Înțeleg, dar nu cred că Manson e o persoană care merită salvată, Beth.

În primul rând, accentul lui britanic fals e absurd și enervant, *bine?* Nu știu de ce toate fetele din clasa a douăsprezecea îl consideră sexy. Nu e deloc.

În al doilea rând, complexul salvatorului? OK, Scarlett a încercat să-mi facă un portret al unei persoane care suferă, care nu suportă nedreptatea și care-i apără pe cei neajutorați. Pe de o parte, îi sunt recunoscătoare pentru sprijin. Pe de alta, nu pricep de ce se străduiește să-mi găsească scuze.

Poate că vrea să mă înțeleg bine cu Jeff ca relația lor să meargă ca unsă? Dar eu nu am nimic împotriva lor ca pereche, deși nu mi se par a fi deloc o pereche. Jeff nu pare câtuși de puțin interesat de ea.

— Cred că ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă ai sta departe de dobitocul ăla, mă anunță Jeff. Știu că ești de acord.

Sunt de acord, nu-i așa?

Am deja o replică pe buze, dar Scarlett îmi aruncă o privire rugătoare.

Ahhh. Asta e o mare porcărie. În acest moment, Jeff e un cretin condescendent.

Dar are vreun rost să mă iau la harță cu el? Probabil că nu. Așa că-mi reprim riposta și-mi încui dulapul.

— Scarlett are musafiri diseară, spune Jeff. Ți-a zis?

Îmi arcuiesc sprânceana spre prietena mea. Ce, acum Jeff e purtătorul ei de cuvânt?

— Tocmai voiam să-ți spun, intervine ea repede. Părinții mei se duc la un fel de banchet și nu vin acasă decât foarte târziu. Poți să vii, Beth?

— Nup, răspund eu ursuză.

Deși, sincer, în sinea mea nu sunt atât de ursuză. Nu vreau însă deloc să-mi petrec vremea cu Jeff.

— Iar sunt pedepsită.

Ochii lui Jeff sclipesc dezaprobatori.

— Din cauza fazei cu secția de poliție, nu-i așa? Normal că Dave și Marnie nu s-au bucurat prea tare.

Nu le spune părinților mei pe numele mici. Fierb pe dinăuntru. Doamne! Oare Jeff a fost așa de fițos

dintotdeauna sau așa a devenit la Londra?

— Dacă ai fi fata mea, și eu te-aș pedepsi, spune el, pe un ton arogant.

— Ce bine atunci că nu sunt fiica ta, mă răstesc eu.

Scarlett strânge din buze.

— Beth.

Îmi stăvilesc nervii. Serios? El are voie să arunce cu comentarii deplasate, dar eu nu am voie să reacționez la ele?

— În orice caz, zic eu, m-au anunțat de dimineață că nu mă pot vedea cu prietenii mei, dacă nu veniți voi la mine acasă. Și de data asta mi-au luat mașina, dar nu și telefonul.

— Atunci diseară venim la tine, mă informează Jeff.

Și Scarlett, și eu ne întoarcem să-l privim. Poftim? Se invită singur la mine acasă și mai invită și alți oameni?

Nici lui Scar nu-i convine ideea, judecând după încruntătura de pe fața ei.

— Prefer să rămânem la planul original, îi spune ea lui Jeff.

El îi aruncă o privire scurtă.

— De ce? Beth are o curte mai mare în spatele casei și va fi vreme frumoasă diseară. Putem face focul în vatră. O să stăm cu toții în jurul focului și o să prăjim niște bezele. O să ne distrăm.

Lui Scarlett i se citește nefericirea pe chip. O cunosc de suficient de mult timp ca să știu ce gândește. Dacă toată lumea vine acasă la mine și stăm în curtea din spate, ea și Jeff nu vor mai avea ocazia de a se strecura la ea în dormitor să se giugiulească.

— Nu, zice ea, hotărâtă. Diseară prefer să stau la mine acasă.

Expresia lui Jeff se umbrește de iritare. Aștept să continue și să fie nesimțit, dar după câteva secunde se relaxează și-i zâmbește.

— OK. Beth o să lipsească și gata. O să mergem cu altă ocazie la ea acasă.

— Uau, mulțumesc că mă includeți în planurile de la mine de-acasă, ripostez eu sarcastic.

El mă ignoră și se apleacă spre Scarlett, mângâindu-i părul.

— Arăți minunat, apropo, șoptește el, admirându-i părul întins cu placa. Foarte mișto.

Ochii ei se aprind strălucitori, mai luminoși ca neoanele de deasupra capetelor noastre. Acum pricep. Lui

Jeff îi place părul întins. Scarlett își întinde părul. O, frate!

— Ne vedem la prânz, fetelor, adaugă el, apoi se îndepărtează.

Scarlett roșește privindu-l cum pleacă. N-am mai văzut-o uitându-se așa la un tip de când s-a mutat Matty Wesser, ceea ce mă bucură și mă panichează în același timp.

Într-un fel înțeleg de ce e atât de atrasă de Jeff. I-am văzut latura fermecătoare — știu ce efect pot avea asupra fetelor gropițele din obraji și stilul relaxat. Dar i-am văzut și latura urâtă. L-am auzit cum mă face cu ou și cu oțet la o petrecere și apoi am văzut cum mă abandonează, lăsându-mă singură pe o stradă întunecată și necunoscută.

Mi-ar plăcea mult să știu care Jeff este cel adevărat. Mă-ntreb dacă Rachel știa. Nu a spus vreodată vreo vorbă rea despre el. Niciodată. Dar nici nu a povestit prea multe despre relația lor.

— Chiar îți place de el, zic încet, încercând să nu oftez.

— Chiar îmi place, spune Scarlett, înroșindu-se și mai tare în obraji.

— Acum sunteți împreună?

— Nu știu. Așa sper.

Rahat. Îmi stă pe vârful limbii să-i spun ce îndoieli am, să-i împărtășesc îngrijorarea mea cu privire la Jeff, dar nu am inima să-i stric buna dispoziție.

— Hai să mergem la mate, îi zic, în cele din urmă.

Ajungem la clasă chiar când sună clopoțelul și sunt dezamăgită, pentru că speram să am ocazia să stau de vorbă cu Chase pe hol înainte să intrăm la oră. Dar el e deja la banca lui când ajungem noi. Își ține capul blond în jos, dar îl ridică imperceptibil când mă apropii.

Ochii lui albaștri îi întâlnesc pe ai mei, în treacăt. Jur că văd un mic zâmbet în privirile sale înainte să lase iar capul în jos. E felul lui de a-mi spune *salutare* sau *bună dimineața* și-mi doresc să-i pot spune și eu același lucru, cu glas tare. Însă nu pot. În niciun caz după tot ce s-a întâmplat ieri. I-am luat apărarea și asta i-a întors pe toți colegii împotriva mea. Prietenii mei s-au supărat pe mine. Părinții mei mi-au percheziționat camera și m-au pedepsit pentru tot restul vieții mele.

Să vorbesc în public acum cu Chase probabil că ar însemna că voi fi trimisă în exil.

Așa că zâmbesc și eu vag, apoi lăsăm amândoi capetele în jos și ne prefacem că nu ne cunoaștem.

Dar când doamna Russell e la tablă și toată lumea e concentrată la caiete, încercând să rezolve problema pe

care ne-a dat-o, profit de ocazie și-i dau lui Chase un bilețel.

Inima îmi bate nebunește când foaia împăturită de hârtie aterizează pe pupitrul lui. Îmi țin respirația, dar nimeni nu observă ce-am făcut. Nimeni în afară de Chase, care-și întinde degetele lungi ca să tragă bilețelul mai aproape.

Îmi mușc neliniștită buza, așteptând să citească cele cinci cuvinte pe care le-am mâzgălit în grabă pe hârtie.

Treci pe la mine diseară.

Nu se uită spre mine ca să-mi dea de înțeles că a primit mesajul sau ca să-mi răspundă. Dar vâră hârtia în buzunar și acesta e tot răspunsul de care am nevoie.

25

— N-ar trebui să fiu aici, spune Chase pentru a suta oară, probabil.

— Dacă mai zici asta o dată, te dau afară.

E o amenințare nefondată însă. Încă nu-mi vine să cred că a venit. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este *să plece*.

Se holbează la lumina albastră a televizorului care sclipește pe fereastra salonului. Mama și tata se uită la *Goana după aur* în reluare. Tata se ceartă cu televizorul, reproșându-i cât de prost se descurcă echipajul, iar mama scoate o mulțime de sunete de dezamăgire, întrebând din când în când, scandalizată:

— Dar chiar trebuie să înjure atât de mult?

Mulțumit că părinții mei nu vin afară, își reazemă coatele de pătura ecosez pe care am așternut-o mai devreme în spatele copacului. La trei metri distanță, leagănul lui Rachel stă neclintit, învăluit în întuneric. La știrile de la ora 10, meteorologul a spus că va fi o noapte răcoroasă, dar probabil că pe undeva s-a strecurat o greșeală, pentru că mie mi-e cald și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Nu mă poți da afară. Nu suntem în casă, spune el, făcând un gest spre cerul nopții.

În depărtare se aude un câine lătrând. Un alt câine îi răspunde. Se aprinde lumina de pe terasa familiei Rennick.

— Bine. O să-l asmut pe Morgan pe tine și o să te gonească el, propun eu.

— Neah, câinii mă adoră.

Doamna Rennick își strigă potaia, spunându-i să înceteze cu lătratul și să intre în casă.

— E adevărat.

Din câte am observat, câinii de la adăpost sunt toți leșinați după Chase.

— Mă simt trădată.

— Nu e cazul. Când pleci tu, încep să scheaune. Le e dor de tine.

Îl studiez din priviri pe sub gene. Dacă ar fi fost miezul zilei, umerii lui lați ar fi blocat soarele. În schimb, razele lunii îi înconjoară silueta cu un halo, făcându-l să pară ca venit de pe o altă lume.

— Vaaaai! OK! Poți rămâne.

— Drăguț. Oricum asta aveam de gând să fac.

Mă bucur că e întuneric și nu-mi poate vedea rânjetul tâmp de pe față. Ca să fiu sigură, îmi trag picioarele la piept și-mi sprijin bărbia de genunchi. Așa îmi pot ascunde fața și mă pot și zgâi la el în același timp.

— Știu cum se simt cățeii ăia.

Își bagă un fir de iarbă în colțul gurii. Îi urmăresc mișcările buzelor și ale maxilarului cu foarte mult interes.

— Pentru că totul e mult mai distractiv când ești tu prin preajmă.

— Va trebui să lucrez mai multe ore acolo.

— Eu lucrez lunea, miercurea și duminica, spune el și iar îi apare pe față jumătatea lui de zâmbet.

— Bravo. Atunci iau eu marțea, joia și sâmbăta.

Nu-l văd apropiindu-se. Se mișcă precum o umbră și brusc mă trezesc întinsă pe spate, cu el deasupra mea. Scot un țipăt mic și apoi îmi trântesc o palmă peste gură. Chase ridică iute capul și privește spre ușa din spate. Are tot trupul încordat, ca și cum ar fi gata să fugă în beznă într-o clipă.

Dar nu se aude niciun sunet. Nici din partea mamei, nici din partea tatei. Nici măcar un lătrat de la câinele vecinilor. Chase zăbovește deasupra mea — o vagă reconstituire a lucrurilor pe care le-am făcut în prima noastră noapte împreună. El peste mine. Doar că atunci nu era atâta spațiu între noi. Iar eu îmi țineam brațele în jurul gâtului său. Și eram și mult mai puțin îmbrăcați.

Îmi țin respirația. Cred că și el face la fel. Vreau să mă sărute. Vreau să dea la o parte firele de iarbă și să le înlocuiască cu mâna, brațul sau pieptul lui. Vreau să-i simt din nou căldura trupului lângă mine.

— Ce cred părinții tăi că faci? spune el, în cele din urmă.

— Că mă gândesc la Rachel, îi spun, total lipsită de tact. Ăsta e leagănul ei.

Se rostogolește jos de pe mine imediat și se îndepărtează.

Îmi înăbuș un oftat de dezamăgire și mă dojenesc că am adus vorba despre ea. Îi e deja destul de greu să-și gestioneze vinovăția. În mintea lui e OK să-mi fie prieten. Nu e OK să-mi fie *iubit*. Nu e OK să-și dorească să mă țină de mână sau să mă sărute.

Fac un gest spre leagănul suspendat în aer.

— Tata a construit leagănul pentru Rachel și când am crescut și eu suficient de mult ne băteam cine să-l

folosească. Ne luam la întrecere până aici și ea mă învingea mereu. Trebuia s-o împing până când mi se înmuiau brațele și pe urmă se dădea jos și zicea, cu o voce superplictisită: „Te împing până când plec la antrenament", ceea ce, pe-atunci, însemna vreo cinci minute mari și late.

— Cât de mult ai da să te poți certa din nou cu ea?

— Mult de tot.

Chase mă face să vorbesc despre Rachel mai mult ca oricine altcineva. Nici măcar mamei nu-i place să discute despre ea, pentru că asta înseamnă că Rachel nu mai e.

— Pe ce altceva vă mai certați?

Se rostogolește pe o parte și-și lasă capul pe brațul îndoit.

— Dar pe ce nu ne certam? Se enerva când îi împrumutam lucrurile fără să-i cer voie. Avea o jachetă superdrăguță, bleu, de la Forever 21. I-am subtilizat-o din dulap și am purtat-o la un meci de fotbal a echipei liceului.

— Și nu s-a prins?

— A, ba da. S-a prins. Eram destul de proastă să cred c-o s-o pot evita tot timpul, dar am dat nas în nas cu ea la standul cu mâncare după prima repriză. M-a lăsat s-o port mai departe, dar m-a avertizat că, dacă vede pe ea o pată cât de mică, mă bate de nu mă văd.

— Și?

— Am scăpat de bătaie. I-am înapoiat jacheta de la Forever 21 și în primăvară a vărsat ea niște suc roșu pe ea. Mama n-a putut scoate pata, așa că Rachel mi-a aruncat-o și mi-a zis că acum e a mea.

El chicotește.

— O mai ai?

— Nu. Eram furioasă și am aruncat-o. Mi-aș dori s-o fi păstrat. Intram în bucluc și dacă încurcam pensula de la ruj cu recipientul pentru tuș de ochi. Arătau aproape la fel, dacă te-ntrebi cum reușeam.

— N-aș fi fost în stare să mă concentrez mâine la școală dacă nu-mi spuneai, confirmă el solemn.

Izbucnesc în râs. Nu face nicio remarcă referitoare la faptul că toate amintirile pe care le-am pomenit sunt despre certurile cu sora mea. Pur și simplu acele momente, când era imperfectă, mi se par mai autentice.

— Chiar o iubeam, șoptesc.

— Știu.

— Mi-e dor de ea în fiecare zi.

— Îmi pare rău, Beth.

Se întinde din nou pe spate. Își aruncă un braț peste ochi, de parcă nu suportă să se uite la mine sau de parcă simte că nu merită să mă vadă. În orice caz, e o senzație tare nasoală.

Îmi înghit cu greu nodul din gât.

— Știu că-ți pare.

Ne cufundăm din nou în tăcere. Eu mă simt captivă între trecut și prezent. Mă uit spre leagăn și aproape c-o văd pe Rachel acolo, făcându-și vânt cu picioarele și zburând sus, și mai sus, din ce în ce mai sus, până când devenea o pată pe cer, lângă soarele orbitor. Totuși, Chase e lângă mine. O ființă umană reală, care mă ascultă, mă ceartă și mă face să râd.

Îl aleg pe Chase, îi spun umbrei. Rachel dă din cap și se dă mai departe în leagăn.

— Avea cel mai tare serviciu, spun încet. Chiar și când era foarte mică, gen clasa a șasea, putea să puncteze trimițând mingea cu un efect ciudat. Serviciile ei păreau directe, uneori te mirai că treceau peste fileu, dar după ce mingea era în terenul advers, lua un efect spre colț. Și se pricepea de minune să servească în lung de linie.

— Tu de ce nu mai joci?

— Nu mai avea niciun haz. Fără ea, nu mai era distractiv.

Nu mi-am dat seama cât de mult o admiram pe Rachel până când n-a murit.

— Ne certam mult, așa că nu mi-am dat seama c-o să-mi lipsească așa de tare.

Tac, pentru că simt un nod în gât. Mă dor ochii când mă uit spre lună, așa că îi închid. Lacrimile sărate mi se preling pe obraji.

O mână mare îmi cuprinde mâna și apoi aud o înjurătură înăbușită. Chase îmi strecoară un braț sub cap și-mi trage fața la pieptul lui acoperit de hanorac.

— Îmi pare rău, murmură el la nesfârșit.

Vreau să mă opresc din plâns, pentru că știu că e dureros pentru el, dar nu-mi pot controla lacrimile. Amintiri pe care le-am îngropat adânc revin vertiginos la suprafață. Rachel arătându-mi cum să mă rad pe picioare. Rachel împletindu-mi părul în cozi franțuzești. Rachel oferindu-mi unul dintre tricourile ei preferate când am participat la selecția pentru prima echipă de volei. Rachel strângându-mă exact așa în brațe când numele meu nu a apărut pe lista cu echipa finală.

— Mi-e dor de ea, suspin eu, ghemuindu-mă în brațele lui Chase. Mi-e tare dor de ea.

Sub copacul cu umbra picioarelor lui Rachel zburând deasupra capului meu, las toată această suferință îngropată să țâșnească din ascunzătoarea sa. Rana își întinde tentaculele, risipindu-mi-se în vene până când toate părticelele corpului meu dor și se cutremură sub povara ei.

De-asta am ținut toată durerea în mine atât de mult timp — pentru că mi-e prea greu s-o gestionez. Mucii mi se fac bulbuci în nas. Lacrimile îmi țâșnesc din ochi ca dintr-un izvor. În gât mi se adună niște sunete urâte și răgușite.

Când a murit Rachel, mi-era teamă că de mâine viața mea va fi și ea suprimată, așa că m-am opus părinților mei. Am luptat cu fiecare limitare, cu fiecare restricție ca și cum ar fi fost o condamnare la moarte.

— A fost sora mea mai mare, șoptesc lipită de gâtul lui Chase. Trebuia să mă ocrotească pentru totdeauna.

— Știu. Știu. Îmi pare rău.

Îmi ține capul cu o mână lipit de pieptul lui, înăbușindu-mi suspinele, în timp ce cu cealaltă mână mă mângâie pe spate. Mă sprijin de el, îi împrumut forța, pentru că acum, când m-am dezlănțuit, nu mai pot vârî suferința la loc de unde a scăpat.

Plâng mai departe. Nu știu exact cât timp trece așa. Dar nu-mi spune deloc să mă calmez. Nu se îndepărtează de mine. Mâna lui liniștitoare nu se oprește nici măcar o clipă. Îi deslușesc bătăile constante ale inimii cu urechea lipită de pieptul lui.

Este viu. Și eu sunt vie.

Rachel a murit.

Iar eu trebuie să-mi las inima zdrobită să se vindece, în loc să mă prefac că sunt bine mersi.

— Ş̦ş̦ş̦ş̦, îmi șoptește Chase la ureche. Am eu grijă de tine.

Răsuflarea lui caldă îmi atinge lobul urechii, îmi străbate șira spinării, se răspândește ca un virus, rapid și fierbinte, prin tot trupul. Ridic fața și-i zăresc lacrimile din ochi.

Nu sunt singura care are nevoie de consolare. Îmi desprind degetele din hanoracul lui și-mi trec degetul mare peste obrazul lui ud. Degetele îmi alunecă peste maxilarul puternic și mi se opresc pe gâtul lui Chase.

O mică apăsare, cu foarte puțină forță, îi întoarce fața spre mine.

— Chase, șoptesc.

Închide ochii. La fel fac și eu. Și aștept. Și aștept. Și aștept.

Apoi mă trezesc întinsă pe spate, cu Chase la doi metri distanță de mine, trecându-și agitat mâna prin păr.

— Chase?

— Trebuie să plec, spune el.

Își îndeasă mâinile în buzunare. Umerii i se pleoștesc. Se îndepărtează de mine.

— Dar...

Sunt pierdută. Voia să mă sărute. Știu că asta voia.

— Nu pot.

Aruncă o privire spre casă.

— Nu pot.

Ce nu poate? Să mă sărute? Să mă mai țină o vreme în brațe?

— Ce? Ce nu poți?

— Nimic din toate astea, zice el încetișor, mutându-și privirea în pământ.

Mă ridic în genunchi și întind o mână.

— Vino înapoi. Vorbește cu mine. Te rog.

În cele din urmă, ochii lui se întâlnesc cu ai mei și aproape că sunt dată pe spate de neliniștea pe care o citesc acolo.

— Sora ta nu te-a părăsit niciodată, Beth. Eu am luat-o de lângă tine. Nu merit să te țin în brațe, nu merit nici măcar să stau în curtea asta. Tatăl tău are dreptate. Trebuie să stau departe de tine.

— Nu, te rog.

Scutur din cap. Nu pot forma fraze coerente în acest moment. Nu am gânduri raționale. Sunt toată doar emoții și sentimente.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău, Beth. Pentru tot.

Se răsucește și dispare în beznă.

Rămân paralizată de uimire pe jos. Pământul rece îmi umezește colanții. Și-a luat la revedere atât de definitiv, de parcă nu mai vrea să mă întâlnească vreodată, nu mai vrea să recunoască legătura pe care o avem. Și chiar avem o legătură, s-o ia naiba!

Sar în picioare și fug după el.

— Chase, Chase, strig eu, fără să-mi pese că trezesc tot cartierul.

Trec peste un morman de frunze pe de peluza familiei Rennick și aproape că mă izbesc de colțul magaziei din curtea familiei Palmer.

— Ce mama dracului, Beth, faci mai mult zgomot ca Godzilla în pădure.

Chase apare înaintea mea, scuturând iritat din cap.

— Atunci nu mai fugi, mă răstesc eu.

— Ești supărată?

Pare uimit. Ce prostănac!

— Da, sunt supărată. Tocmai ți-am povestit ce-mi stătea pe suflet și, drept răspuns, tu fugi de mine.

El oftează.

— Nu fug de tine. Doar că nu am ce căuta cu tine.

— Cine spune asta?

Îl împing în piept.

— Și să nu spui că părinții mei, pentru că ei nu contează.

— Cum să nu conteze?

— Nimeni nu contează, Chase. Nimeni, în afara ta și a mea. Dacă-mi spui că nu-ți pasă de mine, o să plâng, dar o să-mi treacă. Ar fi alegerea ta. Dar dacă mă respingi pentru că vinovăția e actuala ta iubită și nu vrei s-o părăsești, atunci e o mare porcărie. Dacă ți se pare atât de greșit că ți-au dat drumul din închisoare, întoarce-te acolo și gata. Încalcă-ți condițiile de eliberare condiționată și o să te trimită înapoi.

Se întunecă la față.

— E greu să mă împac cu mine, deci da, tolerez imbecilitățile de la școală pentru că așa mi se pare corect. Pentru că nu vreau să mă întorc la pușcărie, dar și din cauza asta mă simt vinovat. Poate că pedeapsa în cazul meu ar trebui să fie fără sfârșit.

— Și asta o s-o aducă înapoi?

— Nimic n-o s-o mai aducă înapoi. Asta e faza, subliniază el, dar de data asta nu mai fuge de mine.

Îl împung iarăși în piept.

— O să mă lași vreodată să te iert?

— Eu...

Încerc o abordare diferită.

— Dacă ești atât de disperat să îndrepți lucrurile în numele lui Rachel, nu crezi că ea și-ar dori să fiu fericită?

El mijește ochii.

— Încerci să mă manipulezi.

— Încerc să te fac să înțelegi că ceea ce s-a întâmplat cu Rachel a fost un accident. Te-am iertat. Reacția ta e să pleci și să mă abandonezi.

Îl împung cu degetul în piept pentru a treia oară. El mi-l prinde, străduindu-se probabil să mă împiedice să-i fac o gaură în hanorac.

— Sunt vreo alți zece tipi la Darling care ar fi mai potriviți pentru tine decât sunt eu.

— Spune-mi unul.

Deschide gura. Apoi o închide la loc. Apoi o deschide iar. Și o închide.

— Ha, fac eu.

Mă apropii și-mi trec brațele peste talia lui.

— Nu e niciunul printre ei care să mă asculte cum o faci tu.

Se relaxează puțin și mă cuprinde și el în brațe.

— Ai standarde scăzute, păpușică.

— Nu chiar. Ai fost primul meu bărbat și sunt în clasa a douăsprezecea, așa că aș spune că standardele mele sunt înalte. Tu ai o părere proastă despre tine.

— Ăsta e momentul în care-mi spui să mă dau jos de pe cruce?

— E cazul?

Expiră zgomotos.

— Nu.

Stăm multă vreme acolo, lângă magazia familiei Palmer. În cele din urmă, mă desprind de el.

— Trebuie să intru în casă, spun fără tragere de inimă.

— Da.

Nu dă niciun semn că ar vrea să plece. Mă îndepărtez cu spatele, temându-mă că se va retrage în cochilia lui de vinovăție dacă-mi iau ochii de la el.

— Care-i micul tău lucru pe ziua de azi? îl întreb în timp ce traversez peluza vecinilor ca să ajung acasă.

— Tu.

26

Într-o dimineață de vineri, găsesc o floare sălbatică în dulap. Zâmbesc cu gura până la urechi, dar rămân cu spatele la lume, ca să nu vadă nimeni cât de bucuroasă sunt.

— De la cine e? întreabă Scarlett, trăgând cu ochiul peste umărul meu.

Răsucesc tulpina între degete.

— Am cules-o din stația de autobuz, mint eu, deoarece ceea ce se petrece între mine și Chase trebuie să rămână un secret ca să poată continua.

Scar face o mutră empatică.

— Ce nasol că tot nu ți-ai recăpătat mașina. Însă pare că te descurci și fără ea. Parcă zâmbești mai mult zilele astea.

Îmi lipesc floarea de obraz.

— Încerc să mă concentrez la lucrurile bune, nu la cele rele.

Faza asta cu un lucru mic pe zi a lui Chase nu e rea deloc. Au trecut două săptămâni de la incidentul cu alarma de incendiu. Nu mi-am primit mașina înapoi, dar mi-am primit ușa. Nu știu exact de ce, dar am găsit-o montată la loc după ce mi-am pus sufletul pe tavă în fața lui Chase, în curtea casei. Alarmele de la uși și ferestre sunt în continuare activate, dar sper că, dacă mă port bine, vor dispărea și ele.

Cât despre faptul că sunt pedepsită, nu contează prea mult, pentru că Chase se strecoară la mine în curte aproape în fiecare seară. N-am nicio dorință să plec de-acolo. Scarlett e mereu ocupată cu Jeff — acum sunt oficial împreună — și oricum Chase e singura persoană pe care am chef s-o văd. El e cel cu care vreau să mă îmbrățișez pe pătură în întuneric și cu care să vorbesc.

Din păcate, ne limităm la a vorbi. Eu mor să capăt mai mult, dar Chase e încăpățânat. Încă insistă pe ideea că suntem doar „prieteni".

Pentru că asta fac prietenii, își lasă *flori* în dulapuri.

Ha.

— Drăguță bluză, zic eu, schimbând subiectul.

Scarlett poartă o cămașă rozalie peste un tricou. Două șirasuri punctează colțurile gulerului supradimensionat. A

asortat bluza cu o fustă mulată gri și cu pantofi de aceeași culoare. Scar zâmbește.

— E Chanel, chiţăie ea.

— Nu te cred! Pe bune?

— Da.

Își ridică puțin colțul bluzei ca să-mi arate pătrățelul auriu cu cele două litere C înlănțuite.

— Am cumpărat-o de la o consignaţie online. Mi-a fost teamă c-o s-o cumpere altcineva până să pun eu deoparte destui bani și apoi mi-a fost teamă că n-o să-mi vină bine. Mi-am luat-o sâmb...

— Unde ai fost? o întrerupe Jeff.

Surprinsă, Scar își lasă bluza în jos și se întoarce cu fața la iubitul ei furios.

— Ăăă, vorbeam cu Beth.

— Ți-am spus să mă aștepți la intrare.

Jeff își duce mâna la ceafa lui Scarlett. Materialul delicat al bluzei se mototolește în palma lui strânsă.

— Am... am... am venit doar s-o salut pe Beth, se bâlbâie ea.

Mă uit ba la mâna lui, ba la chipul ei palid și nefericit. Dinamica dintre ei e ciudată de tot. Scar se poartă ca și cum ar fi vinovată — ca și cum ar fi ceva nepotrivit să discute cu mine.

— Nu mai face așa, răspunde el plat. Dacă îți spun să fii undeva, acolo să fii. Te-am așteptat zece minute, ca un bou. Dacă nu vrei să fii cu mine, atunci spune-mi direct în loc să mă lași în aer. E nepoliticos.

— Pe bune, Jeff. Vorbeam și noi.

Mă uit la mâna lui. Nu mi se pare în regulă să fie pe gâtul ei și nu doar pentru că materialul ecosez al cămășii lui nu se asortează cu bluza ei trandafirie. Mâna lui pare necruțătoare, nicidecum jucăușă.

— Puteți vorbi în timpul vostru liber. Timpul dinaintea orelor îmi aparține.

Chipul lui Scarlett pare acum lipsit de orice emoție, în vreme ce Jeff e roșu la față și agitat din cauza unui lucru pe care eu nu-l înțeleg.

— Jeff, dă-i drumul, îi cer încruntându-mă. Îi lași urme pe piele, pentru numele lui Dumnezeu!

El mă ignoră.

— Vrei să-ți dau drumul, Scar? Asta vrei? Să te desparți de mine?

— N-am spus să te desparți de ea. Am spus să-i dai drumul.

Fac un gest spre mâna lui care o strânge de ceafă.

— Scarlett? spune el.

Amândoi ne uităm la ea. Ea se holbează la pantofii ei gri.

— Nu. Nu vreau să mă despart de tine și nici nu vreau să-mi dai drumul, zice ea pe un ton tern.

— Ne-am lămurit, Lizzie. Lui Scar îi place mâna mea exact acolo unde e.

O strânge de ceafă, iar eu pot să jur că o văd tresărind. Sau poate e doar în imaginația mea. Poate pentru că *eu* sigur aș tresări dacă Jeff m-ar atinge așa.

— Ești gata să mergem la algebră? îmi întreb prietena.

Jeff răspunde în locul ei:

— O să vină și ea imediat. Du-te tu înainte.

Îmi aruncă un zâmbet care nu mi se pare deloc prietenos. Ci doar mă determină să fac un pas în spate.

— Scar? zic eu, nesigură.

— Sunt bine.

Nu pare bine deloc. Pare supărată — o versiune redusă la tăcere a sa. Șovăi, neștiind exact ce să fac. Elevii încep să inunde coridorul. Ora de mate începe în mai puțin de cinci minute. În cele din urmă, vâr floarea în caiet și spun:

— Ne vedem în clasă.

Merg trei metri și apoi mă aplec să-mi leg un șiret inexistent. În spate, îl aud pe Jeff întrebând:

— Cu ce ești îmbrăcată?

— E Chanel, răspunde Scarlett. Am cumpărat-o...

— Te face să pari o târfă, iubito. Credeam că am discutat despre garderoba ta. Ești atât de nesigură pe tine încât ții să le provoci erecții și altor tipi? Așa te simți tu bine în pielea ta? De ce te mai obosești să arunci o bluză pe tine? Oricum toate țoalele pe care le ai sunt transparente.

Aștept s-o aud pe Scarlett răstindu-se la el. Să-i spună să-și ia părerile dezgustătoare și să și le bage acolo unde nu pătrund razele soarelui.

— Îmi pare rău, o să mă schimb, spune ea.

Îmi cade fața.

— Când? o presează el.

— După ora asta.

— Așa să faci.

Și cred că a vrut să spună că altfel vor exista consecințe.

Nu-mi place tonul pe care-l folosește cu ea. E iubita lui, nu marioneta lui. Îmi îndrept umerii, mă ridic și mă iau de el.

— Las-o în pace pe Scar.

Dar nu Jeff este cel care-mi dă replica. E Scarlett și-mi vorbește într-un fel la care nu mă așteptam.

— De ce nu-ți vezi tu de treburile tale? șuieră ea. Știu că viața ta de familie e oribilă acum, dar poate ar trebui să n-o mai arzi cu traficanții de droguri și cu criminalii. Eu nu fac asta. Nici Jeff nu face asta. Dar probabil noi de-asta avem uși la camerele noastre și tu nu ai.

Mă holbez uluită pentru că tocmai mi-a dezvăluit secretul în fața oricui îl putea auzi. Câțiva colegi de clasă încep să șușotească. Alții izbucnesc în râs. Eu strâng din dinți.

— Cum spui tu, Scar.

Nu-mi vine să cred că a spus în gura mare un lucru pe care eu i l-am încredințat în taină. Îi țineam partea! Mă duc spre clasă călcând apăsat și spumegând de furie. Îmi trântesc manualele pe pupitru și-mi trag scaunul pe gresie, făcându-l să scârțâie. Cu toată puterea.

Chase, deja aflat la locul său, ridică dintr-o sprânceană. Vreau să-i povestesc totul, să mă descarc, dar nu pot. Nu avem voie să fim prieteni. Trebuie să urăsc și doar să-l văd.

Ceea ce mă înfurie și mai tare. O să-i arunc totul în față lui Scarlett când vine în clasă. Cei mai buni prieteni nu vorbesc urât unul despre altul în fața altor oameni. Cei mai buni prieteni nu... Gândurile mi se topesc când Scar intră în clasă purtând un tricou polo, verde și supradimensionat. Drăgălașa ei bluză transparentă a dispărut ca înghițită de pământ.

Jeff e în spatele ei. Cămașa lui ecosez nu mai are nasturii deschiși. A pus-o să se îmbrace cu tricoul lui. Ce dobitoc!

Un alt semnal de alarmă se declanșează în mintea mea când Scar trece pe lângă banca goală de lângă mine și se oprește în fața pupitrului lui Chris Levin.

— Scar o să stea aici, anunță Jeff.

— Poftim?

Sprâncenele perfect îngrijite ale lui Chris se ridică, derutate.

— Asta e banca mea.

— Doamna Russell ne-a alocat bănci la începutul semestrului?

Chris își continuă starea de confuzie.

— Nu.

— Atunci mișcă-te.

Jeff vorbește zâmbind — același zâmbet neprietenos pe care mi l-a aruncat și mie. Oftez.

— Scarlett, așază-te și gata.
— Vezi-ți de treaba ta, Beth.
Apoi Jeff îi face semn lui Chris.
— Mișcă-te.
— Te rog, adaugă Scar, împreunându-și mâinile ca la o rugăciune. Doar azi.
— Am priceput, nici eu n-aș vrea să stau lângă Manson, spune sarcastic Troy. Numai când îl văd mi se face rău preț de câteva săptămâni.
— De-asta ai jucat atât de prost vinerea trecută? intervin eu.
Troy și apărarea lui au primit cinci eseuri în ultimul meci.
— Să te fut, Jones.
— Nici dacă mi-ai da un milion de dolari.
— Corect, pentru că tu nu ți-o tragi decât cu tipii care-ți omoară sora.
Aproape că pic din scaun. În sinea mea, furia rece ca gheața se luptă cu rușinea care mă înfierbântă.
Cineva pufnește.
Se aud scaune scârțâind și mă trezesc sărind în picioare și ducându-mă lângă Chase.
— Ajunge.
Tonul lui Chase e coborât, tăios și periculos. Troy se îndepărtează puțin și-și încrucișează brațele peste piept, într-un gest defensiv.
— Sau ce-o să faci?
— Nu vrei să afli.
Întreaga mutră a lui Jeff se preface într-un nor de furtună, când se întoarce spre mine.
— Ți-o tragi cu Manson? șuieră el.
Sclipirea mortală din ochii lui mă face să mă înfiorez. Între timp, Scar pare îngrozită, iar ceilalți se agață cu lăcomie de vorbele noastre cu un interes bolnăvicios.
Pentru o fracțiune de secundă mă uit în ochii lui Chase. Scutură imperceptibil din cap, un gest pe care doar eu îl pot vedea. Știu ce-mi spune să fac. Și, oricât de mult nu vreau, bomba pe nume Jeff trebuie dezamorsată, cât mai repede cu putință.
— Sigur că nu, spun plat. Troy vorbește cu curul ca de obicei.
Jeff se relaxează. Puțin. Troy îmi rânjește.
— Scuze, am uitat — tu ți-o tragi cu traficanți de droguri, nu cu criminali.

Mă încrunt, pentru că nu știu de unde a apărut povestea asta cu traficanții de droguri. Scar m-a acuzat de același lucru pe coridor. Nu știu de niciun traficant, în afară de puștiul ăla, fratele lui Jay, pe care nici măcar nu l-am întâlnit.

Dar replica lui Troy le distrage tuturor atenția de la Chase și-l face pe Jeff să se liniștească, așa că mă străduiesc să nu încep o nouă ceartă.

În fața clasei, doamna Russell bate cu pixul în catedră.

— Treceți la locurile voastre!

— Doamnă Russell, infractorul clasei e în spațiul meu personal, strigă Troy, dintr-odată curajos din nou.

— Am auzit. Domnule Kendall, fie vă respectați colegii, fie ieșiți din clasă. Domnule Donnelly, luați loc sau o să mai aveți un avertisment în foaia matricolă. Domnișoară Holmes, vă puteți certa pe bănci cu domnișoara Levin după oră. Iar dumneavoastră, domnișoară Jones, puteți să nu-mi mai întrerupeți ora?

Ne așezăm cu toții la locurile noastre. Jeff se încruntă. Scar se holbează la banca ei. Chris își întinde lucrurile pe tot pupitrul, ca și cum ar vrea să-și delimiteze clar teritoriul. Troy chicotește în spatele meu, spunând iar o tâmpenie despre Manson. Cu coada ochiului, îl văd pe Chase clătinând iarăși din cap a avertisment. Probabil că e supărat că m-am luat în gură cu Troy.

Un lucru mic, îmi spun. *Gândește-te la un singur lucru mic și bun.*

Fac un T cu degetele și, după o clipă, Chase dă scurt din cap. Ne întâlnim diseară la leagăn.

Un lucru mic.

— Cine crezi că e cea mai nasoală, domnișoara Dvorak sau doamna Russell? Și să nu spui că nu sunt nasoale și că-și fac doar datoria, pentru că te pocnesc.

— Nu sunt deloc fanul domnișoarei Dvorak. Mai ales pentru că nu ne pune destulă muzică pop. Cred că lista ei muzicală s-a blocat undeva în anii 1960. Deși „Mashed Potato Time" e o supermelodie.

Izbucnesc în râs înainte să mă pot abține. Îmi lipesc o palmă peste gură și amândoi aruncăm priviri panicate spre casă.

— Scuze, îi șoptesc lui Chase.

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui vagi și se sprijină de copac. În seara asta suntem amândoi îmbrăcați în blugi și hanorace și aproape că-mi doresc să-mi fi pus pe mine și

o jachetă. E octombrie — vremea devine din ce în ce mai rece. În curând va fi prea frig să ne întâlnim afară și deja mă gândesc la diverse moduri de a-l strecura pe Chase la mine în dormitor. M-aș duce eu la el acasă, dacă aș putea, dar părinții mei primesc o alertă de câte ori se deschide o ușă sau o fereastră. Ce nemernici!

— Ce ai de gând să faci când termini școala? întreb.

— Habar nu am. Nu m-am gândit prea mult. Trebuie să-mi șterg cazierul, dar nu pot până când nu mi se încheie perioada de probă.

— Când adică?

— În mai, anul viitor.

— Absolvirea va fi un moment frumos pentru tine, deci.

— Dap.

— Te gândești la facultate?

— Poate la una de stat.

Își aruncă un con de brad la picioare. A strâns vreo șase.

— Primarul refuză să te ajute financiar?

— Nu vreau să iau bani de la el.

Omul ăsta e prea mândru pentru propriul lui bine.

— Dar tatăl tău?

Chase pufnește ușor în râs.

— Ce-i cu el? Ți-am spus, nu vorbim.

Îmi așez mâna pe antebrațul lui și mă joc cu marginea franjurată a mânecii sale.

— Te-ai gândit să-i dai un semn de viață?

— Nici gând, e răspunsul lui instantaneu.

Ridic din sprâncene.

— Nu ești tu cel care-mi spune mereu să fac pace cu părinții mei?

— Ba da, pentru că părinții tăi sunt oameni buni, spune el sec. Tatăl meu nu e. A abuzat-o verbal pe mama. M-a obligat să joc baschet toată viața. Și după ce am fost arestat, m-a înlăturat definitiv din viața lui. Propriul lui *fiu*. Nu vreau pe cineva ca el în viața mea, Beth. Și nu există niciun motiv pentru prezența lui în viața mea. De ce? Ca să-mi plătească facultatea? Chiar dacă ar plăti, banii ăia ar veni la pachet cu niște condiții. Nu mă interesează condițiile lui.

Dau încetișor din cap.

— Înțeleg.

— În orice caz, mă gândeam să învăț o meserie. Am auzit că sudorii câștigă o grămadă de bani.

— Nu e periculos?

Îmi trec prin cap imagini cu torțe și măști.

— Nu cred.

— Poate că ar trebui să cauți o școală lângă Ames. Pariez că acolo sunt niște școli profesionale bune, spun relaxat, dar intențiile mele sunt atât de evidente, că aș putea avea o pancartă pe care să scrie Hai la Facultate cu Mine.

— Nu cred că e o idee prea bună, zice el, aruncând un alt con.

Îmi vine să-l ridic și să i-l arunc în cap.

— De ce?

— Pentru că părinții tăi s-ar putea să nu-ți mai plătească facultatea și apoi cum o să poți face de rost de o slujbă bună, ca să mă întreții?

Mă trage în glumă de părul prins în coadă. Dacă oamenii ar putea scânteia, aș fi acum strălucitoare ca luna într-o noapte fără nori.

— OK, bine. Dar va trebui să mă vizitezi.

— Când o să am mașină.

— Bine spus!

Chase nu are mașină și, chiar dacă ar fi avut, n-ar fi avut voie să conducă, pentru că așa spun termenii eliberării condiționate, ceea ce mi se pare complet nedrept. Cum o să poată avea o slujbă fără mașină?

— Sistemul ăsta nu-i capabil să reabiliteze nici măcar o găină, cu atât mai puțin un om, mi-a spus el odată, în timpul uneia dintre întâlnirile de lângă copac. Și eu am o soartă ușoară față de alți băieți, pentru că ei au ajuns la centrul de detenție pentru violență și, când vor ieși, nu au pe nimeni care să-i ajute. Eu măcar îi am pe mama și pe Brian.

Dar, din această cauză, Chase vine la mine pe bicicletă. E un drum de vreo opt kilometri pe care-l face de cel puțin trei ori pe săptămână.

— Cred că trebuie să plec, spune el, cu părere de rău.

Petrecem puțin timp împreună. Chase spune că e mai bine așa, ca să ne putem întâlni în continuare. Dacă părinții mei află că fac drumuri în fiecare seară până la leagăn ca să mă văd cu el, o să mă încuie la mine în cameră. Dar mai cred și că, dacă ar sta mai mult, am fi ispitiți să încetăm orice comunicare cu ajutorul cuvintelor. Eu n-aș avea nimic împotrivă, dar el are. E caraghios că spune nu, dar vreau să-l respect, pe el și dorințele lui, așa cum și el le-ar respecta pe ale mele.

— Ne vedem mâine la adăpost.

Îmi doresc un sărut de rămas-bun, dar mă mulțumesc cu o îmbrățișare. E un progres. Acum o săptămână, aveam parte de o strângere de mână. Poate că până la Crăciun o să mă sărute pe obraz.

27

Sâmbătă, la adăpost, pitbullul Rocco nu se lasă îmbăiat. Mă duc râzând la Sandy, în timp ce-mi suflec mânecile.

— Vrei să mă ocup eu? o întreb.

Ea își trece antebrațul peste față.

— M-aș bucura din tot sufletul. Azi e și mai arțăgos ca de obicei. De fapt, dacă tot te bagi la apă, speli tu și restul animăluțelor? Roagă-l pe Chase să te ajute.

— OK.

Mă bucur să fac orice care-l implică și pe Chase. Cred că Sandy știe și profită de situație, dar mie nu-mi pasă.

Îl găsesc pe Chase afară, strângând răhăței.

— Hei, frumușelule, hai să-mi dansezi la un concurs de tricouri ude, îl strig.

— Credeam că am stabilit de comun acord să nu mă tratezi ca pe un obiect.

Răsucește gura sacului de gunoi și apoi o leagă cu un nod.

— Nu numai că nu-mi amintesc să fi discutat așa ceva, dar și dacă am făcut-o, n-aș fi fost niciodată de acord cu așa o tâmpenie.

Aruncă sacul cu răhăței într-un coș de gunoi și scutură trist din cap.

— Ce încercări sunt nevoit să îndur aici!

— Mișcați-vă fundurile amărâte înăuntru înainte să-i convingă Rocco și pe ceilalți câini că baia e o idee extrem de proastă.

Ajungem prea târziu. Câinii sunt certăreți, pentru că Rocco le-a spus c-o să-i torturăm. Apa e rece. Câinii sunt alunecoși. Săpunul ajunge peste tot. Nici nu țin minte de când nu m-am mai distrat atât de bine.

— Chiar te descurci bine cu animalele, îmi zice Chase după ce vârâm și ultimul cățel la loc în cuști. O să fii un medic veterinar bun.

— Mulțumesc. Cum spuneai și tu, ele nu te judecă.

Arunc furtunul spre Chase și ridic ligheanul răsturnat. Rocco l-a dărâmat când sărea și vărsa apă peste tenișii noștri. Sandy s-a întors în timp ce Boots lătra de mama focului și a plecat aproape imediat, pentru că nu voia să se umple de apă murdară și fire de blană ude.

— Nu știu ce să zic. Rocco părea destul de ofticat.

— Poate i-am băgat săpun în ochi.

— Neah. E supărat pentru că l-am spălat eu, nu tu.

Îmi face cu ochiul și oprește apa. Mișcarea îi face tricoul să i se întindă peste abdomen — peste frumosul set de mușchi fermi.

— Aloooo! Unde ești, Beth? Eu sunt, se aude o voce veselă din camera de la intrare.

E Scarlett.

Chase ridică panicat privirea. Scapă furtunul înainte să închidă de tot valva de alimentare și acesta mă stropește, răsucindu-se ca un șarpe înfuriat. Chițăi și încerc să mă dau la o parte din calea lui, dar nu sunt destul de rapidă.

— La naiba. Scuze.

Chase reușește să prindă furtunul și să mi-l așeze în mâini, întorcându-se cu spatele exact când se deschide ușa. Pleacă, aproape luând-o la fugă pe coridor.

— Hei... O, Doamne, ce ai pățit? râde Scarlett când dă cu ochii de mine.

Mă uit în jos la tricoul ud cu însemnele liceului Darling.

— Spălam câinii.

În spatele ei e Jeff. Îmi aruncă o privire scurtă înainte de a se uita peste umărul meu. Mă uit și eu, neliniștită, și văd capul lui Chase dispărând după colț.

Când Jeff face un pas înainte, scap „din greșeală" furtunul și-l stropesc. Înjură zgomotos.

— Scuze, îi spun, ridicând o mână plină de săpun. Alunecă.

Mijește ochii suspicios.

— Ăla era Manson? întreabă el.

— Cine? fac eu pe proasta.

— Charlie Donnelly, vrea să spună.

Scarlett își dă ochii peste cap. Pare la fel de sătulă de porecla asta pe cât sunt și eu. Mă hotărăsc să nu-i răspund. În schimb, stropesc cu furtunul aproape de picioarele lor.

— Aveți grijă. E murdar pe-aici, îi avertizez.

Jeff mă privește în ochi. Știe că era Chase și că-l protejez. Ridic capul. Chase are nevoie de cineva care să-i țină partea. Jeff are toată școala în tabăra lui. La naiba, mai bine zis tot orașul. Chase nu are pe nimeni.

— Ar trebui să ne cărăm, spune Jeff. Tocmai mi-am amintit că trebuie să fac ceva pentru tata.

— Dar de-abia am ajuns, protestează Scar. Voiam și eu să mai stau cu Beth și cu cățelușii.

— Atunci du-te pe jos acasă, dacă ai de gând să fii nesimțită.

Se răsucește și pleacă. Scar se uită la mine, panicată.

— E-n regulă, zic, ridicând din umeri. Du-te.

E tot ce vrea să audă ca să țâșnească după el.

— Îmi pare rău, Jeff. Doar mă bucuram să văd cățeii.

— Întotdeauna ai de ales, Scar. Dacă nu vrei să fii cu mine, spune-mi și gata.

Ea tace mâlc. Nu știu ce să fac, să-l protejez pe Chase sau să alerg după Scarlett și s-o întreb ce mama dracului face cu Jeff. De câte ori îi văd, o calcă în picioare pentru că nu face exact ce are el chef.

Așa se purta oare și cu Rachel? Sau a căpătat acest comportament urât în Anglia? Sper că nu a tratat-o așa pe sora mea.

Mă reped, opresc apa și apoi mă duc iute la geam, să-i văd plecând. Când Audi-ul lui Jeff iese din parcare, îl strig pe Chase.

— Poți să ieși.

Încălțările lui bocăne pe podea. Vine lângă mine la fereastră, sprijinindu-și brațul lângă capul meu.

— Îmi fac griji pentru Scarlett, îi spun.

Chase îmi aruncă o privire atotcunoscătoare.

— Pentru că Jeff îi cere să fie mai ascultătoare decât avem noi pretenția de la Rocco?

— Ceva de genul ăsta.

Se apropie și mai mult, privind pe fereastră.

— E un huligan. Sunt o grămadă ca el la centrul de detenție, doar că nu au mașină și haine de fițe. În rest, e la fel ca ei. Nu vrea decât să controleze oamenii. Se îmbată cu senzația de putere.

— Crezi că se purta la fel și cu Rachel?

Îmi mușc buza.

— Nu știu. Au trecut trei ani de-atunci. Oamenii se pot schimba mult în trei ani. Uită-te la mine.

Îmi întorc capul și-l văd la câțiva centimetri de mine. Îmi aruncă un zâmbet autodisprețuitor.

— Eram un cretin arogant și imatur care le știa pe toate și care credea că e cea mai șmecheră chestie să-i fure mașina antrenorului. Acum n-aș mai face așa ceva nici dacă mi-ai da un milion de dolari.

— Jeff a fost în Anglia, nu la pușcărie, îi reamintesc.

— Știu, dar poate așa i s-a părut.

Mă înroșesc. Așa îi spusesem eu lui Chase înainte, fără să mă gândesc.

— Hei.

Îmi ridică bărbia cu degetele.

— Nu asta voiam să spun. Nu ești deloc ca Jeff.

— Vrei să spui că pentru mine mai există speranță?

Îmi frec obrazul de degetul lui. Casa mea semăna cu o închisoare când l-am cunoscut pe Chase, iar reacția mea a fost să încerc să scap de sub control. Reacția lui Jeff, se pare, e să-și exercite controlul asupra tuturor oamenilor din jurul lui.

— Da. Mai există speranță, spune el cu glas răgușit.

Gândurile la Jeff îmi zboară din minte. Când e așa aproape de mine, mi-e greu să mă concentrez la altceva decât la băiatul din fața mea. Mă uit la cămașa lui, încă udă. În centru are niște cute noi, ca și cum și-ar fi scos-o, ar fi stors-o și și-ar fi pus-o la loc. Lângă guler e o mică zonă uscată.

— Am ratat o bucată aici.

Îmi trec degetul peste cămașa lui de bumbac și-i ating clavicula. Respirația i se întretaie. Îl mângâi mai departe și ajung în dreptul scobiturii de la baza gâtului. Îl tot aștept să mă oprească, așa cum face întotdeauna. Dar rămâne nemișcat. Îmi continui explorarea cu degetul, urmând o potecă descendentă. La suprafață, Chase e un dur — e tot numai mușchi, tendoane și oase. Dar pe dedesubt are o inimă bună, care suferă pentru noi. Ceea ce vrea el și ceea ce vreau eu e în contradicție cu ceea ce ar trebui să ne dorim.

— N-ar trebui să faci asta.

Cuvintele îi sunt aspre, ca și cum ar face un mare efort ca să le rostească.

— Ba da, ar trebui.

28

M-am săturat să tot am răbdare. M-am săturat să fac lucrurile pe care cred alții că ar trebui să le fac. Nu e nimic în neregulă cu acest concept, de *noi*.

Nu o să permit ca acest concept să fie greșit.

Mă ridic pe vârfuri și-mi lipesc buzele de ale lui. Încremenește, dar apoi buzele i se înmoaie. Mâna aflată pe bărbia mea mă trage mai aproape. Scoate un sunet mic, unul care mă face să mă încordez. Un sunet pe care mi-aș dori să-l înregistrez cu telefonul și să-l redau la nesfârșit în fiecare seară, până adorm.

Mă sprijin de el, sorbind din acel izvor de putere pe care și l-a construit pe dinăuntru. Mă cuprinde în brațe și sărutul continuă la nesfârșit...

Ham! Ham! Ham!

Un nas umed se vâră între noi. Mă uit în jos și-l văd pe Rocco încercând să mă despartă de Chase și dând cu furie din ciotul lui coadă.

Chase mârâie înfundat și râde în același timp, apoi se apleacă și-l mângâie apăsat între urechi.

— Și tu vrei să fii drăgălit, Rocco?

Profit de întrerupere ca să mă adun. Probabil că n-ar trebui să ne giugiulim la serviciu. Sandy s-ar putea să se supere și nu vreau să pun în primejdie timpul pe care-l am la dispoziție alături de Chase. Aceste clipe sunt parte din micile lucruri care mă ajută să merg mai departe în fiecare zi.

Inspir profund de câteva ori și mă dezlipesc de perete.

Chase se străduiește să nu se uite la mine tot restul turei, dar eu nu-mi pot desprinde privirea de la el. Și nu mă pot abține să-mi tot ating buzele.

M-a sărutat. Simt că a venit Crăciunul mai devreme.

Zâmbesc larg și nu-mi mai revin până când ajung acasă și dau de părinții mei cu fețe ursuze. Le fac amândurora cu mâna în semn de salut. Tata a avut probabil o zi nasoală la magazin și mama se plânge întotdeauna că agenții nu se pricep deloc să redacteze rapoartele de cheltuieli. Urc treptele plutind. Intru în duș și fredonez în timp ce-mi schimb hainele.

Găsesc pe telefon cea mai siropoasă listă cu cântece de dragoste de pe Spotify, stau întinsă în pat și aflu că există vechi trupe cu nume ca REO Speedwagon și The Bangles. Cine să știe așa ceva?

După o oră de ascultat muzică, o aud pe mama strigând să cobor la masa de seară.

— Ai vreun plan măreț pentru Halloween? întreabă ea când ne așezăm cu toții la masă.

Se apropie vertiginos sezonul dovlecilor portocalii.

— Cred că Scar dă o petrecere.

Amintirea lui Scarlett îmi cam strică buna dispoziție. Îmi las furculița lângă farfurie.

Oare e cazul să deschid discuția despre Jeff? Mă hotărăsc că mai bine nu. Dacă Jeff ar fi fost un dobitoc acum trei ani, părinții mei n-ar fi atât de îndrăgostiți de el în prezent. Tata mai ales crede că Jeff e cel mai de treabă tip din lume. În plus, nu vreau să-i enervez cu informația că Jeff e combinat cu Scar. E mai bine să nu afle.

Îmi iau furculița și mănânc mai departe.

— Ce drăguț! Cred că va trebui să-ți cumpărăm un costum.

— *Dacă* o lăsăm să meargă, spune tata încordat.

Are o mutră sumbră de când ne-am așezat la masă. Chiar că a avut o zi proastă la muncă. Mama oftează.

— Dave, am discutat deja. Beth se poartă exemplar de când...

Nu-și termină ideea, dar eu pot să-i completez gândurile.

De când s-a dus la secția de poliție ca să-l apere pe ucigașul fiicei noastre. De când s-a dus la el acasă, după ce i-am întors dormitorul cu fundul în sus și a făcut cine știe ce cu băiatul ăla.

— Se poartă exemplar, repetă tata, iar eu simt un fior pe șira spinării, pentru că replica lui sună mai degrabă ca o întrebare decât ca o afirmație.

— Și adăpostul? Cum a fost?

Mama aruncă o privire panicată spre tata, apoi se răsucește spre mine.

— Ai făcut duș când te-ai întors acasă. S-a întâmplat ceva la adăpost?

— Am spălat noi câinii și puteam a păr de câine ud.

— Noi? spune tata, îngustând ochii.

O mică alarmă începe să-mi sune în creier.

— Personalul, răspund, lăsând ochii în jos.

— Tu și Sandy?

Tonul vocii sale mă face să-mi ridic privirea din farfurie. Tonul acela care spune: *Știu că-mi ascunzi ceva.* Mă uit spre mama, apoi spre tata. Știu. Sau, cel puțin, *el* știe. Alarma devine din ce în ce mai zgomotoasă. *Ai mare grijă, păpușică,* îmi spun. *N-o să fie deloc frumos.*

— Nu, eu și Chase, răspund.

E purul adevăr, dar sper ca părinții mei să nu mă-ntrebe cine este Chase.

— Cine e Chase? întreabă mama.

Speranțe zadarnice.

— Lucrează la adăpost. Un tip de treabă. Este...

Tata izbește cu pumnul în masă și zgomotul este de-a dreptul asurzitor. Toate tacâmurile zornăie gălăgios. O chiflă proaspăt coaptă cade de pe platou și se rostogolește spre farfuria mea. O prind înainte de a pica de pe masă.

— E Charles Donnelly, mârâie tata spre mama.

Ea cască ochii mari.

— Poftim?

Tata se dă cu scaunul înapoi, într-un gest furibund.

— Ceea ce fiica noastră care se poartă exemplar a uitat să ne spună e că lucrează cu acel... acel... *infractor* de vreo două săptămâni.

Mama oftează.

— Beth, e adevărat?

Strâng furculița în pumn.

— Da, și nu am ce să fac în privința asta, deci de-asta nu v-am spus, oameni buni, mint eu. Să știți că se poartă foarte cuviincios cu mine.

Mama se albește la față.

— Lucrează cu tine, spune ea, uluită.

— Nu pot să controlez pe cine angajează patronii. Dar nu trebuie să vă faceți griji că muncim împreună...

— Nu ne facem nicio grijă, răspunde tata. Pentru că nu va mai lucra cu tine de-acum încolo.

Îmi arunc furculița, care zornăie când lovește farfuria.

— Ce vrei să spui?

— Am sunat la adăpost și le-am spus că, dacă mai angajează criminali, mă voi ocupa personal să le fie închisă afacerea.

Rămân cu gura căscată. *Cum?*

— Nu, spun eu, țâșnind în picioare. Are nevoie de slujba aceea! E obligatoriu pentru eliberarea lui condiționată să lucreze cu jumătate de normă.

— Ce păcat!

Tatei nu-i pare rău deloc. Speră să-l vadă pe Chase trimis din nou la închisoare.

Inspir profund, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia copleșitoare. Nu-mi vine să cred. Cum a aflat tata despre...

— Jeff ți-a spus, nu-i așa? îl întreb când îmi pică fisa.

Și eu, care încercam să-l protejez pe nemernic.

— Da, el mi-a spus, se răstește tata.

— S-a combinat cu Scar, să știi, spun răutăcios. Așa a aflat. Pentru că el și Scar au venit azi la adăpost.

— Știu că s-a combinat cu prietena ta. De ce n-ar face-o? Spre deosebire de alți oameni din casa asta, Jeff a fost întotdeauna deschis cu noi.

— Nu-i adevărat. Te înșeli, îi spun tatei, dar chipul lui e de-a dreptul împietrit.

Așa că mă întorc spre mama.

— Te rog, mamă. Știi că nu-i corect. Chase și-a ispășit pedeapsa.

În mod inexplicabil, ea îmi răspunde:

— De ce-i spui Chase?

Mă-ncrunt.

— Asta e porecla lui. Nu i se mai spune Charlie...

Un bubuit mă face să tresar. Tata tocmai a lovit cu pumnul în masă pentru a doua oară.

— N-ai voie să-i rostești numele la masa noastră. Nu-l rostești niciodată la masa noastră.

Își flutură furios mâna spre trepte.

— Du-te imediat în camera ta, înainte să fac ceva ce o să regret.

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Nu vreau să fiu aici, cu ei.

Urc scările în mare grabă și-mi iau telefonul. Formez numărul lui Jeff și, în clipa în care spune alo, mă dezlănțui.

— De ce i-ai spus tatei că Chas... Charlie lucrează la adăpost? De ce-ți pasă atât de mult?

— Pentru că e scârbos cum se plimbă el așa, în libertate! se răstește și Jeff. Trebuie să fie în spatele gratiilor.

— A stat acolo trei ani.

— Ți-a omorât sora, Beth. A omorât-o pe Rachel a noastră.

Urăsc faptul că-mi aruncă asta în față. Ca și cum n-aș ști că sora mea e moartă. Ca și cum n-aș ști că la volanul mașinii care a lovit-o era Chase. Ca și cum n-aș fi jelit-o niciodată.

— Și dacă-l pedepsești la nesfârșit, Rachel tot n-o să se întoarcă, spun în cele din urmă, străduindu-mă să-mi păstrez calmul, deși îmi vine să urlu la el că este un dobitoc băgăcios.

— Parcă te-ai bucura că e moartă, ripostează el.

— Du-te-n pizda mă-tii, Jeff. Du-te-n pizda mă-tii.

Mă bucur că nu suntem față în față ca să nu mă vadă plângând de furie. Închid și-l sun pe Chase, dar nu răspunde. Îi trimit un mesaj.

Îmi pare foarte rău.

Mă holbez la ecran, dorindu-mi să-mi scrie sau să-mi răspundă. După o clipă sună telefonul, dar nu e Chase. E Scarlett.

— Ce vrei? mă răstesc.

— Ce mama naibii ai? țipă ea.

— Ce mama naibii am *eu?*

— Lucrezi cu Charlie? A omorât-o pe soră-ta!

— De ce tot îmi spune toată lumea chestia asta? Știu, OK? Știu!

Obrajii îmi sunt uzi de lacrimi, iar furia care fierbe în mine îmi face să tremure mâna în care țin telefonul.

— Nu pari să știi deloc. Jeff a zis că el crede că te vezi cu Charlie. E îngrozitor, Beth!

— De ce? De ce e atât de îngrozitor?

Nu-i dau ocazia să-mi răspundă.

— Știi cine e îngrozitor? Jeff! M-a abandonat la petrecerea din Lincoln. A plecat în trombă cu mașina fără să se uite în urmă. M-a lăsat acolo de una singură.

— Eu nu asta am auzit, spune ea, iar când îi aud tonul arogant, îmi vine să mă întind prin telefon și s-o pocnesc. Am auzit că te-a căutat ore întregi, dar nu te-a găsit pentru că tu te prostituai pe-acasă pe la un traficant de droguri.

— În primul rând, nu era traficant de droguri. Și în al doilea rând, n-aș fi intrat în casa lui, dacă Jeff nu m-ar fi abandonat în mijlocul străzii.

Îmi șterg înciudată lacrimile.

— În plus, îți spune mereu ce să faci. Cum să-ți prinzi părul. Ce haine să porți. Te pune să stai în altă bancă la Algebră.

— Deci vrei să-mi spui că ești geloasă. Nu-ți ajunge că iubitul tău e criminalul ăla. Îl vrei și pe Jeff.

Îi aud răsuflarea întretăiată.

— Mi-a *spus* că probabil o să începi să-l vorbești pe la spate pentru că te-a refuzat. Ești sinistră, Beth! Mai întâi vrei să ți-o tragi cu iubitul surorii tale moarte și apoi, când te refuză, te duci la individul care a ucis-o? Dacă e cineva bolnav la cap și anapoda și îngrozitor, nu e Jeff ăla. *Tu* ești!

Și-mi închide.

Rămân holbându-mă la telefon. Sunt șocată. Nu-mi vine să cred că mi-a spus toate lucrurile astea oribile. Și eu, și Scar suntem colerice, dar niciodată nu am depășit limita una cu cealaltă.

Să-mi spună că sunt sinistră, bolnavă la cap și îngrozitoare? Este ceva de neiertat.

Îmi trec mâneca peste ochii înlăcrimați și mă trântesc pe pat. La naiba cu toate. La naiba cu Scarlett. La naiba cu Jeff. La naiba cu părinții mei. Nu merit deloc să fiu atacată în permanență din toate direcțiile.

Pentru că nu mă pot furișa în antreu fără să fiu interceptată, scotocesc în fundul dulapului în căutarea unei perechi de tenişi. Gândurile îmi zboară cu viteza luminii.

Cu ce am greșit eu în ultimii trei ani? Am respectat toate regulile. Am luat note bune. I-am fost prietenă bună lui Scar. Am avut o slujbă cu jumătate de normă *și* am lucrat ca voluntară. Da, m-am strecurat pe ascuns la câteva petreceri în vara asta, dar nu e o infracțiune, nu-i așa? Am 17 ani. Am voie să fac câte o imbecilitate din când în când.

Iar acum o să mai fac una.

Chase nu mi-a răspuns la mesaj. De data asta, îl sun în loc să-i scriu. Mă aștept să intre mesageria vocală, așa că mă sperii când îi aud glasul profund.

— Hei, zice el tăios. Nu e momentul potrivit.

— De ce? Unde ești?

— În Lexington Heights. Îmi iau salariul pentru ce am lucrat luna trecută cu Jack.

— Cumva..., spun eu, înghițind în sec. Te-a sunat Sandy sau altcineva de la adăpost?

— Da, răspunde el, gâfâind.

— Putem vorbi?

— Nu. Cum spuneam, nu e momentul potrivit. Nu l-am văzut pe Jack de câteva săptămâni și vrea să mai stau cu el puțin.

— Bine, rămâi acolo. Vin și eu.

Se grăbește să protesteze.

— Beth...

— Vorbesc serios, Chase. Trebuie să discutăm. Vin acolo.

Închid înainte să mai poată obiecta. Și când mă sună din nou, îi resping apelul.

Jack... Ăsta e tipul care a dat petrecerea unde l-am întâlnit prima oară pe Chase.

E perfect. Părinții mei se vor duce probabil să ne caute acasă la primar, dar niciunul dintre noi nu va fi acolo. Vom fi la Jack.

Nu-mi amintesc numărul casei, dar țin minte numele străzii și e tot ce trebuie să-i transmit dispecerei de la firma de taxiuri când îi șoptesc adresa la telefon. Apoi șterg lista de apeluri, pentru că știu că acesta va fi primul lucru pe care-l vor verifica părinții mei.

Îmi las telefonul pe pat. Nu pot risca să-l iau cu mine, din cauza cretinului de program GPS pe care mi l-au instalat părinții mei. Mă hotărăsc să le las un bilet scris în grabă, prin care-i anunț că m-am dus la Scarlett. Îl las și pe acesta pe pat.

Fereastra o să țiuie când o să sar afară, dar nu-mi pasă. Asta înseamnă că va trebui să mă mișc foarte, foarte repede.

Și exact asta fac. Într-o fracțiune de secundă, deschid fereastra dormitorului și cobor pe grilajul de pe partea laterală a casei. Știu că e suficient de rezistent ca să-mi susțină greutatea pentru că Rachel l-a folosit odată ca să fugă și să se vadă cu Jeff. Mă-ntreb dacă nu cumva o fi forțat-o el. Aceasta pare a fi superputerea lui. Să intimideze fete nevinovate.

Ce dobitoc!

Până să aterizez la baza grilajului gâfâi deja, dar nu încetinesc din cauza asta. Alerg mai departe, îndrăznind doar să privesc peste umăr spre casă. Ușa de la intrare nu se deschide cu forță, așa cum mă așteptam. Asta nu înseamnă totuși că părinții mei nu vor porni în urmărirea mea. Înseamnă doar că probabil nu și-au verificat deocamdată notificările de pe telefon.

Nu-mi pasă dacă o vor lua razna sau vor trimite potera după mine. *Trebuie* să vorbesc cu Chase. Îl cunosc. Faptul că tata l-a dat practic afară de la adăpost va reprezenta pentru el încă un semn că trebuie să stea cât mai departe de mine.

Ei bine, îmi pare rău, pentru că eu nu voi sta deloc departe de el.

29

Taximetristul mă ia, după cum i-am cerut, de la cinci străzi distanță de casă. Nu e mult până în Lex, iar bătăile inimii mele își accelerează ritmul când ajungem pe aleea casei bine cunoscute și dărăpănate. Chase mă așteaptă pe verandă.

— N-ar trebui să fii aici, e primul lucru pe care-l spune când mă-ndrept în viteză spre el.

Are un ton plat și o expresie teribil de serioasă.

— Trebuia să te văd, răspund, trecând pe lângă el și intrând în casă.

Nu vreau să rămân afară, pentru orice eventualitate. Chase mă urmează și mă prinde de braț.

— Părinții tăi știu unde ești?

Îmi dau ochii peste cap.

— Tu ce crezi?

El înjură pe sub mustață.

— Du-te acasă, scumpo. E o idee extrem de proastă să vii aici.

În ciuda vorbelor sale tăioase, trupul mi se înfierbântă pentru că mi-a spus *scumpo*.

— Nu plec până când nu vorbim, Chase. Așa că ar fi mai bine să nu te mai cerți cu mine. N-o să câștigi.

Înjură din nou.

— Hei, se aude un glas amuzat, nu așa se vorbește în fața unei doamne.

Un tip înalt iese din bucătărie și vine pe hol. Chiar dacă nu am vorbit și nici nu am fost prezentați unul altuia ultima oară când am fost aici, îmi dau seama că el e Jack.

— Exact, Chase, îl dojenesc eu, în glumă. Unde ai deprins manierele astea?

— La centrul de detenție, mârâie el. La centrul de detenție le-am deprins.

Jack și cu mine zâmbim.

— Nici măcar nu glumeam, spune Chase exasperat, apoi se întoarce spre Jack. Ea e Beth, fata despre care-ți povesteam.

Inima mea face o tumbă. I-a povestit prietenului său despre mine?

— Corect, fata care n-a vrut să priceapă că ne strică seara între băieți, răspunde Jack rânjind.

Oftez. Se pare că Chase nu i-a povestit despre lucrurile *bune*.

— Îmi pare rău că am apărut așa, pur și simplu, spun timid. Dar e ceva important.

Jack ridică din umeri.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Bine. Dacă te răzgândești, frigiderul e plin.

Zâmbesc în semn de mulțumire. Mi se pare că e un tip de treabă. Habar nu am de ce puștii ăștia din Lex au un renume atât de prost. Toți cei pe care i-am cunoscut sunt supermișto.

— Te superi dacă mergem la etaj? întreabă Chase. Se pare că avem ceva de discutat.

— Chiar avem, spun eu cu fermitate.

Chase se uită urât la mine, dar Jack surâde vag.

— Normal. Puteți rămâne aici peste noapte, dacă vreți.

Se apropie și-l bate ușor pe Chase peste umăr.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai ars-o împreună. Mi-a fost dor de tine, frate.

— Nu cred că rămânem la tine, dar mulțumim pentru ofertă, zice Chase, dând din cap spre prietenul său.

Mă emoționez profund în fața schimbului lor de replici. E senzațional că există cineva care chiar își dorește să-și petreacă timpul cu Chase. Merită și el. Cu vârf și îndesat.

Chase mă prinde din nou de braț.

— Haide.

La etaj, intrăm în camera unde am...

Îmi iau foc obrajii.

Chase observă și-și trece limba peste buza de jos. Dar nu într-un fel indecent. Pare a fi mai degrabă un gest nervos.

— Nu te-am adus aici ca să... Știi tu...

Flutură din mână, arătând spre pat.

— Știu, zic eu și mă înroșesc și mai tare.

— Bine, îmi răspunde el și-și încrucișează brațele. Acum spune ce ai de spus și apoi pleacă.

Îi arunc o privire urâtă.

— Te rog, nu te purta ca un cretin. Risc să fiu pedepsită pentru totdeauna ca să fiu acum aici.

— Eu nu ți-am cerut să riști nimic, mormăie el. E treaba ta.

— Frate, îmi pare *foarte rău* că voiam să mă asigur că ești în regulă, spun, plină de sarcasm. *Iartă-mă* că-mi pasă de tine. Cum am *îndrăznit?*

Zâmbește imperceptibil.

— Ai terminat?

— Nup.

Îmi pun și mai mult venin în glas și spun:

— Ce *tupeu* pe mine!

Apoi îi zâmbesc drăgălaș.

— Gata. Acum am terminat.

Oftează și mă conduce la pat. Ne așezăm pe margine.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, spune el. Sunt OK.

Pufnesc nefericită.

— Ba nu, nu ești. Ai fost dat afară.

— Da. Și sunt OK. O să-mi găsesc altceva de lucru.

Pufnesc din nou.

— Pe bune, Beth. Totul este în ordine.

Face cu capul semn către ușă.

— Jack a spus deja că pot să intru în echipa lui pentru următoarele câteva luni. O să avem multe curți de curățat și multă zăpadă de dat la o parte în scurt timp.

Asta mă face să mă simt mai bine. Jack îi aranjase lui Chase o slujbă la o firmă de grădinărit, dar numai pe timpul verii.

— Deci o să ai o slujbă?

— O să am o slujbă.

Mă simt cuprinsă de ușurare, care însă se transformă iute în mânie.

— Nu-mi vine să cred că tata a sunat la adăpost ca să fii concediat. E un *mega*dobitoc.

— Nu, doar te protejează.

Chase are o expresie sumbră.

— Deja i-am răpit un copil.

— Nu intenționat. A fost un accident.

— Accident sau nu, tot eu am fost responsabil. Conduceam prea repede.

Glasul i se frânge ușor.

— Când a apărut în fugă în drum, n-am mai putut opri.

— Mă-ntreb de ce, spun eu dintr-odată.

El se încruntă.

— De ce megadobitoc?

— De ce fugea.

Simt o durere în piept, închipuindu-mi-o pe Rachel fugind în mijlocul unei străzi întunecate, neștiind că va

muri. În seara aceea, ea și Jeff fuseseră la o petrecere la prietena ei Aimee. Din câte știu, Rachel nu bea și nici nu se droga.

— Crezi că era supărată? Că nu a fost atentă la drum? întreb.

Un gând incomplet îmi plutește pe undeva prin creier, dar nu-l pot articula.

— Nu contează, spune cu blândețe Chase. Dacă n-aș fi mers cu viteză, aș fi putut frâna la timp. Dar aveam 16 ani și eram prost și am lovit o fată cu o mașină pe care o furasem.

Scutură din cap, mai mult pentru sine.

— Normal că tatăl tău mă urăște, Beth. O să mă urască întotdeauna. *Așa și trebuie.*

Fiecare cuvânt mă lovește în piept, de parcă mi-ar zgâria cineva inima cu o lamă de ras. Nu-mi place deloc că e atât de resemnat. Mai rău decât atât, crede că *merită* să fie detestat.

— Eu nu te urăsc, șoptesc.

— Știu că nu mă urăști.

Se apropie și-și sprijină obrazul de umărul meu. Părul lui moale îmi gâdilă bărbia.

— Dar ar trebui.

— Niciodată, zic cu înfocare.

Oftând, își înalță capul pentru a se uita la mine.

— Ești cea mai căpoasă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea.

— Și ce dacă?

Un zâmbet îi apare pe buze.

— Și ce dacă? Ăsta e răspunsul tău?

— Ce altceva vrei să spun? Că nu sunt? Amândoi știm că sunt căpoasă ca naiba.

Chicotește și mă trage spre el, luându-mă prin surprindere cu un sărut scurt pe buze.

Inima îmi ajunge în beregată de emoție și imediat îl cuprind cu brațele de gât ca să nu-mi scape.

— E a doua oară într-o singură zi, îl tachinez.

— Ce e a doua oară?

— Ne-am sărutat de două ori, lămuresc eu lucrurile.

Zâmbesc, îl sărut și mă retrag.

— Să fie trei.

Se înclină și-și lipește buzele de ale mele. Scâncesc când limbile ni se unesc.

— Hai să fie patru, mârâie el lângă buzele mele.

După asta, nu mai ținem socoteala. Niciunul dintre noi nu a urcat la etaj din acest motiv, dar nu ne putem abține. Poate că e de vină casa asta, dormitorul, cartierul acesta interzis. Orice ar fi, nu-mi pot ține mâinile departe de el. Și nici el nu-și poate ține mâinile departe de mine. La un moment dat, trebuie să ne oprim.

Dar nu acum. Nu multă vreme de-acum încolo.

Din păcate, sunt singura care gândește așa. Chase se desprinde de mine, ținându-mă la distanță de trupul lui mare și cald.

— Cred că...

Își lasă ideea neterminată, iar eu mă aplec spre el.

— Ce crezi?

Se ridică în picioare.

— Cred că asta trebuie să fie ultima oară.

— Ultima oară când ce? întreb, sperând să nu-mi sesizeze panica din voce.

— Ultima oară când ne vedem.

Teama iese la lumină dezlănțuită.

— Categoric *nu*.

— Beth...

— Nu, îl întrerup eu. N-o să încetăm să ne întâlnim. O să ne vedem în fiecare zi din clasa a douăspea și apoi ne mutăm împreună în Iowa. Eu voi deveni medic veterinar și tu vei fi sudor și vom fi fericiți până la adânci bătrâneți. Și cu asta basta.

— Tatăl tău mă va vâna la nesfârșit. Și dacă te vei tot furișa ca să te întâlnești cu mine, te va pedepsi în continuare.

— Nu-mi pasă. Nu mă poate pedepsi mai mult decât a facut-o deja.

— Mă urăște, zice Chase sec. Toți oamenii din Darling mă urăsc, Beth.

— Atunci toți oamenii din Darling trebuie să învețe să ierte, răspund eu. Accidentul e parte din trecut. Ar trebui să poți merge cu capul sus, Chase. Ai plătit pentru greșelile tale. Nu-i lăsa să te judece.

Spre surprinderea mea, izbucnește în râs. Un râs întunecat, trist. Mă-ncrunt.

— Ce e atât de haios?

— Nimic. Nimic nu e haios.

Își dă la o parte șuvițele de păr de pe frunte.

— Dar e oarecum ironic că tu-mi spui mie să nu-i las pe alții să mă judece când *tu* exact asta faci.

Rămân cu gura căscată.

— Nu-i adevărat.

— Ba sigur că e. Susții că m-ai iertat, dar nu spui nimănui că suntem împreună. Prietenele tale nu știu. Părinții tăi nu știu, deși probabil bănuiesc deja.

Ridică din umeri.

— La școală te porți ca și cum nu ne-am cunoaște.

Mă enervez.

— Pentru că așa vrei tu! îl contrazic. În permanență îmi dai semnale — sau îmi spui direct — să stau departe de tine la școală.

— Nu te învinovățesc pentru lucrul acesta. Deloc, spune el cu blândețe. Dar nu-mi spune mie despre trecut și nici că ar trebui să merg cu capul sus, când ție îți este la fel de teamă să nu fii judecată. Dacă nu ți-ar fi, n-ai ține secretă relația noastră.

Sunt luată prin surprindere. La naiba. Are dreptate. *Mie* îmi este teamă de ce vor spune oamenii.

De-asta mă văd cu Chase în taină de câteva săptămâni încoace. De-asta nu vorbesc cu el la orele pe care le avem în comun. Îmi spun că fac așa pentru că el vrea să rămână neobservat la școală. Și de câte ori clatină din cap sau îmi aruncă vreo privire care spune: *Nu-mi lua apărarea,* mă agăț de acele ocazii de parcă ar fi veste de salvare, iar eu m-aș afla în pericol de înec. În singurul moment când i-am luat apărarea, după incidentul cu alarma de incendiu, toată lumea s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebună, chiar și prietenele mele cele mai bune. Și imediat am reînceput să-l tratez ca pe un străin.

Chase mă ajută să-mi fie ușor la școală, iar eu accept. De fiecare dată, lua-m-ar naiba.

— Nu te învinovățesc pentru asta, repetă el, pentru că, în mod evident, rușinea îmi iese prin toți porii. Înțeleg de ce nu poți fi văzută în public cu mine. De ce nu le poți spune oamenilor despre noi. Dar...

Îmi stă inima în timp ce aștept să-și termine ideea. Știu că n-o să-mi placă ce-o să spună. Știu că mă va face să sufăr foarte, foarte tare.

Și nu mă înșel.

— Dar...

Ochii lui albaștri îi caută în întuneric pe ai mei.

— Din cauza asta relația noastră nu va merge niciodată.

30

Restul weekendului se desfășoară într-o stare de nefericire pură.

Trei ore mai târziu, când vin spre casă după ce am fugit pe fereastră, părinții mei mă întâmpină cu o falcă-n cer și una în pământ. Nu-mi amintesc foarte multe din spusele sau amenințările lor. Nu-i ascult, pentru că gândurile mele au rămas acasă la Jack. Au rămas la Chase, care mi-a spus că relația noastră nu va merge.

Nu s-a despărțit de mine. Am întrebat în mod special dacă despre asta e vorba. Nu era.

Însă nu crede că avem un viitor împreună.

„E imposibil", acestea au fost cuvintele lui de rămas-bun, înainte să mă urce într-un Uber pentru care a plătit chiar el. Și aceste două cuvinte mi se rotesc prin minte ca un disc stricat, în timp ce stau în living și primesc predica predicilor din partea părinților mei.

Știu că nu am fost la Scarlett și nici la vreo altă prietenă. Din fericire, știu că nici la Chase nu am fost. Din *ne*fericire, au aflat pentru că tata a dat buzna acolo, cerând să i se spună unde este fiica lui. Se pare că mama lui Chase s-a speriat îngrozitor de izbucnirea tatei. Primarul a amenințat că o să aibă grijă să fie arestat, iar mama a fost nevoită să-l târască până la mașină.

În mod firesc, eu sunt învinovățită pentru toate astea — o tâmpenie enormă. Doar pentru că am fost dată dispărută nu înseamnă că tata trebuia să se ducă la ușa primarului și să urle ca un dement.

Duminică nu am voie să ies din casă, nici măcar ca să mă duc la adăpostul pentru animale. Tata sună să anunțe că sunt bolnavă, ceea ce-mi oferă o mică speranță, pentru că măcar nu le-a zis iar că nu mă mai duc deloc. Înseamnă că există șansa de a reveni acolo weekendul viitor.

Se face luni dimineață și n-am fost niciodată mai bucuroasă că merg la școală. Părinții mei mi-au luat din nou telefonul, așa că habar nu am dacă Chase mi-a mai scris sau nu în weekend. Dar intenționez să-l interceptez la dulapuri înainte de ora de Algebră pentru avansați și să-l întreb ce planuri are în privința relației noastre.

Nu am ocazia. Când mă apropii de zona dulapurilor elevilor dintr-a douăsprezecea, Macy se repede spre mine înainte să apuc să-l caut pe Chase.

— Toată lumea spune că te-ai combinat cu Chase în weekend!

Așa își începe discursul. Are ochii încețoșați, dar nu-mi dau seama dacă e geloasă sau dezamăgită.

— E adevărat?

— Normal că nu, mint eu și mă crispez, amintindu-mi de acuzațiile blânde ale lui Chase că țin relația asta secretă față de toată lumea.

— Atunci de ce spun toți așa? întreabă Macy, cu mâinile în șold.

— Pentru că sunt proști, mormăi în barbă.

— Scar și Yvonne nu sunt proaste și ele spun așa.

Tonul ei devine din ce în ce mai disprețuitor.

— Scar spune că părinții tăi au sunat în weekend la ea ca să te caute, pentru că ai spus că acolo o să fii, însă tu te întâlneai pe furiș cu Charlie. E foarte supărată pe tine.

Nu mă surprinde câtuși de puțin că Scarlett e supărată pe mine pentru că mi-am mințit părinții că mă duc la ea, dar de ce am senzația că Jeff este cel care i-a plantat în cap ideea că Beth se vede cu Charlie?

— Păi, dacă spun Scar și Yvonne, înseamnă că e *adevărat*.

Sunt malițioasă, dar nu-mi mai pasă. Ce-i dă ei dreptul să mă ia la întrebări? Cu cine mă combin sau nu mă combin nu e deloc treaba ei.

— Macy, se aude un glas tăios.

Mă răsucesc și-o văd pe Scarlett uitându-se urât la prietena noastră. Nu-mi aruncă nici măcar o privire.

Macy se uită ba la mine, ba la Scar. Apoi ridică din umeri și se duce lângă Scarlett, demonstrativ. E evident pe cine va susține în această confruntare.

— Hei, Scar, zic cu răceală.

Ea mă ignoră, o trage de braț pe Macy și amândouă se îndepărtează, lăsând un val de ostilitate în urma lor.

Durerea, furia și indignarea mi se urcă în gât. Să le ia naiba. Dacă pot renunța la prietenia noastră pe baza unor minciuni spuse de Jeff și a unor zvonuri despre mine și Chase, atunci ducă-se dracului.

Nu sunt zvonuri, zice o voce timidă. *Ești cu Chase.*

Sunt? A încercat să-mi dea papucii weekendul trecut. Deci nu, habar nu am dacă mai suntem sau nu împreună. Și nici nu-l pot întreba, pentru că se aude clopoțelul și sunt obligată să mă duc la ora de matematică.

El e deja în bancă atunci când intru. Ca de obicei, cu capul în jos. Nu se uită spre mine. Nici Scarlett nu se uită. Nici Jeff. Nici Macy. Nici vreun alt coleg de clasă.

Înțeleg cum merg lucrurile. Sunt inamicul public numărul unu, așa se pare. Dar mă doare în cot că toată lumea mă ignoră.

Părerea unei singure persoane contează pentru mine și, înainte ca această zi să se sfârșească, voi vorbi cu Chase.

Fie că-i convine, fie că nu.

Chase mă evită cu succes la toate orele de dimineață. Întârzie la Fizică și rămâne să discute cu domnișoara Dvorak după cursul de Istoria muzicii. Lașul!

Planul e să-l găsesc la prânz, dar domnișoara Tannenhauf îmi pune obstacole, oprindu-mă pe coridor și spunându-mi că vrea să ne întâlnim la ea în birou. Nu-mi dă de ales.

— Mama ta a sunat de dimineață, zice domnișoara T. după ce luăm loc.

Îmi îndrept umerii cu o mișcare bruscă. Întreb, printre dinții strânși:

— De ce?

Consiliera își împreunează mâinile pe birou.

— Voia să anunțe școala că ai avut un weekend greu.

Rămân cu gura căscată.

— Da, așa e. Din cauza *lor!* V-a povestit cum au transformat casa în închisoare? Pur și simplu, sunt alarme la fiecare ușă și la fiecare fereastră.

Domnișoara Tannenhauf îmi cercetează chipul. Cred că poate citi acolo ceva mai mult decât simpla furie, pentru că privirea ei se înmoaie.

— Mi-a spus și că bănuiește că ai o relație cu Charlie Donnelly.

Înghit în sec. La naiba. Știam că părinții mei bănuiesc asta, dar îmi cade prost să primesc confirmarea. În plus, profesorii au voie să discute despre viața sentimentală a elevilor? Mi se pare nepotrivit.

Și aceasta e scăparea mea.

— Nu mă simt bine să discut despre viața mea amoroasă, spun afectată și ridic dintr-o sprânceană. Mai e ceva sau pot să mă duc acum să iau masa de prânz?

Mă privește îndurerată.

— Poți pleca, spune ea în cele din urmă.

Mă ridic în picioare.

— Mulțumesc. Mi-a făcut plăcere.

— Beth, strigă ea, înainte să deschid ușa. Te rog, vino să vorbești cu mine dacă te răzgândești. Știi că te ascult oricând.

Dau din cap și ies din birou. Mă uit repede prin bibliotecă să văd dacă nu cumva Chase se ascunde acolo. Nu-l găsesc. Întâlnirea asta inutilă cu Tannenhauf m-a costat timp prețios. Când mă întorc grăbită la dulapuri, Chase nu e nici acolo. Știu cu siguranță că nu mănâncă la cantină și nici la Starbucks nu e. Așa că unde mama naibii e?

Îmi petrec întreaga pauză de prânz căutând prin școală, dar Chase e de negăsit. Nu se poate ascunde de mine la nesfârșit — ultima oră pe ziua de azi e spaniola, unde vine și el. Cu siguranță va fi acolo. Nu-și poate permite să chiulească și să mai aibă o bilă neagră la foaia matricolă.

Din păcate, și Scar face spaniolă.

Ea și Jeff sunt primii oameni pe care-i zăresc când mă apropii de clasă. Din prag remarc că încăperea e pustie. Chase nu a ajuns deocamdată.

Mă opresc și mă sprijin de perete, la mică distanță de ușă. Scar și Jeff îmi aruncă priviri ostile, apoi șușotesc între ei. Apoi îmi aruncă alte priviri severe. Iar șușoteală. Câteva rânjete răutăcioase. Și iar șușoteală.

Până când îmi dau, în sfârșit, ochii peste cap și le zic cu voce tare:

— Dacă aveți să-mi spuneți ceva, spuneți și gata.

— Ah, fii atentă, Scar... Lizzie își amintește că are prieteni.

Râd, nevenindu-mi să cred.

— Corect. *Eu* sunt cea care a uitat ce înseamnă prietenia.

— Da, tu, spune Jeff cu răceală. Ca să nu mai pomenim că ai uitat ce înseamnă *familia*. Ți-o tragi cu ucigașul surorii tale.

Scrâșnesc din dinți.

— Nu mi-o trag cu el. Doar lucram la același adăpost de animale amândoi. Nu prea pot controla așa ceva.

Simt un val de vinovăție când îmi dau seama că fac același lucru — mă detașez de Chase mințind că nu suntem apropiați.

Jeff trimite fulgere din priviri.

— Pe naiba. *Eu* am reușit să controlez situația în fix cinci minute, Lizzie. L-am sunat pe tatăl tău și el l-a dat practic afară. Tu n-ai făcut nimic, doar ți-ai fluturat tricoul ud prin fața lui, ca o târfă ce ești.

Scarlett se albește la față. Nu-mi scapă faptul că tresare când Jeff rostește cuvântul *târfă*.

Nu iau în seamă fierbințeala care-mi cuprinde obrajii și mă concentrez asupra celei mai bune prietene — mă rog, fostă — în loc să mă ocup de Jeff.

— Așa crezi și tu, Scar? întreb calm. Că sunt o târfă?

— Eu..., spune ea, mușcându-și buza.

— Exact asta crede și ea, declară Jeff, pe un ton disprețuitor. Așa crede toată lumea.

— Tu să taci, mă răstesc la el. Cu Scar vorbeam.

O privesc fix în ochi.

— Crezi că sunt târfă?

Jeff își pune mâna pe ceafa ei, în poziția posesivă care-i place așa de tare.

— Da, zice el ferm. Așa crede.

Rămân cu privirea ațintită spre Scar. E tulburată, fără doar și poate.

Dar nu-l contrazice.

Mă copleșește dezamăgirea. O cunosc pe fata asta de la grădiniță. De-a lungul anilor, am râs împreună, am plâns împreună și ne-am ținut întotdeauna partea una alteia. Sau cel puțin așa credeam. E evident că Scar preferă să rămână în grațiile lui Jeff decât să-mi țină mie partea. Preferă să-l asculte cum își bate joc de mine și-mi spune că sunt târfă decât să-mi ia apărarea.

Dacă stau să mă gândesc bine, nimeni nu-mi ia apărarea. Mulțumită lui Jeff, toți colegii mei de clasă cred că *eu* l-am abandonat la petrecerea aia din Lincoln ca s-o ard cu un traficant de droguri. Macy sau Yvonne sau Troy a venit la mine să mă întrebe despre versiunea mea asupra celor întâmplate? Sau oricine altcineva? Nup.

Și între timp, eu tot aici mă aflu, acordând prea multă importanță opiniilor acestor dobitoci. Ce-mi pasă mie despre ce cred ei despre mine? Oamenii aceștia nu-mi sunt prieteni. Credeam că-mi sunt, dar nu e adevărat. Singurul meu prieten adevărat e Chase. E singurul care mă ascultă, care mă sprijină, care se poartă ca și cum i-ar păsa vreun strop de mine.

— Fii atentă, uite-l pe amicul intim al lui Lizzie, spune Jeff rânjind.

Inima mea își accelerează bătăile când îl zăresc pe Chase. E îmbrăcat complet în negru și cred că nu s-a bărbierit tot weekendul, pentru că are tot chipul acoperit de barba blond-închis. Arată senzațional. Și resemnat —

pare absolut resemnat atunci când își mută ochii albaștri de la mine la Jeff.

Cei doi se privesc îndelung. Preț de câteva clipe, timpul încremenește în loc.

Chase își vâră mâinile în buzunare și lasă capul în jos.

Jeff triumfă vizibil, bucurându-se că a câștigat înfruntarea, că l-a făcut pe Chase să bată în retragere.

Mă simt copleșită de indignare. Nu se poate. Nu se poate, în pizda mă-sii. Jeff nu are voie să câștige *nimic* în fața lui Chase. Jeff este un dobitoc, este obsedat de control și terorizează fetele și băieții care nu ripostează.

Chase e de un milion de ori mai bun decât Jeff Corsen. E bun, săritor și a plătit pentru greșelile lui. S-a purtat frumos cu mine. Și *nu* merită să fie tratat așa cum l-am tratat eu. Mi se face rău când mă gândesc că-și închipuie că mi-e rușine să fiu văzută cu el.

Inspir prelung și tremurat și caut curajul în străfundul sufletului meu. Îl găsesc, fac un pas înainte și vorbesc, cu glas limpede și calm.

— Neah, nu e amicul meu intim, îi anunț pe Jeff și pe Scarlett și pe oricine mai e în preajma noastră și poate auzi. E iubitul meu.

Urmează un icnet scandalizat.

Câteva șoapte.

Ochii albaștri ai lui Chase se măresc când mă aude, dar nu-i las timp să se adâncească în starea de șoc. Mă duc la el, îl prind de gulerul tricoului și-i trag capul în jos.

Apoi îl sărut în mijlocul coridorului, în fața colegilor noștri de clasă, ca o declarație.

La naiba cu părerile tuturor.

Chase este singurul care contează.

31

Până la sfârșitul orelor, toată lumea află despre sărut. Chase și cu mine îndurăm privirile și șușotelile de la ora de spaniolă. Suportăm replicile mormăite și scârbite când plecăm de la școală. Ignorăm ocheadele dușmănoase care ni se aruncă în parcare.

Autobuzul meu nu a ajuns încă, dar Chase nu poate aștepta cu mine și nu-i place deloc situația. De când a sunat de ieșire, tot bombăne despre tâmpenia pe care am făcut-o sărutându-l de față cu toată lumea. Se miră cât de dementă am putut să fiu să declar că e iubitul meu.

Cu toate astea, nu-mi dă deloc drumul mâinii.

— Chiar aș vrea să aștept ca să văd că te urci cu bine în autobuz, spune el sumbru. Dar mă ia Jack în cinci minute de la Starbucks. Avem de curățat două curți astăzi, înainte să se întunece.

— E-n regulă, îl asigur eu. Oricum sunt singura elevă de clasa a douășpea care merge cu autobuzul.

Să-i ia naiba pe părinții mei care mi-au luat din nou mașina.

— Copiii de-a noua și a zecea sunt prea speriați să mă provoace.

Asta pare să-l liniștească. Dă scurt din cap și zice:

— Mă-ntorc acasă cu bicicleta peste câteva ore și apoi o să trec diseară pe la tine.

Inima îmi tresare de bucurie, apoi îmi plonjează în abis, pentru că Chase adaugă:

— Avem multe de discutat.

Dap, avem. Dar *nu* vom vorbi despre ceea ce cred că vrea el să vorbească. Nu ne despărțim. Nu punem capăt întâlnirilor. Astăzi am luat poziție, l-am ales pe Chase Donnelly în fața oricărei alte persoane din viața mea și nu vreau să cred că a fost în zadar.

Mă ridic în vârful degetelor și-l sărut repede pe obraz. E ireal că fac acest gest în văzul tuturor, cu alți elevi în preajmă și sub soarele blând al toamnei. Cred că și asta îl sperie puțin pentru că, atunci când buzele mele îi ating obrazul, se uită imediat alarmat în jur.

— Iowa, îi șoptesc.

— Iowa?

— De câte ori te panichezi gândindu-te la copiii de la Darling, amintește-ți că în septembrie vom fi în Iowa și nimănui nu-i va păsa dacă ne sărutăm sau nu în public.

Oftează.

— Încă n-am fost de acord să plec în Iowa cu tine.

— Ba da. Dar e clar că ai uitat.

Îl sărut din nou pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

Îmi zâmbește vag, în stilul lui, urcă pe bicicletă și pleacă.

Îmi arunc rucsacul pe umăr și aștept autobuzul galben. Exact când apare în parcare, îl văd pe Jeff venind spre mine. Cămașa albă îi atârnă la spate cu fiecare pas apăsat pe care-l face și aproape că dărâmă trei fete de-a noua în drum spre mine.

— Lasă-mă-n pace, zic cu răceală.

— Nu. Trebuie să discutăm.

Mă prinde de mână suficient de violent ca să-mi lase o vânătaie. Țip scurt, iar el îmi dă drumul.

— Îmi pare rău, mormăie el.

Nu-i pare rău deloc. Spune așa doar de dragul spectatorilor cărora le-am atras atenția. Jeff nu vrea să creadă lumea că e un dobitoc abuziv. Se pricepe foarte bine să ascundă acest lucru.

Dar zilele astea îl citesc ca pe o carte deschisă. Mă uit urât la el.

— Nu avem nimic de discutat, pentru că nu am absolut nimic să-ți spun.

— Ei bine, eu am să-ți spun ție o grămadă de chestii, bine?

Iar bagă accentul ăla britanic fals.

— Ei bine, eu nu, *bine?* îl imit și fac câțiva pași spre coada de elevi care așteaptă să urce în autobuz.

Ochii lui întunecați sclipesc de enervare. Își lipește mâinile de corp ca și cum ar vrea să se controleze și să nu mă înșface din nou. Apoi expiră prelung, calculat.

— Vreau să vorbim despre Rachel.

Mă prefac că nu sunt afectată, dar numele ei rostit de Jeff mă rănește. Mi se face rău la gândul că sora mea a fost cu individul ăsta aproape un an.

— Ai auzit ce am spus? întreabă el când vede că nu zic nimic.

Mă uit cu răceală în ochii lui serioși.

— Da, am auzit.

Se încruntă.

— Am spus că vreau să vorbim despre Rachel.

— Nu-mi pasă, îi răspund cu un zâmbet mare și fals pe buze.

Flutur voios din degete cu un gest la fel de fals, mă întorc și urc în autobuz.

Tata mă așteaptă când ajung acasă. Nu mă surprinde, pentru că m-a anunțat aseară că, de-acum înainte, va pleca la magazin la ora 3, ca să fie acasă când mă întorc de la școală. Cred că angajații lui cu jumătate de normă sunt încântați de orele suplimentare. Eu? Nu prea.

— Poți să-ți faci temele în salon, îmi spune el după ce-mi las pantofii în antreu.

Jumătatea de bancă a lui Rachel este, ca de obicei, neatinsă.

— Am laptopul la mine în cameră, mormăi eu.

— Nu, ți l-am adus eu deja jos. Mă apuc să pregătesc cina, așa că aș vrea să înveți în salon.

O spune politicos, ca și cum aș avea de ales.

— De ce, ca să mă supraveghezi din bucătărie și să fii sigur că nu fug?

— Da, spune el direct.

Mă holbez la spinarea lui țeapănă când se duce la bucătărie. Uau. Nu-mi vine să cred cum se poartă tatăl meu. *Ce a pățit?*

— E absurd, strig în urma lui. O să plec de-aici în mai puțin de un an!

O să las în urmă casa asta și orașul ăsta și fiecare om odios din el, indiferent dacă o să merg sau nu la facultate. Nu aș mai suporta alți patru ani petrecuți aici.

Mă mut nefericită la masa din salon. Numerele și literele din carte îmi joacă dinaintea ochilor. Nu mă pot concentra. Tata lovește oalele de ochiurile aragazului. Morgan latră. Ridic privirea și văd o străfulgerare neagră alergând prin curte.

Vai. Cred că a scăpat. Îmi arunc creionul peste manual și mă ridic în picioare.

Tata apare în pragul camerei, cu un prosop de vase aruncat peste umăr.

— Unde te duci?

— Afară.

Morgan dă din coadă lipit de leagănul lui Rachel, făcând scaunul de lemn să se miște ușor. Tata îmi urmărește privirea.

— Câine prost.

Își smucește prosopul de pe umăr și-l răsucește în mâinile mari, de parcă și-ar închipui că acolo e beregata lui Morgan.

— Stai, zic eu, ridicând o mână. O să-l prindă doamna Rennick.

— N-ar fi trebuit să-și ia câine din capul locului. El nu e niciodată pe-acasă și ea habar nu are să-și stăpânească animalul, zice tata, întinzându-se spre zăvor.

Mă arunc în fața ușii.

— Morgan e un câine drăguț. Nu face niciun rău nimănui.

— O să dărâme leagănul lui Rachel.

— Iar tu poți să-l agăți la loc. Ce importanță are?

Mă încăpățânez; nu-l las pe tata să iasă din casă dacă are de gând să-i facă rău lui Morgan. Înseamnă că ne-am pierdut rău de tot busola din cauza morții lui Rachel dacă un câine care-i dărâmă leagănul provoacă o traumă atât de mare.

Însă nu mă pot măsura cu forța tatei. Mă dă la o parte din calea sa cu o mișcare a mâinii și se îndreaptă spre garaj. Nu știu ce să fac — să fug după el sau s-o ajut pe doamna Rennick să-l prindă pe Morgan? Îi aleg pe Morgan și pe doamna R.

— Câinele ăsta! strigă doamna Rennick atunci când fug spre ea.

Potaia imensă aleargă în jurul copacului, iar leagănul se înclină într-o parte, apoi în cealaltă. Mă crispez când scaunul de lemn se lovește de trunchiul copacului.

— Eu o iau pe aici și dumneavoastră pe partea cealaltă, îi zic doamnei R., arătând în direcția opusă.

— OK.

Ne despărțim și încercăm să-l prindem la Morgan la mijloc. Evident, câinele crede că ne jucăm cu el și se ferește de noi.

Se aude un fluier pătrunzător. Îl sperie pe Morgan, care încremenește pentru o clipă, iar eu sar peste el. Doamna Rennick îmi aruncă lesa. I-o prind repede de zgardă și i-o întind stăpânei sale epuizate.

— Îmi pare tare rău, Dave, se scuză vecina, în timp ce tata se apropie cu o șurubelniță în buzunarul din față și cu o scară în cârcă.

Morgan se zbate în strânsoarea doamnei Rennick.

— Morgan a scăpat din nou.

El dă scurt din cap în fața acestei replici evidente, dar nu se oprește până când nu ajunge la leagănul lui Rachel.

— Ăăă, ar fi mai bine să mă-ntorc acasă. Îmi cer din nou scuze.

Tata tot nu răspunde, ci preferă să se concentreze pe instalarea scării.

— E-n regulă, zic eu, încercând să maschez impolitețea necaracteristică a tatei.

Pentru că e proprietarul unei mici afaceri locale, de obicei e superamabil cu toată lumea.

— Pa, pa, Morgan.

Îi fac câinelui cu mâna. El dă fericit din coadă, fără să sesizeze tensiunea din aer.

— Sună-mă dacă e vreo problemă, spune doamna Rennick, deși nu sunt sigură dacă mi se adresa mie sau tatei.

Răspund tot eu.

— Cu siguranță, doamnă R.

Își ia la revedere și-l duce pe Morgan acasă. Tata coboară de pe scară câteva clipe mai târziu, cu placa de lemn în mâini și cu frânghia pe umăr.

— Ar fi trebuit să mă ocup de asta acum câțiva ani. E o minune că nu e mai distrus.

Cercetează lemnul expus ani întregi vremii din Vestul Mijlociu.

— E doar un leagăn, tată.

Rachel nu e aici. Se mai dă în leagăn doar în amintirile noastre.

— Nu e un simplu leagăn, Lizzie. E leagănul ei.

Renunț. Din experiența mea îndelungată, știu că orice ceartă cu tata e o misiune inutilă. Așa că mai bine mă ofer să-l ajut.

— Pot să iau eu asta. Unde vrei s-o duc? În garaj?

Clatină din cap și-și vâră leagănul sub braț, reușind să plieze și scara.

— O să-l pun la mine-n birou.

O idee sănătoasă.

Rămân în urmă, iritată și jignită că nu sunt destul de bună să duc leagănul în mâinile mele. Când ajung înapoi în casă, tata dispare preț de o clipă ca să ducă Sfântul Leagăn la el în birou. Părinții mei sunt ca dragonii, strâng lucrurile lui Rachel de parcă ar fi niște comori rare.

Au nevoie de terapie — mi-e tot mai clar. Nu le-am mai sugerat asta de multă vreme, dar, după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, cred că e nevoie să deschid din nou subiectul. Poate că domnișoara Tannenhauf mă poate ajuta să pun la cale o intervenție. Sau o să văd dacă fosta

mea consilieră psihologică poate trece pe noi pe-acasă pentru o ședință de terapie incognito.

Oricum ar fi, părinții mei au nevoie de ajutor. E imposibil să mai continue așa, chinuind pe toată lumea.

— Când primesc ușa înapoi? îl întreb pe tata, când reapare, în drum spre bucătărie.

— Când o să dovedești că ești demnă de încredere.

— Nu fac nimic rău. Nu beau. Nu mă droghez. Nu mă culc cu toată lumea. Încerc doar să mă bucur de ultimul meu an de liceu.

— Te-ai dus la petreceri. Ai fost cu traficanți de droguri. Nu ne-ai dat ascultare în mod repetat.

Ia cuțitul și se apucă din nou să pregătească cina.

— Pentru că regulile voastre sunt absurde!

Îmi vine să bat cu piciorul în podea, ca atunci când aveam cinci ani.

— Știu că tu crezi că sunt exagerat cu tine, dar încerc doar să te protejez, insistă el. Mi-aș dori să înțelegi. Măsurile de siguranță, faptul că mă încredințez că nu ai legături cu oameni îndoielnici, dispozitivele de urmărire. Toate astea sunt pentru binele tău. Ce fel de tată aș fi dacă nu mi-aș proteja fetița?

— Dar, tată, lucrurile acestea nu mă protejează. Mă sufocă. Ce i s-a întâmplat lui Rachel a fost un accident. I se putea întâmpla oricui, oriunde pe fața pământului. Nu poți împiedica lucrurile rele să se întâmple.

— Pot măcar să-ncerc, spune el sumbru. Nu m-aș putea privi în oglindă dacă ți s-ar întâmpla ceva și ție. Nu e vorba despre Rachel. E vorba despre *tine* și despre faptul că vrem să fii în siguranță. Acum, du-te și termină-ți temele.

Apoi continuă să mărunțească în continuare legumele. Negare. E într-o totală stare de negare.

Scrâșnesc din dinți, mă-ntorc în salon și mă străduiesc să mă concentrez la teme. În următoarele cinci minute, singurul zgomot care se aude de la bucătărie este *țac-țac*-ul cuțitului tatei care se izbește de fundul de tăiat, până când, într-un final, se aude soneria telefonului.

— Alo! răspunde scurt tata.

Ciulesc urechile ca să aud ce spune, dar nu deslușesc decât murmurul coborât al glasului.

O clipă mai târziu, intră în salon, îndesându-și telefonul în buzunar.

— Hai să mergem la o plimbare cu mașina, propune el.

O plimbare?

— Pe bune? Tocmai am încercat să port o discuție normală cu tine și nu m-ai băgat în seamă. Acum vrei să mergem la plimbare?

— Putem să discutăm în mașină.

Face o scurtă pauză.

— O să vorbim despre ușă.

Știu că mă manipulează. Știu, dar tot o las să se întâmple.

— Unde mergem? întreb în timp ce-mi prind centura de siguranță.

— Trebuie s-o iau pe mama ta de la serviciu. Mașina ei e în service până mâine-dimineață.

— Ăsta nu-i drumul spre biroul mamei, spun eu.

— Facem un mic ocol.

— Pe unde?

— O să vezi.

Răspunsul criptic e o glumă proastă, pentru că nu-mi ia mult să mă prind. Când drumul se lărgește și casele devin din ce în ce mai mari, îmi dau seama imediat cine a sunat.

— Jeff și cu mine nu suntem în relații bune, îmi anunț tatăl.

Dă din cap ușurel, ca și cum ar mai fi auzit asta și înainte.

— Mi-a spus că v-ați certat.

— Atunci, de ce mă duci la el acasă?

— Pentru că are o cutie cu lucruri de-ale lui Rachel și m-a întrebat dacă vrei să treci pe la el și să vedeți împreună ce e în ea.

— Te-a întrebat *pe tine,* nu pe mine. Nu crezi că am și eu ceva de spus în privința asta?

— Nu, pentru că sunt de acord cu Jeff. Poate că dacă împărtășiți amintirile despre Rachel treceți peste neînțelegeri.

Jeff e un nemernic scârbos. Se folosește de sora mea moartă pentru a obține simpatia și sprijinul tatei? O să-l pocnesc când ne întâlnim. Cutia e probabil la fel de reală ca pavilionul pe care i-a spus tatei că-l construiește în curtea din spate.

— De ce ești atât de îndrăgostit de el? E un dobitoc.

— E un băiat de treabă, mă contrazice tata. A iubit-o pe sora ta din tot sufletul.

— A iubit-o? Cu Scarlett se poartă de parcă ar fi un gunoi.

Știu că tata n-o să întoarcă mașina, așa că poate ar fi bine să profit de ocazie ca să-i spun lui Jeff că nu are voie

să se poarte atât de urât cu prietena mea. Dar tata pur și simplu îmi ignoră acuzațiile.

— Mi-a spus că ai fost nemulțumită de felul în care a încercat să te protejeze de Donnelly ăla.

— A, sunt convinsă. Ți-a spus și că el a fost cel care a declanșat alarma de incendiu și a încercat să dea vina pe Chase? Sau că o bate în permanență la cap pe Scarlett în privința hainelor și a comportamentului ei?

— Sunt sigur că exagerezi. De când s-a întors, ți-a purtat de grijă. Te-a apărat în fața noastră, spune tata oftând, ca și cum asta ar face din Jeff un idiot și un sfânt în același timp.

Oprește mașina în fața casei imense a lui Jeff.

Sunt mai degrabă tentată s-o iau la goană pe stradă și să mă duc acasă la primarul Stanton. E numai la câteva case distanță — am trecut pe-acolo în drum, dar sunt sigură că Jeff m-ar turna. Probabil e la el în living și trage cu ochiul de după perdele. Nici măcar nu pricep de ce vrea să discute cu mine.

— Du-te. Vin să te iau peste o oră.

Îi arunc tatei o ultimă privire rebelă și mă silesc să ies din mașină. Mă târăsc la ușă și sun. Răspunde mama lui Jeff.

— Lizzie!

Mă strânge la piept cu drag.

O îmbrățișez și eu cu stângăcie. Nu am schimbat mai mult de două vorbe cu ea niciodată. La naiba, nici nu știu cum o cheamă. Se dă înapoi, cuprinzându-mă de umeri.

— Semeni din ce în ce mai mult cu sora ta.

Între mine și Rachel există o vagă asemănare. Avem același păr blond-închis și ochi căprui, dar Rachel era mai înaltă și mai subțire decât mine. Cu siguranță nu semănăm suficient de mult ca să se poarte ca și cum sunt un fel de fiică rătăcită care se întoarce acasă după treizeci de zile pe mare.

— Bună ziua, doamnă Corsen. Cred că Jeff are o cutie cu obiecte pe care vrea să mi-o dea, spun rece.

— Jos, în camera cu jocuri.

Își împreunează mâinile fericită.

— Mă bucur mult că sunteți împreună. Știu că unora li se pare ciudat, dar simt că suferința voastră comună vă unește. Nu-i așa?

— Împreună?

Ridic derutată din sprâncene. Ce mama dracului le spune Jeff părinților lui?

— Jeffrey a fost extrem de debusolat după moartea lui Rachel, spune ea, cu un ton mai puțin voios. Pur și simplu a luat-o razna. De-asta a trebuit să plece în Anglia, înțelegi?

Asta e ceva ce nu știam. Ceva care cred că e important, de-asta mă port ca și cum aș ști despre ce vorbește.

— Mda, a spus că s-a regăsit, mint eu.

— Sper. Doamne Dumnezeule, sper din toată inima. După incidentul cu băiatul lui Debbie mi-am făcut o mulțime de griji, dar de atunci nu s-a mai bătut cu nimeni. Și toată lumea s-a purtat foarte frumos cu el de când s-a întors.

— Nu. Nu s-a bătut.

Cel puțin asta e adevărat, însă eu nu am auzit niciodată de vreun incident cu băiatul lui Debbie. Debbie e menajera lor.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă după accidentul lui Rachel, dar știi și tu cât de ocupați suntem.

Tatăl lui Jeff e nu știu ce mare director de asigurări și-și petrece cea mai mare parte a timpului la Chicago, dar mama lui nu are serviciu, din câte știu. Poate că e ocupată cu evenimentele caritabile și alte chestii cu care-și petrec timpul femeile bogate.

— Adolescenții pot fi alunecoși, zic eu, întrebându-mă ce e, de fapt, cu discuția asta.

Ea mă crede.

— Pastilele au fost ultima noastră problemă, recunoaște ea. Cea mai mare provocare a fost, să fiu sinceră, furia. Cadourile în semn de scuze nu mai funcționează aici.

— Asta așa e, o aprob, dar în sinea mea rămân cu multe întrebări.

Ce mama naibii a făcut Jeff? Ce fel de probleme cu furia a avut dacă au fost nevoiți să-l trimită în altă țară? Când deschid gura să întreb ceva, capul lui Jeff apare în vârful treptelor.

— Lizzie, spune el.

— Beth, îi reamintesc, pe un ton rece.

— Haide. Am ceva pentru tine.

Mă înșfacă de mână și mă trage pe treptele mochetate.

Nu-mi vine să cred. Sau, mai bine zis, nu vreau să cred așa ceva, dar îl urmez. Dacă are niște lucruri de-ale lui Rachel, nu vreau să le las aici. Îmi amintesc cât de nefericită era în zilele dinaintea morții ei, cât de mult se retrăsese față de noi toți.

Gândul nesigur de mai devreme s-a transformat într-o mare problemă. *Jeff* era motivul nefericirii ei. El era motivul pentru care nu mai zâmbea, nu mai vorbea cu noi. Nu merită să aibă niciunul dintre obiectele care i-au aparținut lui Rachel.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? A trecut o lună întreagă.

— Tocmai am găsit cutia. Am uitat că o aveam.

Mă conduce la subsol, care e cât toată casa mea. Are un bar în toată regula și o încăpere cu sute de sticle de vin. Văd o masă de biliard și multe ferestre care dau spre piscina acoperită pe timp de iarnă.

Trecem pe lângă un salon generos și intrăm într-o cameră cu lambriuri de lemn, în care se află două canapele mari de piele, așezate față în față. Într-o parte este o masă acoperită cu fetru verde. Pe pereți sunt tablouri cu cățeii ăia caraghioși jucând cărți.

— Ia loc.

Se duce la un dulap și deschide ușița.

— Vrei ceva de băut?

Ridică o sticlă de vodcă.

— Unde e cutia?

— Nu vrei să bei ceva?

Clatină ușor sticla.

— Nu, vreau cutia.

— Doar un pahar.

— E 4 după-amiaza. Nu vreau să beau nimic.

Mă uit la ceas. Au trecut doar zece minute. Mai am cincizeci. Mă așez pe canapea.

— Un suc, poate.

— Bine. De când ești așa de bățoasă? se plânge el, dar îmi aduce un Sprite.

Mi-l pune în brațe și se așază foarte aproape de mine. Mă dau mai încolo și mă uit din nou la ceas. Timpul se mișcă la fel de încet ca o broască-țestoasă.

— Trebuie să ajungi undeva? Te așteaptă iubitul tău pușcăriaș?

Duce sticla de tărie la buze.

— Tata a spus că se întoarce repede, așa că dă-mi ce ai să-mi dai.

— Tot nu ți-ai recuperat mașina?

Plesnește din limbă.

— Fii de treabă și te duc eu unde trebuie să ajungi.

— OK. Du-mă acasă la iubitul meu pușcăriaș.

Jeff ridică sticla și, preț de o fracțiune de secundă, am senzația că o să mă pocnească. Dar își duce iar sticla la buze. Probabil am visat.

— Ești o nenorocită, știai? spune el, trecându-și mâna peste gură.

— Asta ar trebui să fie o insultă?

— Ce aveți, fetelor, în ultima vreme? Tu ești o nenorocită și Scarlett e o curvă. Pe vremuri erați foarte cumințele.

Ultimele cuvinte le rostește împleticit. Flutur din mână în fața nasului ca să alung mirosul nasol de băutură din răsuflarea lui.

— Poate că nu noi ne-am schimbat.

— Ba da. Voi. Voi, târfelor, sunteți mereu alea care vă schimbați. Tu, sora ta, Scarlett. Mai multe bătăi de cap decât meritați, mormăie el. Toate aveți nevoie de o lecție bună.

Mă uit din nou la ceas — mai am 40 de minute în care trebuie să-l ascult pe Jeff bătând câmpii despre cât sunt de oribile femeile? Aș prefera să-mi torn înălbitor în urechi.

— Mulțumesc pentru informații, dar unde e cutia?

— Toată mizeria asta cu „femeile pe primul loc". Ce a pățit lumea asta? Toată lumea îi urăște acum pe bărbați.

Ce dobitoc! E clar că nu există nicio cutie cu amintiri de la Rachel în subsol și nici în restul casei. Și chiar dacă există, lucrurile pe care el le-ar putea avea de la Rachel nu sunt importante. Așa cum nici leagănul nu e important și nici păstrarea locului ei în antreu. Rachel nu e în niciunul dintre aceste *lucruri*. Ea trăiește în inimile oamenilor care au iubit-o.

Iar Jeff nu este unul dintre ei.

Nu știu ce fel de joc face Jeff, dar refuz să iau parte la el.

— Cum zici tu. Eu plec.

O să mă întorc acasă pe jos.

Înainte să ajung la ușă, Jeff apare în fața mea. Vodca i se varsă peste mână.

— Naiba să te ia, înjură el. Uite ce am făcut din cauza ta.

Îi dau mâna la o parte din calea mea.

— N-ai făcut nimic din cauza mea.

Mă gândesc deja la altceva. Trebuie să discut cu Scarlett. Chiar dacă se supără pe mine, trebuie să vorbim despre Jeff. Nu se poartă cu ea așa cum trebuie și toate lucrurile pe care mi le-a spus la parter mama lui m-au îngrijorat.

— Rachel spunea mereu că ești mai căpoasă decât o măgăriță.

Mă opresc, cu mâna pe clanță.

— Spunea că ai fi mai bună și la volei dacă nu te-ai grăbi așa de tare să tragi concluzii, continuă el, apoi îi aud pașii îndepărtându-se de mine.

Mă răsucesc cu fața spre el. Rachel chiar spunea așa despre jocul meu — că mă grăbeam mereu să ghicesc unde va ateriza mingea.

— De ce deschizi acum acest subiect?

— Ți-am spus doar. Tocmai ce-am găsit-o.

Jeff așază o cutie de carton de dimensiuni medii pe măsuța de cafea dintre cele două canapele. Deci până la urmă există o cutie.

Mă desprind de ușă și merg din nou spre el, dar mă opresc pe la jumătatea drumului.

— De ce te-au trimis în Anglia? întreb cu precauție în glas.

— Pentru că l-am bătut pe fiul menajerei, răspunde el direct. M-au pus să mă înscriu într-un program de gestionare a furiei. Plus dezintoxicare pentru pastile.

Sunt șocată de sinceritatea lui.

— Ce pastile?

— Doar niște oxy. Nu mare scofală.

— Dar evident destul de mare ca să ajungi la dezintoxicare.

Mă-ncrunt la el.

— De ce l-ai bătut pe bietul copil? Ce ți-a făcut?

— M-a acuzat pentru Rachel, a zis că aș fi în parte vinovat pentru moartea ei.

Simt cum îmi crește pulsul.

— Cum așa?

— Ne tot certam, dar cred că bănuiai deja.

Jeff scotocește prin cutie și scoate o perie de păr. E cafenie, cu fire blonde în ea. Peria lui Rachel.

A păstrat-o atâta vreme? Mă-ntreb ce mai are prin cutie. Mă trag mai aproape.

— Din ce cauză vă certați?

El își lovește peria de mână.

— Nu mai țin minte. E mult de-atunci. În plus, e dureros să-ți amintești.

Aruncă peria într-o parte și scoate un tricou. După culoare îmi dau seama că e un tricou cu însemnele liceului Darling. Și acesta e al lui Rachel? Mă apropii și mai mult, până când ajung la jumătate de metru de masă.

— Le-am ascuns pe toate pentru că nu mai voiam să mă gândesc la ea, dar cred că am greșit. Ar trebui să ne

gândim la ea. De exemplu, ar trebui să ne întrebăm dacă lui Rachel i-ar plăcea c-o arzi cu individul care a omorât-o? Eu nu prea cred.

Ridică mâna atât de repede încât nici nu-mi dau seama. Mă prinde de încheietură și îmi răsucește mâna dureros. Țip și cad în genunchi. În clipa următoare, se suie pe mine și mă împinge pe spate.

— Dă-te jos de pe mine!

— Ce-ți place așa de mult la Donnelly? Că e criminal? Ai ceva la cap?

Jeff mă lovește ușor peste frunte. Are ochii aprinși și sălbatici și maxilarul încordat.

Mă zbat sub trupul lui.

— Dă-mi drumul, cretinule.

— Fetele de teapa ta trebuie să asculte de băieți ca mine, altfel o pățesc. Și știu că nu vrei s-o pățești.

Mă prinde de ambele încheieturi și-mi întinde brațele deasupra capului.

Îmi răsucesc capul și încerc să-l mușc de braț, dar se ferește. Nu m-am mai simțit atât de neajutorată în viața mea. Jeff e cu vreo 20 de centimetri mai înalt decât mine și are cu 20 de kilograme mai mult. Își folosește toată greutatea ca să mă supună.

Inima îmi bate nebunește.

— C-ce faci? mă bâlbâi. Dă-mi drumul.

— Nu-ți dau drumul până nu mă asculți.

Își coboară fața, ca și cum ar vrea să mă sărute. Îmi smucesc capul într-o parte și, de data asta, nu mă mai bâlbâi.

— Dă-te jos de pe mine, nenorocitule!

Îmi pune o mână peste gură. Îl mușc, iar el înjură, dar nu-și retrage mâna.

— Ascultă-mă, insistă el. Calmează-te și ascultă-mă.

Nu pot să respir. Trupul lui mă strivește și-mi scoate tot aerul din plămâni. Îmi trece prin cap o amestecătură de gânduri. Acesta e Jeff. Iubitul surorii mele. Mama lui e la etaj. E combinat cu cea mai bună prietenă a mea.

Și-mi face rău. *Îmi face rău.*

Mă zbat din nou.

— Asta o să-ți facă Donnelly ăla, *Beth*, dacă nu încetezi s-o mai arzi cu el.

Își vâră mâna între noi și mă apucă de elasticul de la chiloți. Mă răsucesc suficient ca să-l fac să-l scape din mâini, dar mă prinde din nou.

— Tu ești singurul care-mi face vreun rău, Jeff.

Gâfâi.

— Încetează.

Încerc să-l conving.

— Nu asta și-ar fi dorit Rachel.

Izbucnește în râs.

— De unde știi? De unde știi ce-și dorea ea? Ai ascultat-o vreodată? Nu. Eu o ascultam. O țineam de mână și-i ștergeam lacrimile. Eu o ajutam să învețe, o duceam cu mașina la antrenamente, îi alegeam hainele, îi citeam mesajele, îi ascultam convorbirile telefonice. Și pentru ce? Ca să-mi spună că sunt posesiv? Și îngrozitor? O, nu!

Mă trage de tricou.

— N-am investit tot timpul acela în ea ca să se despartă de mine! Mă auzi?

Acum urlă de-a dreptul și împroașcă salivă.

Îmi smucesc mâinile în sus și scap din strânsoare. Îl zgârii pe față și încerc să mă eliberez. Când mă prinde iar de mâini, mă rostogolesc și-mi îndes brațele sub mine. Râde din nou. Oribil sunet.

— Așa vrei? Pe la spate?

Îmi pune o mână pe fund.

Ah, la naiba, ce greșeală am făcut! Încerc să mă rostogolesc la loc, dar s-a așezat deja peste mine.

Și atunci se deschide ușa.

Amândoi încremenim și ridicăm privirea spre doamna Corsen, care stă în prag. Are o tavă cu pahare în mâini. Cumva reușește să n-o scape pe podea. Dar rămâne cu gura căscată.

— Doamnă Corsen! strig. Ajutor! Fiul dumneavoastră îmi face rău.

— P-poftim? se bâlbâie ea, șocată.

— Nu-i adevărat! rostește Jeff în același timp.

Clipa lui de panică e tot ce-mi trebuie ca să-l arunc de pe mine și s-o iau la fugă. Trec pe lângă doamna Corsen. Urc treptele. Ies pe ușă. O iau pe aleea lungă. Mă împiedic de ceva. Pantoful îmi sare din picior.

Afară e întuneric și de-abia deslușesc strada din cauza lacrimilor.

Fug mai departe.

Așa se simțea Rachel. Știu. În noaptea aceea, încerca să scape de Jeff. Poate că și ea plângea. Îmi trec o mână peste față și mă împleticesc înainte, iar lacrimile îmi încurcă vederea.

Aud scârțâit de frâne.

Un claxon!

Ridic privirea și zăresc o pereche de faruri ațintite asupra mea.

32

Înainte să apuc să reacționez în vreun fel, un obiect masiv mă lovește dintr-o parte și mă aruncă din stradă. Aterizez dureros pe trotuar, fără niciun strop de aer rămas în plămâni.

— Au! strig eu.

— Te simți bine? întreabă o voce alarmată.

În același timp, un alt glas vuiește:

— *Pleacă de lângă ea.*

Întrezăresc chipul lui Chase, înlocuit apoi de fața mamei.

— Fetița mea. Vai, fetița mea.

Mama se aruncă pe caldarâm și mă ia în brațe. Plânge și mă strânge la piept. În spatele ei îl deslușesc pe tata, cu o mână în șold și cu alta ducând telefonul la ureche. Încerc să mă uit pe după mama ca să-l zăresc pe Chase. Pot să jur că l-am văzut.

— 911. Da, numele meu e Dave Jones. Vreau să raportez un atac din partea lui Charlie...

— Nu!

O împing pe mama deoparte și sar pe tata, luându-i telefonul din mână.

— Nu e nevoie să sunăm la serviciile de urgență.

Gâfâi în telefon.

— Nu e nimeni rănit.

Închid telefonul și apoi îl arunc cât pot eu de departe.

— La naiba, Elizabeth! Ce tot faci aici? Dă-mi telefonul tău, Marnie.

Mama îl privește șovăitor.

— Nu. Nu. Nu.

Clatin din cap.

— Ați înțeles greșit. Nu fugeam de Chase. De Jeff fugeam.

Arăt spre casă și-l zăresc pe Jeff în capătul aleii, clipind la noi ca o căprioară în bătaia farurilor.

— Nenorocitule, mârâie Chase, apărând din spatele siluetei tatei.

Amenințarea îi aprinde călcâiele lui Jeff. Se răsucește și o ia la goană spre casă. Alerg după el, dar Chase mă întrece și-l trântește pe Jeff la pământ. Chase se urcă pe

fostul iubit al lui Rachel, înșfăcându-l de tricou și răsucindu-i-l în jurul gâtului.

— Ce i-ai făcut? tună Chase.

— Și-o cerea, gâfâie Jeff. Mă ațâță de când m-am întors la școală, îmi tot spune cât de mult mă dorește. Mereu a fost geloasă pe Rachel. Mereu a...

Mama apare din senin și-l plesnește pe Jeff peste față.

— Să nu vorbești așa despre fetele mele! se răstește ea.

Gâfâind, se întoarce spre mine și mă-ntreabă:

— Ce s-a întâmplat, iubito? Ce ți-a făcut?

— Jeff m-a atacat. Voia să mă violeze.

Ridic un colț al tricoului, ca să vadă că e sfâșiat. În spatele meu, îl aud pe tata bombănind consternat.

— L-a păcălit pe tata să mă aducă la el acasă, spunând că are o cutie cu lucruri de-ale lui Rachel. Dar de fapt voia să mă prindă singură, spun tremurând. Era furios că nu-l băgam în seamă. A spus că așa era și Rachel, mereu credea că știe ea mai bine în loc să asculte de el. Jeff voia să-mi spună...

— Îl omor.

Chase îi aruncă o privire criminală lui Jeff, pe care încă-l țintuiește la pământ, și-și ridică brațul.

Mă arunc spre Chase și-l prind de braț. Ultimul lucru de care are nevoie e să-i fie revocată perioada de probă.

— Nu. Nu merită.

— *Eu* îl omor.

Tata ne împinge pe amândoi din calea lui.

— Nemernic mic. Le-ai făcut rău fetelor mele.

Îl ridică pe Jeff și-l leagănă în aer ca pe un vierme.

— Domnule Jones, gâfâie Jeff, încercând să se prindă de mâinile tatei. Nu pot să respir.

— Și fetița mea e moartă.

Tata îl pocnește și lui Jeff nu-i trebuie mai mult ca să leșine. Tata scoate un sunet chinuit din fundul gâtului, scutură trupul inert al băiatului și apoi îl aruncă dezgustat pe jos.

Apoi se îndepărtează, de parcă n-ar suporta să ne privească pe niciunul dintre noi și ridică privirea spre cerul întunecat. Soarele a apus, dar încă e suficientă lumină ca să disting profilul îndurerat al tatei.

— Cred că în noaptea aceea se certau, îi spun lui Chase. În noaptea în care tu ai furat mașina antrenorului tău. Rachel a fugit în stradă pentru că o urmărea Jeff. Cred că asta s-a întâmplat. A spus că sunt exact ca ea și că voia să-

mi dea o lecție pe care Rachel n-a învățat-o niciodată. A fugit de el, așa cum am fugit și eu. A fost un accident.

Îl implor din priviri.

— Un accident, repet.

— Da, știu.

— Dacă știi, atunci de ce tot spui că e vina ta? strig eu.

— Pentru că eu sunt de vină, Beth.

Îmi mângâie brațele și mă cuprinde de umeri.

— Nu contează că Rachel era supărată sau că plângea sau că fugea de el. Eu eram la volan. Eu i-am luat viața.

Mă dă de o parte cu blândețe și se apropie de mama.

— Îmi pare rău. N-o să știți vreodată cât de rău îmi pare.

Mama îl prinde de mână.

— Ba da. Știu, Charlie. Știu că-ți pare rău.

— Tată? spun eu.

Tata refuză să se întoarcă spre noi. Simt un gol în stomac, pentru că știu că nu-l va ierta pe Charlie pentru nimic în lume.

— A fost un accident, adaugă mama, cu glas tremurat. Nu-i așa, Dave?

Tata oftează, detestând din tot sufletul să spună cuvintele:

— Da, a fost un accident.

— Aproape că te-am lovit cu mașina, Beth, spune mama, cu glas tremurat de emoție.

O cuprind cu un braț și ea se reazemă imediat de mine. Sunt șocată de cât de fragilă mi se pare.

— Ne contraziceam despre cum ne purtăm cu tine. Tatăl tău nu se uita la drum.

Se desprinde de mine și-l prinde din nou de mână pe Chase.

— Mulțumim că ne-ai salvat fata.

El dă încet din cap.

— Bine că veneam acasă de la muncă chiar atunci. Am văzut-o pe Beth alergând și am sărit de pe bicicletă ca să văd ce e cu ea.

Face un semn spre bicicleta care zace la nici doi metri distanță.

— Mulțumim, repetă mama, apoi ridică glasul. Îți suntem foarte recunoscători, nu-i așa, Dave?

Urmează o pauză și apoi se aude:

— Mulțumim.

Apoi tata se întoarce și se duce spre mașină. Mai mult de-atât nu poate lăsa de la el astăzi.

— Vă las un minut, spune mama.

— Un minut? mă revolt eu.

— Mulțumim, îi zice Chase.

— Dar...

Chase mă trage ușor într-o parte.

— Pași mici, Beth.

— Ar trebui să te ierte, șoptesc. N-ar fi trebuit să petreci nici măcar o zi la închisoare.

El clatină din cap.

— Mă bucur că am fost la închisoare. Mă bucur că mi-am primit pedeapsa. Adică, da, normal, nu mi-a plăcut deloc cât am stat acolo. Mă simțeam rău și uneori mi-era teamă să nu-mi pierd mințile. Dar faptul că am fost pedepsit m-a ajutat să mă împac cu mine. Am furat o mașină. Ți-am ucis sora, Beth. N-aș fi putut trăi, nu m-aș fi suportat dacă nu aș fi fost pedepsit. În lumea asta trebuie să existe un echilibru. Nu știu dacă trei ani de închisoare sunt suficient pentru fapta mea.

Îi citesc sinceritatea în priviri și i-o disting în glas. Dincolo de orice însă, pe Chase îl copleșește vinovăția. Are propriii lui demoni cu care se luptă. Nu-i voi înțelege niciodată pe deplin perspectiva. Dar pot să-ncerc să empatizez cu el.

Cred că asta cere el, de fapt — înțelegere. Bătălia asta din sufletul lui nu are legătură cu mine. Are legătură cu el. Bătălia mea e cu părinții mei. Trebuie să repar această relație distrusă, iar Chase trebuie să se ocupe de vinovăția sa.

Și chiar nu putem fi împreună până când aceste două răni nu vor fi vindecate.

— OK, spun cu blândețe. Atunci fă ceva pentru mine.

— Ce?

— În primul rând, mută-te din subsol. Nu-ți place deloc să stai acolo și e o tâmpenie să te pedepsești singur așa.

Dă ușor din cap.

— Asta pot face.

— Bravo. În al doilea rând, transferă-te la altă școală.

Dă să protesteze, dar eu ridic mâna.

— Ascultă-mă. Vorbești despre echilibru și despre faptul că trebuie să-ți primești pedeapsa pentru greșelile tale, dar întrebarea mea e: când se termină această pedeapsă? Pentru că tribunalul ți-a dat sentința și tu ai executat-o. Cu ce te ajută că mergi la Darling, în afara suferinței suplimentare pe care ți-o provoacă? Chinul tău n-o va aduce pe Rachel înapoi. Nici faptul că părinții mei se prefac că e plecată într-o excursie prelungită.

Aud un oftat mic și sfâșietor din spatele nostru și știu că mama a auzit, fără să vrea, ultima mea remarcă. Nu, ultima mea acuzație.

Cobor glasul și continui să vorbesc.

— Nici dacă eu mă prefac că nu-mi pasă că Rachel a murit nu înseamnă că nu a murit. Tot ce putem face e să ne trăim viața cât mai frumos cu putință.

Înghit în sec.

— Pentru mine, asta înseamnă să admit că nu sunt singura care suferă. Pentru tine, asta înseamnă să nu te mai pedepsești. Ai nevoie s-o iei de la zero. O școală nouă, unde să nu te chinui în fiecare zi.

Își trece o mână prin păr.

— Unde n-o să te mai văd în fiecare zi.

— Avem în continuare copacul, îi spun, încercând să zâmbesc, fără să reușesc. Deși leagănul nu mai este acolo.

Nu, nu mai e. Pentru că nici Rachel nu mai e. Dar trăiește în inima mea. Și în inimile părinților mei.

Și chiar și în inima lui Chase.

Inspiră profund și, când mă privește, are ochii plini de durere.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim la copac. E prea greu pentru mine, spune cu glas răgușit. Ar trebui să-ți petreci vremea reparându-ți relația cu părinții tăi. Iar eu... eu trebuie să mă vindec. Data viitoare când te văd, vreau să fiu eliberat de vină. Nu vreau să intervină între noi vinovăția mea sau Rachel.

— Asta-mi doresc și eu.

— Înseamnă că ne mai rămâne — își coboară vocea — Iowa.

Mă sperii un moment și apoi îi arunc un zâmbet trist.

— Iowa, îi șoptesc și eu.

Ne privim în ochi și ne îngăduim o clipă să pricepem amândoi lucrul acesta. Știu că așa e corect, dar mă doare îngrozitor de tare. Ca și cum mi-ar sfâșia inima în două.

Îl sărut. În fața părinților mei. În fața lui Jeff. În fața oricărui om care trece prin preajmă. Îl sărut pentru că acesta va fi ultimul nostru sărut pentru multă vreme de-acum încolo.

— O să te aștept, murmur. O să fiu acolo când o să fii pregătit. Când o să fim amândoi pregătiți.

— Știu.

Înghite în sec dureros, apoi îmi aruncă acel zâmbet vag pe care-l ador.

— Faptul că mă aștepți este lucrul acela mic care mă face să merg mai departe.

33

Până la Universitatea Iowa State faci șase ore cu mașina, prin cea mai monotonă întindere cunoscută omenirii. Mama și tata și-au dorit să vină cu mine. Eu am vrut să fac drumul de una singură. Acum părinții mei se duc la psiholog de două ori pe săptămână, dar, deși relația noastră s-a îmbunătățit deja, evenimentele din toamna trecută au lăsat o rană care nu poate fi uitată, oricât de mult s-ar cicatriza.

Asta este moartea lui Rachel. E o rană în inima mea care s-a vindecat, dar există câte ceva care o să-mi aducă întotdeauna aminte de ea și uneori amintirile astea mă întristează, iar alteori mă fac fericită.

Ajung la cămin pe la jumătatea după-amiezii. Sunt părinți peste tot. Mă încearcă un regret trecător că sunt singură, dar așa am vrut eu. Mi-am dorit să-mi încep viața de la zero, pe cât posibil.

În Darling, aș fi rămas pentru totdeauna fata a cărei soră a murit, iar acțiunile și reacțiile mele ar fi fost mereu măsurate prin prisma acelui moment critic. De-asta trebuia să plec cât mai departe de Darling. Ca și Chase.

Amândoi aveam nevoie de un alt început.

El s-a transferat la alt liceu chiar în săptămâna de după ce m-a salvat de sub roțile mașinii părinților mei.

Am auzit că s-a dus la Lincoln și m-am bucurat pentru el. Copiii de la Lincoln i-au organizat o petrecere de bun-venit; copiii de la Darling îi dăduseră o poreclă plină de cruzime. Fata aceea superbă, Maria, părea de treabă. Și ceilalți prieteni ai lui, la fel.

Chase nu m-a mai sunat și nici nu mi-a mai scris pe tot parcursul clasei a douăsprezecea. Nu a mai venit la adăpost. Presupun că a lucrat cu Jack. Am avut o grămadă de zăpadă în iarna aia, deci echipa lor trebuie să fi fost foarte ocupată.

O altă fată în locul meu ar fi crezut că Chase o dăduse uitării. Un alt băiat s-ar fi îndepărtat. Dar noi eram acel lucru mic unul pentru celălalt și asta nu se va schimba niciodată.

Într-o seară, pe la începutul lui decembrie, m-am dus cu mașina până la el acasă. Nu părea să fie nimeni

înăuntru, dar apoi doamna Stanton a ieșit să împingă tomberoanele de gunoi de pe trotuar, rostogolindu-le până în garaj. Mi-a observat mașina și i-a aruncat o privire stranie. M-am ghemuit și m-am străduit să devin invizibilă. Nu știu dacă m-a văzut.

În vacanță, am plecat cu părinții mei în Colorado, la schi, și în vizită la sora tatei.

În vacanța de primăvară, am mers cu familia lui Scarlett în Daytona Beach, pentru o săptămână însorită de distracție. Suntem în relații bune acum, Scarlett și cu mine. L-a părăsit pe Jeff a doua zi după ce acesta aproape că m-a violat; a fost prima persoană pe care am sunat-o când am ajuns acasă în seara aceea și, spre surprinderea mea, chiar a răspuns. Mă cunoștea de suficient timp ca să sesizeze când sunt cu adevărat supărată — și în seara aceea eram de-a dreptul isterică. A venit imediat la mine, fără să ezite nici măcar o secundă.

Scarlett a spus că faptele lui Jeff au fost avertismentul de care avea nevoie și au făcut-o să-și dea seama cât de urât se purtase cu ea. A doua zi dimineață a fost lângă mine și m-a ținut de mână la secția de poliție, unde împreună cu părinții mei am solicitat, până la urmă, un ordin de restricție — împotriva lui Jeff.

Ultima oară când am auzit de el, era înscris într-un alt program de gestionare a furiei. Tata voia să depună plângere penală împotriva lui, dar eu nu-mi doream să trec printr-un proces complicat, mai ales că ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Pentru că, în ciuda faptului că-și prinsese fiul asupra faptei, doamna Corsen a „uitat" brusc tot ce văzuse în seara aceea. Cei bogați își protejează odraslele malefice, așa cred. Dar acum polițiștii din Darling sunt cu ochii pe Jeff și, cu acel ordin de restricție împotriva lui, sper să învețe să-și controleze furia. Mai sper și să nu-i mai văd niciodată mutra.

Însă mă bucur să-mi văd prietenele. De când Scar a scăpat de Jeff, a redevenit fata pe care o cunoșteam și nu mai lasă niciun băiat s-o țină sub papuc. A recunoscut că a fost orbită de faptul că Jeff era mai mare și mai „sofisticat" — așa a zis ea, nu eu — și nu i-a mai văzut multele defecte. E o greșeală pe care a jurat să n-o mai facă niciodată.

Macy e la fel de influențabilă, incapabilă să ia o decizie cu privire la facultatea la care vrea să se ducă. Yvonne a intrat la Harvard. E fericită din cale-afară. Toate ne lăudăm

cu asta, de parcă am fi intrat în mod colectiv la această școală din Ivy League.

Prietenele mele nu mă întreabă nimic despre Chase și nici eu nu le povestesc.

Au existat zile în care am fost extrem de furioasă în sufletul meu pentru că nu-mi dădea niciun semn de viață.

Lașule. Mă iubești și dai bir cu fugiții. Te urăsc.

Dar nu-l urăsc. Îl iubesc și mi-e dor de el, dar am luat împreună decizia de a o apuca pe drumuri diferite. El trebuia să învețe să se ierte, iar eu trebuia să le dovedesc părinților mei că nu sunt un copil egoist și nesăbuit care are nevoie de protecția lor. Voiam să nu fie stresați de ideea că mă vor lăsa să plec la colegiu.

Și acum iată-mă aici, la Iowa State. Am mașină și telefon și presupun că voi avea și ușă la camera din cămin. Sunt cu un pas mai aproape de a deveni veterinar. Un pas mic, dar zilele acestea mă concentrez asupra lucrurilor mici și ușor de gestionat, nu a celor mari și greu de atins, mai țineți minte? Mă concentrez asupra lucrurilor pe care le pot controla, a lucrurilor pentru care am motive să trăiesc.

Pentru că mereu există ceva pentru care merită să trăim. Ceva pentru care să fim recunoscători. Un lucru pe care să-l așteptăm cu mare nerăbdare.

Aceasta e cea mai importantă lecție pe care am învățat-o de la Chase.

Deschid portbagajul și mă-ntind după prima valiză.

— Vrei o mână de ajutor?

Zâmbetul de pe chipul meu e prea larg ca să-l mai pot ține în frâu. Nu i-am auzit glasul de luni întregi.

E cel mai frumos sunet din lume.

— Ești aici, spun, cu o imensă satisfacție.

Nu m-am îndoit nicio secundă că va fi aici.

— Unde altundeva să fiu?

Tot zâmbind, Chase se apropie de mine și-mi dă o șuviță rebelă după ureche. Nu mai e îmbrăcat în întregime în negru, ci poartă blugi albaștri uzați și un tricou azuriu, cu câteva nuanțe mai deschis decât ochii lui fascinanți.

Inima aproape că-mi explodează în piept. Și apoi, ca la un semnal, încep să-mi curgă lacrimile.

— Ah, te rog, nu plânge, spune el aspru.

— Nu mă pot abține, zic printre suspine. Am discutat deja — am o problemă cu plânsul.

El râde, iar eu îmi retrag cuvintele — *acesta* este cel mai frumos sunet din lume. Chase râde. Chase e aici. Este *aici*.

Am urât să nu-l văd. Am urât să nu vorbesc cu el. Am urât să aștept atât de mult acest moment, să aștept ca promisiunea cu Iowa să se îndeplinească în cele din urmă. Dar am învățat că e dureros să fii adult. Cred că pur și simplu trebuie să mă obișnuiesc cu ideea.

Eu sunt în viață. Rachel nu e. Va trebui să merg mai departe, indiferent de ceea ce se va întâmpla, pentru că ea nu a mai apucat. Trebuie să trăiesc de dragul *ei*. Trebuie să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am. Câte un lucru mic în fiecare zi, așa cum m-a învățat Chase.

Așa că ieri acel lucru mic de care m-am agățat a fost un asfințit superb de soare pe care eu și Scarlett l-am privit mâncând înghețată pe capota mașinii sale. Ultima noastră întâlnire înaintea vizitei ei, de luna viitoare.

Cu o zi înainte, acel lucru mic a fost mama care a șters numele lui Rachel de pe tăbliță. Săptămâna trecută, tata a atârnat leagănul lui Rachel înapoi, la locul lui.

Iar astăzi?

Astăzi e *el*.